BLOCAŢI ÎNTRE LUMI

Monica Băiceanu

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BĂICEANU, MONICA
Blocaţi între lumi / Monica Băiceanu. - Brăila : Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2016
ISBN 978-606-30-0505-3

821.135.1-32

Fiicei mele, Bianca-Andreea.
Pentru că doar dragostea depăşeşte imaginaţia

Sunt doar eu cu reflexia mea. Mă privesc în oglindă fixându-mi ochii şi pleoapele ce clipesc greoi. Nu îmi simt corpul, dar oricum nu contează. Nu e nimic schimbat sau nou la mine, aceleaşi șuvițe de păr în culorile toamnei se sprijină pe umeri, acelaşi verde al ochilor, aceleaşi buze roşii; sunt tot eu, şi totuşi…

Ştiu că privirea unui om spune totul. Te poţi uita în ochii lui şi îi poţi citi intenţiile, slăbiciunile, ceea ce simte, însă, dacă străpungi bariera irisului, poţi intra în suflet, şi aşa îl poţi cunoaşte. Trebuie doar să fii atent, să nu te uiţi la trăsături sau la mimica lor, să mergi mai departe şi mai adânc. Pentru că sufletul îţi modelează privirea după cum e el, după cum se modifică prin experienţele trăite, senzațiile pe care le simţi, problemele cu care ai rămas. De aceea ne schimbăm treptat, şi nu numai prin trăsături. Totul e în armonie. Experienţele trăite nu rămân doar în suflet sau pe trup, ele ies la iveală doar printr-o privire.

Mă privesc… par neschimbată. Dar ochii îmi spun că sunt altcineva, că persoana de acum 50 de zile nu mai există în mine. Atât de puţin timp ca să se schimbe totul… Pentru că acum pot să mă uit la mine şi să mă citesc. Înainte mă priveam şi vedeam doar un chip. Eram în treacăt şi pe fugă, iar ochii mei nu exprimau decât o linişte senină în care grijile nu aveau de ce să apară fiindcă totul era bine şi viaţa frumoasă. Viaţa chiar era frumoasă, dar eu nu cunoşteam decât o mică bucăţică din ea, care îmi era de ajuns. Însă acum nu mai este aşa. În ochii mei citesc trecerea treptată dar rapidă totuşi prin atât de multe trăiri, emoţii, sentimente, deznădejde, curaj, luptă, teamă, agitaţie. Acum citesc încrederea pe care am căpătat-o în mine, prin puterea de a înfrunta viaţa şi de a trece peste greu. E o putere care vine cu o mare energie, ce va rămâne mereu în mine. Înainte zâmbeam mult, însă zâmbetul de acum este mult mai puternic decât orice gest, fiindcă vine după atâtea

sentimente intense trăite, după o luptă a propriei fiinţe în faţa vieţii, pe care cred că am câştigat-o.

M-am schimbat… iar schimbarea este traversarea unei limite faţă de care nu te mai poţi întoarce. Însă unele lucruri nu le poţi înţelege decât dacă te schimbi. Desigur că deranjul e prea mare, însă de obicei schimbarea vine forţată, pe parcursul unor evenimente, şi o dată cu ele începi să înţelegi lucruri la care nici nu te-ai gândit vreodată. Se poate numi evoluţie, sau cel puţin asta vreau să cred în cazul meu, deşi nu trebuie să ne amăgim ca orice schimbare înseamnă asta. Nu ştiu care ar fi criteriul după care aş putea marca evoluţia, poate e doar ceva subiectiv, poate totul se reflectă în profunzimea gândirii care treptat se adânceşte, aruncându-şi tentacule cât mai îndepărtate printre circuitele ideilor. Am răspunsuri la întrebări pe care nici nu le bănuiam înainte, şi pot avea soluţii la probleme pe care nu le-am trăit.

Acum sunt altcineva. Faţă de cine eram acum 50 de zile sunt o străină, însă eu o cunosc cu adevărat doar pe cea de acum.

În urmă cu 50 de zile…

Mmm… un ciripit de păsărele m-a trezit… E ciripitul care îmi place mie, o simfonie veselă şi cristalină, nici prea tare, nici prea enervantă, destul cât să îmi umple sufletul de o bucurie pură, de sentimentul acela că totul e minunat şi aşa va rămâne.

Am o respiraţie încă adormită, cu un zâmbet mic pe buze, iar ochii îmi sunt prea leneşi pentru a încearcă să deschidă pleoapele grele. Aş sta aşa toată ziua să le ascult. Treptat, începe să se audă şi izvorul din depărtare cu susurul lin, parcă trezit şi pornit vioi să ajungă într-un loc bine stabilit. Îi simt prospeţimea care mă răcoreşte uşor, odată cu iarba şi pietrele pe care le spală. E încă bine şi nu vreau să mă trezesc, sunt prea alintată de tot ce e în jurul meu ca să mă dezlipesc de această stare. Respir doar aerul proaspăt de dimineaţă, ce îmi aduce

cu el parfumul muşchilor lipiţi de trunchiurile tari şi ale ierbii scăldate-n rouă. Deja simt lumina din ce în ce mai puternică, iar asta înseamnă că ar trebui să mă trezesc.

Deschid ochii. Sunt în camera de vară a cabanei mele, ce are doi pereţi din sticlă, din care cel de lângă pat e aproape tot coborât, până la nivelul meu, lăsându-mă complet deschisă în fata naturii. Totul în jurul meu e verde, o pădure vie, veselă şi luminoasă. Privesc frunzele copacilor cum stau sau se mişca blând, crengile puternice, firele încurcate de iarbă, şi nu vreau să mă gândesc la nimic. Doar simt şi mă bucur. În depărtare străluceşte sub o rază de soare un şuvoi mic de apă. O adiere de vânt blândă îmi mângâie trupul, ca o salutare din partea pădurii. Încerc să prind cu privirea câteva păsărele care sunt prea energice pentru a sta într-un loc şi deja se întrec în cântări. Ştiu că e timpul să mă ridic din pat chiar dacă nu îmi doresc asta. Este o dimineaţă frumoasă şi aş sta toată ziua aşa, dar trebuie să mă desprind din acest loc pentru a reveni la realitate.

Mă întind ca să mă dezmorţesc dar şi pentru a atinge la capătul patului un senzor. Acum frunzele şi ramurile copacilor nu se mai mişcă, o ceaţă începe să coboare ştergând cu ea uşor copacii, razele soarelui, izvorul, cabana, zgomotul se duce treptat, mirosul la fel. Pădurea şi restul se topesc şi dispar, iar în locul lor apare şi prinde contur treptat camera mea, pereţii, uşa, podeaua. Sunt aici, în locuinţa mea situată la etajul 30 deasupra solului, în care trăiesc de când mă ştiu.

Ca de obicei, rămân pe marginea patului puţin, pentru a privi somnoroasă prin cameră fără nici un scop anume, înainte de a porni spre camera de lucru.

O nouă zi...

Nu am mai avut nici o alarmă de ieri, dar vreau să verific câteva persoane şi să le văd evoluţia, fiindcă de câteva zile aveau starea instabilă.

- Activare vocală… deschide programul.

În faţa mea a apărut o imagine a unui ecran mare, imagine care a început să se lungească şi să mă înconjoare unindu-se în spate cu imaginea ce venea din sensul opus, formând împreună un birou luxos şi modern într-o încăpere spaţioasă. O canapea din piele albă în faţa unui perete verde pal, o măsuţă de cristal, o bibliotecă albă clasică cu mici ornamente din sticlă colorată, un geam mare cu o privelişte spre nori, o podea vernil lucioasă. Acesta este biroul meu în care îmi place să lucrez, este creat de mine deşi mai mereu modific câte ceva, mai adaug sau scot o piesă de mobilier sau câte un mic ornament. Când avem şedinţe de discuţii cu colegii sau superiorii în grup, imaginea biroului este luată de sala de şedinţe în care ne aflăm toţi. Când comunic doar cu câte un coleg putem alege doar să ne vedem pe ecran, fără a ne transpune unul în spaţiul celuilalt. Pe ecranul mic încorporat în birou apare o licărire albăstruie, semn că m-a recunoscut şi s-a deblocat.

Pe el este afişată data de azi, 19 iulie 2257.

- Bună dimineaţa Ema.

Da, eu sunt Ema, am 25 de ani, structură atletică şi trăsături suave, dacă ar fi să citez un prieten.

Aceasta este o dimineaţă normală pentru mine şi restul oamenilor. Faţă de vremurile trecute suntem avansaţi, dar faţă de viitor suntem istorie. Aşa e mereu prezentul, iar mie îmi place acest prezent în care trăiesc.

- Afișează-mi lista cu priorităţile de verificare. Ecranul s-a umplut de coduri. Ia-i pe primii 6 şi împarte-i pe ecran. Au apărut dosarele lor aşezate în 6 pătrate în faţa mea. Pune-i în ordinea cronologică a alarmelor. Primul este cel care a avut cel mai devreme ultima alarma acum 5 ore, apoi ceilalţi 5 în decurs de 12 ore. Păstrează-l pe primul. Mutând degetul pe ecranul biroului meu, îl agăţ şi îi pun dosarul sus în dreapta imaginii mele. Acum afişează-i în ordinea gravităţii şi păstrează-l pe primul. Nu este aceeaşi persoană dar vreau să citesc istoricul

acestei persoane, al alarmelor şi motivelor pentru a stabili tiparul şi urgenţa.

Deschid alarma lui: halucinaţii, delir. Trebuie să verific în ce perioade ale zilei s-au întâmplat, care ar putea fi motivul, ce programe foloseşte, conectările sale sociale, cu ce se ocupă şi predispoziţiile din genele ADN-ului său. Deşi acum se elimină genele care cauzează boli, se mai pot descoperi greşeli sau erori în aceste eliminări, lucru foarte grav. Uneori poate fi vorba de gene care s-au reactivat din cele inactive. Studiind toate datele trebuie să fac un raport pe care-l voi trimite la specialistul potrivit şi cu care îmi închei atribuţiile faţă de acea persoană.

Din câte văd sunt nişte stări deprimante care se accentuează, ultima a fost acum 5 ore cu o criză ce a durat 30 de minute. Ce a declanşat? Ce făcea în acel moment? Verific… la ultima criză era într-un joc virtual, verific jocul… nu pune probleme, e un joc de strategie folosit des fără a avea efecte secundare. Să verific penultima criză… era în timpul programului de lucru. Verific parametrii medicali la toate crizele ca să găsesc punctele comune şi să trasez evoluţia, momentul declanşării, durata, modificările interne. Hm… sunt destul de diferite crizele, trebuie să descopăr ce se întâmplă. Accesez arhiva verificărilor sale medicale. Sunt câteva fluctuaţii ale unor elemente, fără a ieşi totuşi din parametrii, alimentaţia este corectă… să verific stările de somn... foloseşte programe virtuale de vise dar nu în fiecare noapte. Ar trebui să mă duc mai mult în trecut, poate aflu şi altceva… în dreapta imaginii clipăie o semnal bleu, am mesaje de citit. Le deschid, sunt de la specialiştii cărora le-am trimis cazurile însoţite de raport, într-un mesaj se mai doresc lămuriri, altul îmi comunică stadiul, mai sunt încă două de citit.

E ora 9 dimineaţa şi de obicei beau un suc proaspăt cu nutrienţii necesari, pe care mi-l aduce punctual Trei, robotul meu personal. Cel mai mult îmi place să vorbesc cu el, chiar

dacă în majoritatea discuţiilor se observă o tentă didactică a sfaturilor şi răspunsurilor sale, tocmai asta îmi place, că pot vorbi cu o fiinţă ce are acces la toate informaţiile şi cunoştinţele lumii, pe ale cărei răspunsuri mă pot baza şi ştii că sunt corecte, că pot oricând învăţa ceva nou, că pot filozofa despre orice cu el, dar şi vorbi nimicuri din viaţa de zi cu zi, că mă face să râd şi îmi intuieşte dorinţele. Ştiu că e doar un robot conectat la undele mele cerebrale, însă pentru mine e mai mult decât orice altă fiinţă îmi poate oferi. Câteodată mă descoase ca să vadă cum stau cu psihicul, sau cum privesc viaţa din anumite situaţii sau momente. El îmi setează programul de somn, ora de trezire, îmi ţine agenda, îmi comandă cumpărăturile, repară, şi multe altele. E cel mai bun prieten al meu, fără de care nu aş putea sta.

Am mai primit câteva alarme de la gânduri ce încalcă regulamentele, dar nu au fost grave, de mică durată şi singulare, fără a putea crea vreun efect extern. Ele rămân în arhivă alături de celelalte, doar că eu trebuie să verific gravitatea la toate, şi să urmăresc istoricul din spatele fiecărei alarme. Încep întâi cu cele selectate după gravitate şi apoi cu restul sesizate.

Poate părea că intru în intimitatea gândurilor acelor oameni, citindu-le cele mai intense stări, dar de fapt nu îi cunosc deloc, sunt nişte coduri cu alarme pe care le organizez, analizez şi rezolv. Trec mai departe la următoarele, lăsând în urma mea şi în arhivă tot ce am lucrat. Nu am voie să cercetez aprofundat o persoană, deşi pot avea acces la toate informaţiile medicale şi sociale, decât cu motive întemeiate, fiind şi eu monitorizată la rândul meu în ceea ce priveşte respectarea regulamentelor, atât prin fapte cât şi prin gânduri. Specialiştii sunt cei care tratează concret problemele descoperite şi iau măsurile pentru vindecarea completă, atunci când se poate. Ei sunt grupaţi pe domenii distincte, pe stări, categorii, gravitate şi ierarhie. Responsabilitatea mea este de a nu omite vreo alarmă,

de a reacţiona rapid şi de a o trimite corect specialistului adecvat, însoţite de un raport complet, responsabilitate foarte mare, ce poate costa viaţa sau viitorul acelei persoane.

Se apropie ora prânzului, pe care îl iau fizic în bucătărie dar intrând în planul virtual al unui restaurant alături de alte persoane ce stau la mese. Oricine poate intra acolo, poţi sta singur sau alături de cineva dacă îţi este permis, poţi verifica cine se află acolo, şi poţi sta cât timp doreşti. Sunt multe locuri virtuale comune, spaţiul lor fiind nelimitat, dar şi locuri private, programe unde eşti singur cu ambientul ales, ca de exemplu în natură, în sala de mese a unui palat, pe un vas de croazieră sau într-un restaurant cu vedere spre un peisaj preferat. Mâncarea şi tot ceea ce consumi este bineînțeles, din propria bucătărie.

Astăzi iau masa cu 2 prietene, Ana şi Maria, pe care le ştiu tot de la întâlnirile virtuale de prânz şi cele de seară din locurile comune. O dată pe săptămână luăm toate trei prânzul într-un loc stabilit de fiecare pe rând. Ana lucrează la supervizarea cumpărăturilor într-o anumită regiune de la un departament de alimente, iar Maria este inginer la o companie ce creează programe virtuale. Când ne vedem ne povestim ce ni s-a mai întâmplat în ultima săptămână, ce programe am folosit, ce vrem să facem zilele care vin sau chiar despre întâlniri virtuale sau iubiri ale nostalgicilor. Prin Maria l-am cunoscut în urmă cu câţiva ani la un prânz pe Luke, un specialist pasionat în programe virtuale, de vârsta noastră, cu care am rămas amică, vorbind destul de des despre noutăţile în acest domeniu. El îmi recomandă filme noi sau jocuri, programe de relaxare, îmi dă idei cum să îmi creez programele mele sau mă ajută în jocurile în care mă încurc. E un băiat foarte deştept în mod natural, după cum spune el, şi deşi vorbim mai mult despre domeniul său, de multe ori ne lăsăm absorbiţi în discuţii diverse ore în şir, fără a ne plictisi sau sesiza timpul ce a trecut.

La aceste mese în plan virtual nu au voie să participe decât fiinţele umane, această măsură luându-se după ce în

trecut se crease o întreagă harababură prin permiterea personajelor virtuale să participe la întâlniri, inclusiv cele care imitau fiinţe umane. Nu puteai şti dacă vorbeşti sau mănânci alături de o fiinţă reală sau nu, puteai păcăli sau puteai fi păcălit, puteai profita de această opţiune, depăşind cu mult sfera amuzamentului pentru care se crease iniţial. Astfel că fiinţele virtuale nu mai pot exista decât în jocuri. Îmi verific mesajele private înainte de a merge la masă.

Fetele deja sunt acolo şi m-au anunţat, câteva invitaţii şi un mesaj de la Luke dar îl voi citi mai târziu. Selectez pe ecran opţiunea prânz, apoi bifez prânzul la care am primit invitaţie din lista de opţiuni între care pot alege, unele neputând fi accesate decât cu invitaţie sau permisiune. Acceptând invitaţia mi se permite deschiderea planului virtual în care voi lua prânzul, ce porneşte automat şi se transpune în bucătărie. După un scurt ocol la toaletă intru în bucătărie curioasă să văd ce mă aşteaptă acolo. Ana e cea care a ales azi ambientul, şi de obicei îmi plac alegerile ei, exceptând un prânz pe care l-am luat într-un castel din secolul al XV-lea, care mie mi s-a părut înfiorător.

Deschid uşa şi în locul bucătăriei văd că masa mea este într-un restaurant în aer liber, situat pe malul unui lac întins în zare până la poalele unor munţi. Alături sunt alte mese cu persoane ce servesc prânzul. Cei din jurul meu mă pot vedea aşa cum şi eu îi văd pe ei, însă nu putem interacţiona, acesta fiind un plan static văzut doar din perspectiva persoanei aşezate, neputând a intra fizic real în ambientul virtual. Aici ambientul vine la tine. Dacă vrei să explorezi tu unul, acest lucru se poate face doar prin conectare neuronală cu ambientul, prin folosirea unui dispozitiv. Mesele sunt împrejmuite de un stufăriş verde viu ce se unduieşte uşor, mângâiat de adieri călduţe de vânt. Câteva trepte coboară spre o potecă din lemn ce împrejmuieşte lacul. Unite cu masa mea sunt şi mesele

fetelor, formând o masă completă. Şi ele au mâncarea pe masă, aşa cum o am şi eu, pregătită de Trei după indicaţiile Anei.

- Buna ziua, am zis bucuroasă. Frumos ambient, îmi place.

- Bună ziua domnişoară, zise Ana zâmbind, haide că nouă ne este cam foame şi arată foarte bine mâncarea asta.

- Plus că Ana are nişte veşti noi, zise Maria privind jucăuş spre mine.

- Spune repede, ştii ce mult mă amuză întâlnirile tale.

- Daa… dar ştii că va trebui să ieşi şi tu în curând ca să ai cu ce să ne amuzi, chicoti Ana.

- Staţi puţin. Ana, spune-ne întâi ce avem în farfurie. Arată bine dar nu mă ating până nu îmi detaliezi.

Maria e gurmandă şi dornică mereu să descopere noi gusturi, pe când mie nu îmi pasă deloc descrierea sau istoria acelei reţete, ci doar ce anume este şi să îmi placă gustul. Ana se apucă să îi povestească Mariei ce se găseşte la ea în farfurie, în timp ce eu privesc în jurul meu, încercând să nu mă plictisească povestirea ei.

Deja am început să mănânc şi descopăr un gust plăcut, puţin picant dar foarte catifelat şi plin de arome. Au început şi fetele să mănânce, iar eu o privesc nerăbdătoare pe Ana.

- Asa…, am ieşit la o întâlnire cu un coleg care mă tot bătea la cap de câteva luni, şi nu prea mai aveam motive să îl amân. Plus că nu vroiam să se supere pe mine, aşa că am zis să trec peste şi să scap.

- Ne-ai mai zis de el? De ce îl amânai?

- Nu v-am zis pentru că e total neinteresant şi am descoperit la întâlnire că e şi plictisitor.

Maria bufni amuzată:

- Dar nu ţi se pare că majoritatea sunt neinteresanţi pentru tine? Ia spune-ne tu ce ai fi vrut să facă.

- Păi ne-am plimbat pe o cărăruie în pădure şi am poposit pe malul unui pârâiaş, şi ştii cât de mult îmi plac mie pădurile

stufoase, răcoroase şi să stau pe pietricelele care mă deranjau teribil, zise Ana ironică.

Am râs toate trei.

- Hai că sună frumos, mi-ar place să văd şi eu ambientul ăla, am zis distrată.

- Crede-mă, ţi-ar place poate, dar nu cu el, continuă Ana. De câteva ori se apropia de mine şi nu înţeleg de ce, iar de vorbit nu am discutat decât de servici, urmând, după cum a zis el, ca data viitoare să vorbim despre noi. Doar că nu va mai fi altă dată, din păcate pentru el.

- Mai dă-i o şansă, zise Maria. Nu mai fi atât de drastică din prima.

- Şi nu te mai gândi la trecut, am zis eu, ştiind că încă mai are sentimente pentru un băiat cunoscut acum un an de zile, care nu a mai dorit să se întâlnească cu ea.

- Apropo de trecut… e o petrecere mâine seară la care va veni şi el, cel puţin aşa a postat…

Eu cu Maria ne-am încruntat privind-o curioase.

- Si… să nu spui că vrei să mergi. Ai invitaţie?

- E petrecere deschisă. Aş vrea să merg, dar nu singură, trebuie să veniţi cu mine. Vreau doar să văd dacă mai simt ceva şi reacţia lui…

- Eu nu pot veni, zise Maria. Am o cină programată cu părinţii şi nu pot anula. Oricum, nu sunt de acord cu ce faci pentru că sunt sigură că iar vei suferi…

- Dar sunt chiar entuziasmată. Cred că se va întâmpla ceva frumos, simt asta, spuse Ana visătoare.

- Chiar aş vrea să te văd alături de el, ştii doar, dar el nu vrea o relaţie, după cum ţi-a zis-o.

- Poate acum vrea, zise Ana sorbind veselă şi încrezătoare dintr-o băutură mov limpede.

- Deci Ema, te duci la petrecere mâine cu Ana, vrei sau nu.

- Off, bine merg… îmi rămâi datoare. Unde se ţine?

- Scrie ambient surpriză, zise Ana privindu-mă vinovată.

Maria zâmbi în timp ce eu mă uit panicată spre Ana.

- Ştii că poate fi orice, chiar nu vreau să am un şoc.

- Dacă nu îţi place, plecăm imediat. Promit.

Nu credeam promisiunile ei, ci mai degrabă o vedeam rugându-se de mine să stau şi să o ajut în numele iubirii. Ea crede că iubeşte, eu cred că e doar o ambiţie de-a ei şi un orgoliu rănit, dar nu o judec pentru că nu cunosc sentimentul iubirii ca să aprofundez subiectul. Am auzit de petreceri care se ţin în tot felul de ambiente ciudate, create de gazdă sau închiriate, cu intrare liberă sau doar cu invitaţie, în locuri sinistre, sau foarte sărace, inspirate din istoria veche a lumii. Conectarea la o petrecere îţi ia automat din contul tău taxa stabilită, unele având şi diverse opţiuni în plus, ce te încântă dar te taxează în schimb foarte mult. Deconectarea o poţi face oricând prin apăsarea unui senzor lipit pe tâmplă.

Ne-am terminat mâncarea sătule şi mulţumite, am mai vorbit despre noi, inclusiv uzuala încercare a fetelor de a mă convinge să ies la prima întâlnire şi eu cât mai repede, şi am stabilit să ne vorbim mâine după petrecere ca să-i povestim Mariei cum a fost.

Am părăsit bucătăria, lăsând ca ambientul să se deconecteze automat, iar pe Trei să strângă masa. Mi-am citit înainte de a începe lucrul mesajele private, printre care Luke mă invita să îmi arate noul lui joc într-o călătorie virtuală, în ce seară doresc eu.

Au mai fost 4 alarme de gravitate mică, însă destul de mult de scris la rapoarte şi de cercetat arhive. I-am aprobat lui Trei lista de cumpărături, am mai băut un suc proteic, iar între 18 şi 19 seara am aţipit puţin pentru a-mi odihni ochii. Am stat de vorbă apoi puţin cu Luke şi i-am promis că peste două seri îl voi însoţi în jocul sau, fiindcă mâine aveam de mers la o petrecere cu Ana.

Am luat cina singură într-un program virtual privat, la un restaurant rustic cu vedere spre crestele unor munţi scăldate în

asfinţitul soarelui şi înconjurate de brazi semeţi. Am mâncat o specialitate românească care mi-a plăcut mult, iar după ritualul obişnuit de seară m-am îndreptat spre camera în care dorm. Ea are doar un pat, un sistem de depozitare haine şi câteva module de etajere. Este o cameră banală dar diferită faţă de camerele din trecut prin tot ce are. Sistemul de depozitare, urmaşul dulapurilor şi marilor dressing-uri, este mic, oricâte haine şi accesorii aş avea, pentru că hainele nu mai sunt aranjate în vechiul stil clasic. Modulele de mobilă nu sunt fixate în nimic, se susţin unul pe celălalt printr-o magnetizare artificială, ele stând acolo unde doreşti să le pui, în orice poziţie sau loc, sfidând gravitaţia. Pe ele am câteva amintiri pe care le-am cumpărat din ieşirile mele pentru socializare: o carte din hârtie, o statuetă cioplită în lemn, un fluture din sticlă pictată, o piatră denumită Piatra lunii sau Ochi de lup, un mic tablou cu o floare naturală presată. Am adormit pe un şezlong aflat pe o plajă exotică, în muzica valurilor ce se sparg încet şi cristalin la mal. O briză uşoară şi caldă m-a mângâiat aducându-mi cu ea prospeţimea mării, care alături de valurile sale, m-a relaxat pentru un somn liniştit.

O nouă dimineaţă îmi aduce cu ea o nouă zi. Acelaşi ritual de trezire, aceleaşi alarme, cercetări şi rapoarte. Poate părea monotonă viaţa, însă întotdeauna am considerat că monotonia este în primul rând în tine şi abia apoi în mediul exterior. O minte care aleargă mereu printre gânduri, vise, planuri, întrebări şi căutări, ţeluri şi dorinţe, nu are cum să cunoască monotonia. Sunt prea multe în acest univers ca să poţi spune că te plictiseşti, prea multe informaţii, noţiuni, mistere, iar imaginaţia este cadoul pe care îl avem în plus faţă de toate acestea, deschizându-ne orizonturi infinite.

Oricum, azi am stat puţin cu grija petrecerii la care voi merge, pentru că, oricât de deschisă aş fi la noi cunoştinţe, necunoscutul îmi creează o emoţie, pe care nu mi-ar place să o

numesc frică. Poate este doar faptul că nu îmi doresc să merg dar o fac pentru prietena mea.

Prânzul l-am luat cu mama mea, în acelaşi ambient pe care îl folosim mereu, o bucătărie clasică, creată de ea. Vorbim orice, ne povestim ultimele evenimente şi ce avem de gând să facem, sau comentam situaţii din lume. Îmi place de ea nu numai că este mama mea, dar şi ca om, o admir pentru ceea ce este şi pentru felul său de a fi. Lucrează în domeniul cercetărilor în secţiunea genetica animalelor, mai exact la reconstituirea genetică a speciilor dispărute. Deşi există posibilitatea de a ne juca cu genele animalelor existente şi crearea altor specii noi, s-a decis acum 75 de ani să nu se permită acest lucru, respectând astfel creatorul care le-a făcut iniţial, pe lângă faptul că era total inutil şi fără rost crearea lor. S-a încercat demult şi manipularea genetică a animalelor ce ne folosesc ca şi hrană, însă ulterior s-a constatat că aceste modificări nu ne făceau nouă bine pe termen lung, aşa că nu se putea merge pe această cale, demonstrându-ne încă o dată cât de perfectă este natura din jurul nostru şi tot ceea ce există în comuniune cu ea. Reconstituirea speciilor vechi se face doar în scop educativ, fără a permite interferarea lor cu cele existente în prezent. Când îmi povesteşte despre meseria sa, nu înţeleg mereu toate cuvintele din domeniu, deşi pe parcurs am învăţat multe, însă îmi place mult să o ascult, să îi simt pasiunea şi entuziasmul din orice lucru mărunt reuşit sau orice pas către o viitoare reuşită. Este o fire reţinută, discretă şi destul de tăcută, însă optimistă şi cu o mare putere de a te captiva fără nici un efort. Este pasionată de meseria ei, care reprezintă însă şi cea mai mare parte din viaţa ei de când m-a născut pe mine, dar atâta timp cât este mulţumită şi liniştită, este în regulă. Pasiunea este la bază ceva frumos dar şi puternic, pentru că se hrăneşte cu energia ta, şi dacă i-o vei da pe toată, va deveni treptat mai puternică decât tine, te va absorbi şi te vei pierde în ea. Mi-a spus că a iubit pe cineva înainte de a mă naşte eu, însă

îmi va povesti atunci când consideră ea că voi înţelege totul. Probabil aşteaptă să iubesc şi eu, caz în care mai avem de aşteptat mult amândouă până vom deschide acest subiect, pentru că însăşi noţiunea de iubire a devenit neînţeleasă în prezent de majoritatea. Mă sprijină în planurile mele de viitor, şi anume să studiez în profunzime creierul uman, atât din punct de vedere anatomic cât şi psihologic, spre a mă specializa într-unul din numeroasele sale domenii. Întotdeauna alege ea mâncarea ce o vom consuma, şi mereu îmi place.

Deşi a fost frumos, azi am stat mai puţin împreună, pentru că avea o şedinţă programată mai devreme ca de obicei. După prânz mi-am reluat activitatea iar după o mică odihnă pe seara, am început fără nici un chef să mă pregătesc pentru petrecere.

Ana îmi dăduse deja vreo 5 mesaje cu ora la care să intrăm, cum ne îmbrăcăm, ce presimte ea că va fi, iar după toate astea, încă un mesaj în care îmi reamintea că avem de mers la această petrecere ca să nu uit. Nu mi-am schimbat aranjarea părului, iar ca ţinută m-am gândit la o rochie diafană bleu lungă, cu mânecuţe lungi, pentru că nu ştiu nici temperatura de acolo. Am rostit numărul ţinutei către sistemul de haine, pentru că îl ştiam de când l-am folosit ultima oară la o petrecere, iar acesta mi-a avansat-o prin deschizătura uşii ce s-a retras, pe un umeraş, gata de a fi purtată. După purtare, Trei o va spăla şi o va aşeza pe umeraşul sistemului, care o va strânge şi pune la locul numărului său. Pentru că acum va fi un ambient dinamic, mi-am pus şi încălţăminte, sau mai bine zis talpa pe care am setat numărul unui anumit model de sandale, model ce a început să se contureze pe piciorul meu timp de câteva secunde, până când s-a format toată, căpătând în acelaşi timp şi textura dorită. Desigur că ţinuta se poate crea şi virtual însă mi se pare mai rapid să mă îmbrac eu, plus că aşa mai pot purta hainele mele preferate.

Am stabilit cu Ana ora 20 pentru o conectare concomitentă. Cu inima strânsă m-am aşezat pe scaunul din camera de lucru, am bifat pe ecran conexiune la petrecerea cu codul pe care mi-l dăduse Ana, mi-am pus pe tâmplă senzorul de conectare şi am apăsat pentru transfer.

O secundă de întuneric apoi imaginea a început să fie vizibilă, luminându-se treptat. Am sesizat-o întâi pe Ana care mă aştepta nerăbdătoare, apoi am început să privesc în jurul meu curioasă. La aceste ambiente surpriză, o mică parte din începutul conectării îl petreci analizând ceea ce te înconjoară pentru a înţelege unde te afli, ce ai de făcut şi cum te poţi distra. Primele imagini au fost ale locului în care stăm, un spaţiu întins şi luminos, oameni puţin mai departe vorbind şi râzând în picioare, unii privind şi analizând însă un peisaj din spatele unor pereţi transparenţi. Mergând cu privirea mai departe am înţeles unde ne aflăm, configurându-mi întregul ambient: o cupolă mare transparentă, cu holuri şi diverse camere mari din acelaşi material, ce pluteşte în spaţiu. În orice direcţie m-aş uita, inclusiv în podea, totul este transparent, oferind imaginea unui univers viu şi luminos, cu stele şi planete, infinit şi intimidant prin măreţia sa. Prima senzaţie simţită a fost un mic gol în stomac, care mi s-a strâns încercând să atenueze moleşeala bruscă din picioare. Era un amestec perfect între sentimentul primit din exterior care te făcea brusc să te simţi mic, pierdut şi neînsemnat, cu atmosfera caldă din interiorul cupolei, dată de muzica plăcută, oamenii care se simţeau bine, măsuţele şi tejghelele transparente de pe marginea pereţilor, pline cu băuturi vesele şi înmiresmate. Combinarea celor două senzaţii crea un sentiment puternic de parcă ai fi învins şi sfidat în acelaşi timp întregul univers, simţindu-te pur şi simplu bine. În următoarea secundă m-am simţit uşurată şi încântată de acest ambient, în timp ce Ana nemişcată şi clipind des a exprimat doar:

-Wau…

Oricum, şi eu aş fi spus prima oară tot asta dacă m-aş fi exprimat verbal. I-am zâmbit entuziasmată şi am pornit amândouă pe un hol ce ducea în primul spaţiu larg din care porneau alte holuri şi spaţii de petrecere, toată cupola fiind de fapt un imens labirint de holuri şi spaţii transparente.

- Vrei să îl pun pe Trei să îi caute locaţia lui David sau dacă este aici acum?

- Nu încă, hai să ne plimbăm întâi, să luăm o băutură, poate dăm întâmplător de el. Îmi place suspansul, zise Ana încercând să pară distrată.

- Ok, să mergem apoi şi la o margine, vreau să văd dacă recunosc vreo stea sau planetă.

La astfel de petreceri cu intrare liberă, deoarece pot intra foarte mulţi oameni, mărimea ambientului se ajustează în funcţie de numărul persoanelor, însă ştiu şi ambiente care limitau numărul lor, spre a nu se crea spaţii prea mari. De aceea găsirea prietenilor se face prin poziţionarea lor şi îndrumarea către ei de către robotul personal, cu care rămâi mereu în legătură. Ne-am plimbat sorbind din câte un cocktail dulce şi vesel colorat, privind la ceilalţi, zâmbind unora, şi deşi am primit invitaţii să stăm la masa unor băieţi drăguţi sau să dansăm, ne-am continuat căutarea subtilă a lui David, iubirea Anei.

La un moment dat Trei îmi spune că va veni şi Maria, şi să stăm pe loc ca să ajungă la noi. Am aşteptat-o bucuroase.

- Buna fetelor, ce frumos ambient, mă bucur că am putut veni.

- Bună, ce s-a întâmplat cu întâlnirea cu părinţii tăi? a întrebat Ana.

- A rămas pe mâine fiindcă tata a creat un ambient special şi nu e gata încă, a rămas surpriză pentru mine.

- Să ne povesteşti cum este, i-am zis.

- Şi… domnişoara noastră nu şi-a găsit încă iubirea? râse Maria luându-mă de braţ.

- Nu, domnişoarei îi place suspansul, i-am zis râzând.

- Eu zic să te grăbeşti până nu îl vei găsi cu alta, şi nu glumesc.

- Bine, bine, aştept acum coordonatele lui, zise Ana puţin temătoare.

- Ce peisaj halucinant este afară, şopti Maria aruncându-şi privirea fugitiv spre spaţiu.

- Nu este încă aici, spuse Ana dezamăgită.

- Nu-i nimic, că va veni doar, hai să stăm la o măsuţă să mai aşteptăm, i-am zis.

Am găsit o măsuţă înaltă, rotundă şi mică, doar cât să ne punem băuturile pe ea, bineînțeles tot transparentă. În jurul ei erau mici semicercuri de care să ne putem sprijini, fiindcă scaune nu prea se folosesc la petreceri. Alte măsuţe au forme speciale pentru a sta cu mâinile, şi din câte am văzut şi unii pereţi erau mai moi, pentru a te sprijini comod de ei. Am remarcat impresionată toate detaliile care s-au nimerit pe gustul meu la această petrecere.

-Ana, cine a creat acest ambient, sau a cui este petrecerea?

Nu am apucat să termin întrebarea că îl văd venind la masa noastră pe Luke zâmbitor.

- Buna fetelor, cum vă distraţi?

- Bună, ce coincidenţă, i-am zis mirată.

- E o petrecere făcută de prietenul meu şi am zis să văd cum e, sunt doar în trecere. Nu ştiam că vă găsesc aici.

- Şi mă rog, de ce eşti doar în trecere, şi nu rămâi? întrebă zâmbind Maria.

- Pentru că am o altă treabă, îi zâmbi fermecător Luke.

- Probabil jocul lui cel nou, pe care îl voi vizita mâine.

- Dacă tot vă vizitaţi prin jocuri, ce-ar fi să vă vizitaţi şi într-o întâlnire? Și-aşa nici unul din voi nu a făcut asta vreodată.

Luke zâmbi iar eu am bufnit mirată:

- Poftim? Maria, ce conţine băutura ta? Şi râzând i-am mirosit băutura din pahar.

Ana era însă puţin tristă şi Luke o privi curios.

- Prietenul ei nu a apărut încă, explică Maria.

- L-ai căutat să vezi unde este? întrebă Luke.

- Nu, ştiu doar că nu a apărut aici, nu am insistat.

- Poate fi în altă parte şi să nu îl aştepţi degeaba.

- Are dreptate, spuse Maria. Vrei să îl caute Luke? El îl poate găsi oriunde.

- Bine, zise Ana fără convingere.

- Ok, codul meu este Luke 092200. Transmite-mi codul prietenului şi îţi trimit răspunsul cu locaţia lui. Îl găsesc eu… Distracţie plăcută fetelor, fug.

Luke a plecat iar Ana aştepta acum mesaj de la robotul ei cu datele primite de la Luke.

- Băiat bun Luke, nu înţeleg de ce nu vrei să te întâlneşti cu el, zise Maria. Plus că eu cred că a apărut aici ca să te vadă pe tine.

I-am zâmbit sceptic şi m-am dus spre margine să privesc stelele şi planetele de afară. Văd că sunt luminate de o stea, probabil soarele, însă nu ştiu dacă imaginile respectă realitatea sau nu. Cea din depărtare cu satelit în jurul ei ar putea fi Saturn însă de partea opusă nouă este planeta Pământ iar ele nu sunt deloc apropiate, între ele ar trebui să fie Marte şi Jupiter, şi nu văd aşa ceva. Nu este galaxia noastră, poate nici nu e una reală. O stea căzătoare mi-a captat atenţia, iar în dreapta mea am văzut în depărtare ceea ce ar putea fi o gaură neagră. M-am întors spre masa unde Maria o consola pe Ana:

- Gata, este timpul să mergi mai departe, nu merită. O să vezi că vei cunoaşte pe altcineva mai interesant odată ce vei scăpa de el din mintea ta.

- Ce s-a întâmplat?

- Este în privat, răspunse tristă Ana.

- Dar nu înseamnă neapărat ceva grav, am zis eu primind însă rapid privirea tăioasă a Mariei.

- Ştiu că este la o întâlnire, nu are rost să mă mai amăgesc. Eu o să ies de aici, zise Ana hotărâtă.

- Vrei să mergem în altă parte, să stăm de vorbă? am întrebat.

- Nu azi, vreau să dorm acum şi vorbim mâine.

Am ieşit toate fiindcă tristeţea Anei ne-a tăiat şi nouă cheful de petrecere. Am adormit gândindu-mă la frumosul ambient de la petrecere, la tristeţea Anei, la acele sentimente care îţi pot aduce atâta energie şi fericire, şi apoi atâta tristeţe, pe care eu însă nu le cunosc.

Un nou ciripit de păsărele, un alt început de zi liniştită şi frumoasă sper. În fiecare dimineaţă, primul contact fizic îl am cu podeaua, care este călduţă, aşa cum îmi place să fie la prima oră, şi nu prea tare. Mă joc cu degetele bucurându-mă de senzaţia plăcută, încercând totodată să-mi fac curaj să păşesc. Acum este o podea din catifea albastră puţin călduţă. În drumul spre toaletă mai simt sub tălpi pe hol iarba cu roua dimineţii iar în toaleta pietricele de râu puţin mai răcoroase. Toate pentru a mă trezi bineînțeles, pentru că pe parcursul zilei ele se schimbă automat. De vreo 50 de ani s-a renunţat total la podelele clasice din diverse materiale, oricât de interesante deveniseră. Acum podeaua este dintr-un material cu memorie, cu diferite opţiuni, atât pe culoare, senzaţie la atingere dar şi duritate. Ea poate fi în armonie cu corpul tău, schimbându-şi nuanţa după starea pe care o ai la atingere şi temperatură, în funcţie de temperatura corpului tău, sau poate fi setată din multiplele oferte ale companiei producătoare. Poţi merge pe iarbă, nisip, apă care curge, asfalt crăpat, pietricele de râu, sau un covor pufos, gheaţă. Sunt senzaţionale mai ales că pe lângă imagine simţi şi senzaţia aferentă la atingere şi temperatură.

M-am trezit cu gândul la un caz pe care trebuie să-l analizez mai bine azi, pentru că a avut câteva alarme repetate şi

am observat că nu se răresc. Trebuie să decid dacă mai aştept sau îl trimit mai departe. Trei m-a pus la curent cu noutăţile din lume sub forma unor ştiri rapide, apoi cu agenda zilei: prânzul cu colegii, o analiză medicală pe care mi-o face periodic şi trebuie făcută azi, conectarea la jocul lui Luke mai pe seară. I-am zis să-i trimită Anei mesaj prin care o întreb cum se simte şi dacă o pot ajuta cu ceva. Prânzul l-am luat cu colegii în ambientul oferit de companie pentru a ne înlesni şi socializarea. Apoi am avut o şedinţă unde ni s-a explicat existenţa unor cazuri diferite într-o regiune mai îndepărtată, pentru care trebuie să fim şi noi pregătiţi, pentru că vom sesiza şi în regiunea noastră. Este vorba de testarea unor noi tehnologii pe anumiţi subiecţi, ale căror trăiri trebuie să le analizăm, raportăm şi arhivăm, spre a se trage concluziile finale. Întotdeauna se face asta înainte de a se scoate pe piaţa un nou produs, iar eu am mai participat la astfel de experimente, unele cu reacţii mai neplăcute, altele nu. Normal că nu ni s-au zis subiecţii sau posibile reacţii, pentru a elimina orice posibilă influenţă.

Până la ora 19 nu am avut nici o alarmă, aşa că l-am anunţat pe Luke că sunt liberă să îi vizitez jocul. Mi-a dat codul de conectare la joc spunându-mi că mă aşteaptă nerăbdător. Mi-a promis că nu este un joc violent sau înspăimântător, şi deşi nu îmi doream atât de mult să merg, admiram entuziasmul şi pasiunea lui, calităţi pe care le respect şi care merită atenţie. Ultima oară când i-am vizitat un joc de-al lui, era vorba de o oglindă lungă, de-a lungul căreia mergeai şi în care te priveai, însă cu fiecare pas îţi priveai chipul şi trupul îmbătrânind, imagini nu chiar atât de plăcute pentru mine, iar la un moment dat mi-a recomandat să mă opresc fiindcă acestea mergeau dincolo de durata vieţii tale. De aceea îmi plăcea curiozitatea de a vedea ce joc a mai descoperit sau creat, deşi nu erau mereu pe gustul meu. M-am îmbrăcat lejer, mi-am strâns părul într-un coc răvăşit şi m-am conectat la joc.

Imaginea s-a luminat destul de puternic şi mi-a permis să observ imediat primele forme din jurul meu: o colină verde în mijlocul căreia eram, un soare puternic pe un cer senin, miros de iarbă proaspătă, curată. În zare, nu departe, se vedeau case mici adunate într-o aşezare, o pădure şi alte coline verzi ce mă înconjurau până în depărtări. Alături de toate astea, aerul călduţ şi ciripitul unor păsărele completau perfect întregul tablou pitoresc în care m-am simţit imediat relaxată şi încântată. Luke venea spre mine zâmbitor dinspre aşezarea cu case:

- Bine ai venit în ţinuturile mele…

- Hmm… toate astea sunt ale tale? am zis zâmbind. Eşti vreun rege cumva sau cavaler?

- Acum sunt un boier care deţine moşii dar şi o oaste cu care cuceresc ţinuturile celorlalţi. Haide să mergem şi îţi povestesc.

Am pornit coborând pe colină spre case, lăsându-l pe Luke să vorbească mândru.

- Am început doar cu un mic sătuc şi o moşie, aşa cum au toţi la început, adică o aşezare mică cu moşia din jurul ei şi câţiva săteni. Puţinii locuitori pe care îi aveam i-am organizat în aşa fel încât să pot prospera: pe cei mai vânjoşi i-am pus să se antreneze, alţii să meşterească unelte de luptă, să aibă grijă de animale, să vâneze, să cultive, să păzească şi chiar să spioneze ţinuturile vecine.

- Înseamnă că ai avut mulţi totuşi.

- Nu, fiindcă de exemplu, cei care se antrenau se duceau şi la vânat şi la spionat, iar paza o făceau prin rotaţie. O mare importanţă o are şi hrana, de cultivat se ocupă bărbaţii iar de gătit şi drămuit se ocupă femeile, plus că ea trebuie şi ascunsă bine ca să nu fie furată de cotropitori.

- Ai şi femei? am zis râzând.

- Păi ce aşezare ar fi fără femei? râse şi Luke. Săptămânal avem şi târg unde se face troc de bunuri şi hore la sfârşit de săptămână.

- Sunt inspirate dintr-o anumită perioadă a istoriei?

- Da. Inspiraţia este viaţa şi satul românesc din secolul XVI, exceptând latura cotropitoare care nu este specifică acestor oameni. S-au folosit aspecte identice traiului şi gândirii lor, inspirate din scrierile din care reiese viaţa la ţară, respectiv casele, hainele, hrana, obiceiurile. Ei sunt aflaţi în dependenţa mea, şi sunt denumiţi ca şi în trecut, şerbi. Suntem mulţi boieri, şi toţi încercăm să ne mărim stăpânirile şi averea pentru a ajunge suficient de influenţi să preluăm domnia întregului ţinut.

- Cine deţine acum domnia?

- Este un domnitor virtual foarte puternic, dar ştii că mă ambiţionez să îl înfrâng.

Ne apropiam încet de prima potecă ce ducea şerpuind spre case, o potecă îngustă făcută pe pământul uscat ce aruncă cu praf la fiecare pas făcut.

Mergând, încep să simt în tălpi denivelările acesteia şi mici pietricele rătăcite şi presate în pământ. Mănunchiuri de buruieni pe marginea ei se unduiesc sub adieri fierbinţi ale unui vânt îmblânzit de arşiţa soarelui de vară. Doar paşii noştri se aud şi câteva păsări ciripind din copacii aflaţi mai în faţă. Ajungem pe un drum mai lat tot din pământ de-a lungul căruia încep şi primele case din sat, case sărăcăcioase şi mici, cu acoperiş din paie şi lemne, curte mică şi gard din lemn cu o portiţă din fier la intrare. Par nelocuite căci nimic nu mişcă.

- Unde sunt oamenii? am întrebat.

- La ora asta bărbaţii sunt pe câmp sau cu treburi iar femeile fac treburile casnice. Un câine a început să latre dintr-o curte spărgând tăcerea locului, iar alţii din curţi diferite au început să îl urmeze ca într-o discuţie aprinsă doar de ei înţeleasă. Din prima casă a ieşit mirată o femeie ce ţinea în mâini un vas din pământ, purtând un batic pe cap şi o îmbrăcăminte populară. La vederea noastră a plecat smerită capul în jos rămânând pe loc.

- Le este frică de tine?

- Nu neapărat frică, fiindcă nu le fac nimic rău, însă ţăranii îşi cunosc locul şi îmi poartă respect. Iar pe lângă asta, fiecare are personalitatea sa pe care eu nu o pot controla.

- Dacă îmi amintesc bine, se plăteau dări boierului, tu faci asta?

- Da, le numesc biruri şi nu sunt prea mari fiindcă degeaba m-aş îmbogăţi dacă aş avea oameni slabi şi bolnavi. Eu am nevoie de oameni puternici şi loiali, şi crede-mă că dacă sunt nemulţumiţi pot face şi revolte, care mi-ar dezavantaja poziţia.

- Văd că faci şi politică, am comentat zâmbind.

- Bineînțeles, îmi zâmbi privind spre mine. Chiar dacă sunt sărăcăcioase aceste case, fiecare are în spate o grădină unde cultivă legume, pomi fructiferi, iar majoritatea cresc păsări şi animale pentru hrană. Eu nu consum hrana aşa că dările le iau sub forma banilor pe care ei le fac din târgurile lunare unde se întâlnesc cu ţăranii altor boieri, sau cai şi instrumente de luptă.

Admirând detaliile caselor pe lângă care treceam îl întreb:

- De ce nu ai ales o altă perioadă de timp, poate ceva mai avansat, care îţi oferea mai multe posibilităţi? Aici nu cred că poţi avea decât cai şi săbii iar viaţa satului pare destul de monotonă.

- Să ştii că la început această simplitate m-a reţinut şi am conceput sceptic jocul, cu gândul doar să încerc şi apoi să renunţ, însă treptat a început să mă capteze totul. Şi exact cele mai simple lucruri au început să îmi placă cel mai mult. Am intrat în case şi am văzut dincolo de sărăcie, iscusinţa oamenilor pornind de la micile ulcele din pământ făcute de ei şi pictate, hainele populare cusute de femei, covoarele, păturile, apoi mâncarea care m-a cucerit… M-au primit la masă, am băut apă din fântână sau ţuică făcută de ei, am mâncat legume

luate din grădina lor din care puteai muşca direct şi mânca aşa negătite, fiind delicioase, fructe culese din copac, ca să nu mai zic că mi-am cunoscut cina încă de pe când alerga sprintenă prin curte.

Am râs amuzată, gândindu-mă dacă este sincer sau poate doar vrea să mă impresioneze.

- Apoi, continuă el, aceşti oameni iubesc pământul pentru că el le oferă totul, şi visul lor este de a avea propriul pământ şi de a fi liberi, iar eu le-am promis că le voi da pământ doar cu condiţia de a lupta în continuare în oastea mea, sau de a mă ajuta în planurile mele.

- Şi ce planuri ai acum?

- Merg să cuceresc moşia învecinată, însă încerc întâi un atac mai subtil, adică să le otrăvesc apa sau să incendiez proviziile de hrană… dar ştiu că detaliile astea nu îţi plac ţie. Uite, casa aceea cu etaj este a mea, zise zâmbind.

Trecând pe lângă alte case cu câini ce lătrau furioşi la apropierea noastră, găini ce fugeau urmărite de ei, pisoi leneşi tolăniţi sub crengi ce le ţineau umbră, ne apropiem de o casă mult mai mare cu un gard înalt, situată pe o potecă din lateralul drumului principal.

- Haide să vezi unde locuiesc, dar să ştii că aici sunt oamenii care lucrează în casă, şi apoi o să îţi arăt grajdul cu caii şi oamenii care lucrează pământul.

Împinse o poartă grea şi înaltă şi intrăm într-o curte frumoasă, plină de verdeaţă şi flori printre care am mers spre treptele de la intrare. Din spatele casei veni un ţăran înalt şi tânăr, ţinând în mâna căciula pe care o avusese probabil pe cap:

- Să trăieşti boierule! Saru-mana. A venit dumnealui boierul ispravnic!

Deşi sunt personaje virtuale, ei arată ca şi noi, fără a putea găsi vreo diferenţă care să ne deosebească. Îl privesc atentă admirând detaliile ţinutei sale, precum şi mimica feţei şi a gesturilor.

- Ei mă pot vedea pe mine? îl întreb pe Luke în şoaptă, pentru că nu am sesizat nici o privire spre mine de când am intrat în joc.

- Da, însă nu te privesc direct ca să nu mă supăr eu. Stai liniştită, tot satul va afla că am venit cu o fată şi vor avea ce discuta diseară pe la porţi, zise zâmbind spre mine.

- Trimite-l pe Ion la mine, îi zise ţăranului, care dând din cap se pregătea să o ia la fugă spre spatele casei de unde venise. S-au întors iscoadele? Dacă da, să le trimiţi la mine, vreau să aflu ce s-a mai întâmplat pe moşie, completă spre mine.

Am urcat amândoi treptele din lespezi, oprindu-ne pe pridvorul casei, după cum mi-a descris, şi ne-am aşezat pe scaune împletite ce scârţâiau sub greutatea noastră.

- În fundul curţii sunt odăile slugilor, crama, grajdurile, coteţele şi cocinile. Poate rămâi să vizităm restul şi să luăm masa din bucatele lor tradiţionale, sau…

Privind puţin încurcat şi stângaci, făcu o pauză pentru un respiro încordat şi continuă:

- Dacă vrei putem merge amândoi într-un alt ambient…

- Ar fi un fel de întâlnire? l-am întrebat încercând fără succes să zâmbesc calm.

- Da… poţi să o iei şi aşa, sau cum ar zice Maria, poate fi şi o repetiţie.

Am sesizat încercarea lui de a scăpa neatins în cazul vreunui refuz de-al meu, şi deşi nu mă încântă prea mult propunerea lui, nici nu găseam vreun motiv să-l refuz. În fond, ne cunoaştem bine şi mă simt în largul meu cu el, poate este de ajuns pentru o primă întâlnire.

- Da, mai bine mergem în alt ambient.

- Mâine seară? Simţeam privirea lui fixă care mă stânjeni puţin.

- Da.

Abia am terminat de răspuns că primesc mesaj de alertă de la Trei.

- Am alertă, mă deconectez.

- Ok.

Restul nu am mai auzit. Sunetul alarmei mă deconectează automat de la joc. Îmi scot casca deschizând ochii grăbită. Programul este deschis deja, pentru că aşa este procedura în astfel de cazuri.

- Deschide alerta!

În cadranul activităţii cerebrale se observa scăderea lentă dar constantă a ei… în ritmul ăsta se va opri… verific cine este… este un vârstnic de 175 de ani aflat pe lista mea dar nu printre cei cu vreun risc de deces.

- Vreau imagine!

Programul şi alerta de acest gen îmi permit să mă conectez la robotul lui personal că să văd ce face şi să stabilesc cauza. Primesc imaginea şi îl văd întins în pat, un bătrânel slab ce pare că doarme. Verific parametrii medicali, nimic nu e cum trebuie, totul în corpul său este dezechilibrat, cifre ce fluctuează haotic, cu o tendinţă de scădere, ca şi cum s-ar pregăti de oprire, de final. Dar e singur, nimeni alături de el… verific datele personale ca să contactez familia sau prieteni, însă nu am pe cine, din familia să nu mai exista nimeni şi la prieteni nu e trecut nimeni. Nu am dreptul să intervin, fiindcă oricum nu aş avea ce face, privesc doar tristă pe ecran cum totul scade, privesc cum viaţa se scurge în întâmpinarea morţii, ca un schimb sumbru de stări. Trei îmi aduce un suc pe care îl beau deseori ca să mă energizeze, însă nu mă ating de el.

Am făcut legătura cu departamentul de preluare decese, chiar dacă nu a murit încă, iar de aici vor monitoriza ei. Eu nu mai am ce face… Raportul îl voi întocmi mâine după ce aflu ora deznodământului, acum nu vreau să mă mai gândesc la asta, deşi constat că sunt destul de tulburată. De obicei vârstnicii sunt preluaţi, după o anumită vârstă determinată

separat pe fiecare persoană, de un program special de monitorizare până la deces, pentru că dacă i-aş avea pe toţi în programul meu, aş avea probabil zilnic asemenea alerte. Această persoană nu prezenta încă nici un risc iar vârsta lui este mult prea mică pentru deces, însă câteodată corpul pur şi simplu vrea să se oprească sau poate trebuie să se oprească. Mă întind în pat mâhnită, fără nici un chef de nimic altceva. Trei m-a urmat în cameră fără a spune nimic, şi am apreciat liniştea pe care ştie mereu când e momentul să mi-o ofere, când trebuie să-mi aud doar gândurile ca să le pun în ordine sau să le înţeleg. M-am întins pe pat fără a dori să dorm, ci doar să stau. Deşi am mai văzut aşa ceva, şi ştiu că acela e finalul firesc, nu îl pot privi cu seninătate. Nu putem accepta moartea, decât printr-o resemnare în faţa ei, şi concentrându-ne la viaţă. Dar oricât de preocupat ai fi, acest final inevitabil te scutură şi te aruncă într-o teamă dureroasă de care nu poţi să scapi decât luându-ţi gândul de acolo. E unul din misterele speciei umane, să fi conştient de acest sfârşit şi totuşi să te poţi bucura atât de mult de viaţă, să lupţi pentru supravieţuire chiar dacă nu ştii pentru cât timp va dura. E o putere mare pe care o avem în noi şi nu ştim de unde, pentru că depăşeşte logica circuitelor noastre cerebrale… speranţa… Avem un dar atât de minunat al vieţii şi tot nu am reuşit să înţelegem care este sensul, de ce există întregul univers… poate existăm pentru că viaţa trebuie să existe, pentru că lipsa vieţii nu poate exista fără viaţă… aşa cum e întunericul şi lumina, răul şi binele…

„Păşesc apăsat înaintând pe un hol lung ca într-un tunel îngust dar luminos. Pereţii săi emană o lumină puternică, albă, artificială şi rece, care totuşi nu mă deranjează. În depărtare văd o ceaţă albă care se ridică pe măsură ce avansez, sau mai bine zis se îndepărtează odată cu mine, fără a mă lăsa să văd capătul. Merg înainte atrasă parcă de ceva sau chemată să ajung într-un loc pe care nu îl cunosc sau nu mi-l amintesc. Sub albul luminos al pereţilor începe să se vadă o mişcare continuă sub

forma unor raze care fug şi se întorc fremătând peste tot. Merg în continuare repede şi încep să simt că îmi este frig, însă un rece ca de metal, prezent în adâncul meu ca un imens gol, acolo unde ar fi trebuit să fie viaţa. Nu respir pentru că nici nu am nevoie, am doar acel rece sumbru în mine, fără să pot simţi vreun alt sentiment, fără nici un gând, doar merg. Privirea mi se mişcă şi coborând îmi văd mâinile care par a fi dintr-un metal viu, prin care trec rapid şi neîntrerupt unde movulii şi roşiatice. Sunt eu însă acestea nu sunt mâinile mele, nu am mai văzut vreodată aşa ceva. Nu simt nimic dar în acelaşi timp ceva din mine este îngrozit privindu-le…"

Deschid ochii agitată şi privesc în jurul patului camera. Ce ciudat… am adormit şi asta a fost un vis? Dar a fost groaznic… ecranul de control de la pat este indigo, semn că nu e activat. Trei este lângă pat.

- Asta a fost un vis? Am avut programat sau… s-a defectat ceva?

- Nu. Ai stat gânditoare şi apoi ai adormit. Erai liniştită şi nu te-am trezit pentru programare. De 5 minute am sesizat o modificare a stării tale de somn printr-o creştere a activităţii cerebrale şi a pulsului, şi eram pe punctul de a te trezi când te-ai trezit singură.

- Am avut un vis neprogramat… nu mi s-a mai întâmplat.

- Haide să vedem ce stare ai.

Am apăsat cu degetul o zonă ce a devenit vizibilă pe Trei, pentru a-mi citi starea de sănătate.

- Nu ai decât pulsul ridicat, eşti speriată, nu te mai gândi la ce ai visat şi te vei linişti.

- Aşa sunt visele neprogramate? Aveam în minte eu aşa ceva? Nu mă puteam linişti pentru că aveam prea multe întrebări fără răspuns. Spune-mi ceva despre vise Trei.

- Citând o autoare: "Visul este un proces al gândirii şi este, de fapt, o continuare a gândurilor de peste zi. În timp ce visezi, partea creierului responsabilă cu gândirea liniară şi cu

logica „adoarme“, iar zona care controlează emoţiile devine mai activă. Oamenii nu visează încontinuu, ci cu pauze de aproximativ 90 de minute. Pe măsură ce cuvintele rostite şi sentimentele trăite de-a lungul unei zile sunt procesate în diverse părţi ale creierului, în timpul visului poţi vedea imagini, simboluri, emoţii şi metafore. În timpul nopţii, creierul "înghite, digeră şi elimină" informaţiile adunate. Coşmarurile încep în copilărie şi continuă în viaţa adultă, uneori cu o intensitate mai mare. Specialiştii le cataloghează, în general, drept modul în care creierul nostru procesează stresul şi temerile noastre de peste zi. "

- Cum ai sesizat activitatea mea cerebrală?

- Activitate cerebrală normală, a crescut în timpul visului, fluxul sanguin s-a intensificat în partea dreaptă a creierului, a crescut nivelul insulinei. Nici o anomalie în fibrele nervoase.

- Mda. Oricum e ciudat.

Mă duc la toaletă, mă privesc în oglindă şi apoi îmi privesc mâinile, amintindu-mi imaginea lor din vis. Trebuie să adorm cât mai repede, să visez frumos şi să uit acest vis stupid. Lângă oglindă este un senzor pe care îl apăs. Din perete iese un sertar cu capsule mici ovale. Iau una pentru somn şi merg spre cameră.

- Setează pentru visul nr 6.

M-am întins în pat închizând ochii, dar primele imagini ce îmi apar sunt tot acelea din visul de mai devreme. Nu îmi vine somnul imediat, aşa că trag căpăcelul capsulei şi miros parfumul dulceag pe care îl emană. El mă ajută să adorm imediat.

Din hamacul atârnat între 2 copăcei din vegetaţia stufoasă a unei lagune, mă întorc acasă deschizând ochii. E dimineaţă şi mă simt mai bine. Să îmi fie învăţătură de minte să uit să mai programez un vis. Somnoroasă intru în toaletă, care este o încăpere medie, cu pereţi ce imită văzduhul, adică nori albi ce plutesc pe un cer senin, împinşi câteodată de adieri

blânde de vânt. Toaleta şi sistemele de spălare sunt încorporate şi ascunse în perete, ieşind doar la cererea mea. Nu mai folosim apa demult, ea este doar de băut, pentru cine ar dori să vadă cum e, pentru că alimentaţia acoperă şi necesarul de lichide dorit de corp. În fiecare dimineaţă fac un duş în cabina mea tubulară, duş ce durează aproximativ 2 minute. Intru în cabină iar din pereţii săi ţâşneşte o pulbere transparentă ce mă învăluie total, o substanţă ce asigură curăţirea, hrănirea şi sănătatea pielii şi a părului, şi care se usucă instantaneu la ieşirea din cabină. Plus că mă înviorează şi acum simt cu adevărat că pot începe ziua.

Mă duc la oglindă, ce îmi oferă pe lângă imaginea privită de mine, şi o imagine 360 de grade a întregului corp. Nu mă machiez decât o dată pe lună, deşi am şi opţiuni de machiaje ce pot dura ani de zile sau permanent, însă prefer să las loc de modificări şi să mai schimb câte puţin în funcţie de nuanţa aleasă a părului. Cu părul mă joc în fiecare dimineaţă, aranjându-l diferit. Nu trebuie decât să folosesc spray-ul de coafare, un dispozitiv pe care îl setez pentru coafura dorită din sutele de opțiuni, printre care pot alege şi modificarea culorii părului. Particulele nano din substanţa pulverizată îl aranjează în câteva secunde pentru durata prestabilită din setări. În ultimul timp mi-am menţinut aceeaşi culoare a părului, denumită asfinţit de soare tomnatic, adică şuviţe de păr în culorile ruginii şi aurii ale frunzelor de toamnă, intercalate cu cele roşiatice ale asfinţitului de soare, cu mici onduleuri spre vârfurile ce cad pe umeri. Dacă vreau să folosesc toaleta, trebuie să ating un senzor ce îi permite să iasă din perete şi să se formeze în exterior.

Deşi îmi intrasem în rutina zilnică, încă mai eram îngrijorată referitor la ce se întâmplase ziua trecută.

- Trei, când a fost ultima oară când am adormit fără vis programat?

- Ai mai aţipit fără să programezi un vis pe data de 10.02.2253, dar te-ai trezit după 15 minute. Până atunci nu s-a mai întâmplat.

- Da… ştiu că până la 20 de ani mi se programau automat vise din sistem, nu puteam alege eu.

Erau vise educative, frumoase şi liniştitoare, care să-mi asigure o relaxare adecvată pe durata creşterii mele. După vârsta de 20 de ani am avut acces la multitudinea de vise existente şi nu aveam cum să ratez vreo programare pentru că eram foarte încântată de ele. De obicei făceam programările pe câte o săptămână întreagă, dar în ultimul timp îmi alegeam seara ce să visez, mai ales că Luke mereu îmi prezenta câte o nouă apariţie şi o încercam imediat .

- O să întreb şi să mă interesez ce au mai visat alţii care nu au programat nimic.

Apoi mi-am amintit un caz de depresie pe care îl cercetam, unde descoperisem că nu folosise în fiecare noapte vise programate.

- Deschide dosarele în curs. Depresie… l-am găsit. Este cel la care nu am găsit cauza. Afişează-mi datele în care nu a folosit vise. Sunt 4 date. Corelează-mi aceste date cu depresiile. Da… au fost imediat a 2-a zi şi în ziua următoare. Să verific şi istoricul medical… nimic grav.

M-am dat pe spătarul scaunului gândindu-mă. Oare aceste vise programate ar avea acest efect, să dea coşmaruri în rest şi dependenţă? Dar sunt echipe întregi care testează aceste vise pe perioade lungi înainte să fie folosite pe scară largă. Oare doar anumite vise pot crea probleme? Ar fi ceva să descopăr asta, dar va trebui să studiez mai mulţi subiecţi.

Le-am trimis şi mesaje câtorva colegi şi lui Luke, întrebându-i dacă au dormit simplu, pentru că nu aveam dispoziţia să stau de vorbă cu nimeni. Am de lucru la rapoartele mele curente şi printre ele, o să încep cercetarea asta. Sunt chiar curioasă. Gândindu-mă, realizez că pe lângă această

cercetare aş putea să mai fac ceva: să mai dorm o noapte fără a-mi programa vreun vis. Doar toţi cercetătorii din istoria veche s-au folosit şi pe ei ca subiecţi. Zâmbesc gândindu-mă la ipostaza mea de a fi subiect în propria mea cercetare, dar zâmbetul mi se topeşte încet amintindu-mi teama provocată de acel coşmar. Ar însemna să mai retrăiesc acea senzaţie înfiorătoare, poate fi mai rău acum… sau poate nu voi mai visa nimic. Oricum, îl voi avea pe Trei lângă mine care îmi va şti mereu starea şi mă va trezi dacă voi depăşi limita. O să mă mai gândesc la asta, acum să mă apuc de treabă. Deşi Trei m-a anunţat din timp că în această seară am întâlnirea programată cu Luke, i-am trimis mesaj că amânăm pentru o altă seară, fiindcă am ceva important de făcut, fără să îi explic ce anume.

La ora 20 am simţit nevoia să mă delectez cu ceva diferit. În urmă cu câteva seri am văzut o piesă de teatru reuşită. Actorii joacă în mod real pe o scenă, iar spectatorii se proiectează în planul virtual al sălii, fiecare pe locul său. Plătesc un bilet care îmi dă codul de proiectare şi îmi deschide accesul la sală şi scenă. Astfel, îi văd şi pe actori dar şi pe ceilalţi spectatori. Locurile sunt limitate, ca într-o sală reală, şi în funcţie de preţul plătit poţi sta mai aproape sau mai departe de scenă.

La fel se pot vizita muzee, parcuri, locuri turistice, diferenţa e că spaţiul virtual nu mai este la mine, ci eu mă duc virtual în acel loc, prin intermediul conectării. Doar spaţiile private şi cele publice statice permit transferarea spaţiului real sub forma virtuală în spaţiul meu. La fel s-a întâmplat şi cu vizionarea filmelor. La început s-a pornit de la variante de 3D ale căror efecte au acaparat din ce în ce mai mult spaţiul exterior, ajungând să te introducă treptat în interiorul filmului care se derula în jurul tău. Acum îl poţi urmări fără ochelari, în ce format îţi doreşti, şi îţi poţi schimba poziţia de unde vizionezi filmul. Astfel, poţi privi o scenă din mijlocul ei, mergând apoi spre lateral sau rotindu-mă în jurul personajului

principal. În funcţie de efectele pe care vrei să le simţi, poţi sta aproape de desfăşurarea acţiunii sau te poţi îndepărta pentru a te proteja virtual. Eu nu urmăresc filme decât până la nivelul 2, aceste nivele indicând intensitatea şi duritatea scenelor pe care le conţine, şi rămân pe poziţia recomandată de regizor, ştiind că aceea captează cel mai bine esenţa. Luke este cel care urmăreşte filme chiar şi cu nivelul 4 sau 5, plimbându-se în timpul scenei de colo-colo printre actori pentru a vedea acţiunea din ce unghi doreşte el. Prefer filmele de aventură, cu mister, cercetări şi descoperiri, cele cu peisaje miraculoase în interiorul cărora să mă pierd şi în care pot admira natura şi lumi fantastice, cu un suspans care să mă ţină conectată şi să mă introducă cu totul în lumea acelui film. Iar la nivelul intensităţii pe care îl aleg, în momentul în care acţiunea devine prea intensă pentru mine, planul meu se îndepărtează suficient cât să nu mă sperie. Nu îmi plac acest tip de senzaţii tari, pe care consider că nimeni nu ar trebui să le simtă, nici măcar virtual. E ca o comercializare a răului în diferite forme, care te atrage şi treptat te poate şi acapara. În concepţia mea, duritatea şi violenţa nu au ce căuta în viaţa noastră, chiar şi sub formă de jocuri virtuale, ele nu trebuie trăite de bunăvoie, pentru că sunt nenorociri pe care speri să nu le simţi niciodată. Nu pot simţi distracţia decât în lucrurile plăcute şi relaxante, care îţi încălzesc sufletul şi bucură simţurile. Dar nu judec pe nimeni, fiecare cu adrenalina de care are nevoie şi cu felul său, atâta timp cât ce e virtual rămâne doar acolo şi nu pătrunde şi în tine. Iar dacă pătrunde, programul sesizează şi se iau măsuri. Aşa că voi urmări un film în seara asta, iar Trei îl va alege, fiindcă el ştie ce vreau şi caută în toate datele existente.

Următoarea zi am reluat un caz interesant, pornind de la trăirile unei persoane care jucând un joc cu personaje virtuale, primeşte la un moment dat o replică din partea uneia din ele care speriată îi zice că este reală şi nu e un personaj virtual, fiind captivă acolo în joc. Bineînțeles că am dat spre verificare

acel joc, însă starea psihică a persoanei s-a degradat de atunci, ajungând să se întrebe dacă şi el este real sau un personaj virtual în jocul vieţii sale. Am înaintat cazul către specialiştii în psihiatrie, pentru că jocul era în regulă dar el nu vroia să înţeleagă asta, povestindu-i cazul şi lui Luke, pentru a afla dacă este posibil să se întâmple asta vreodată. El mi-a zis că mai mult ca sigur a fost un virus care a pătruns şi în el, şi este bine că am predat cazul mai departe.

Mă gândesc câteodată dacă aş putea face mai mult decât ceea ce fac acum, sau poate mai bine. ADN-ul mi-a evidenţiat această înclinare spre latura organizatorică, fire logică şi atentă, cu spirit de răspundere şi sârguincioasă, şi de aceea serviciul meu este la verificarea alarmelor activate de undele cerebrale ale persoanelor dintr-o anumită zonă geografică. În timp, toţi am realizat că nu poţi avea o siguranţă deplină fără a avea şi un control mai atent, iar înţelegerea acestui principiu a permis acceptarea cu uşurinţă a unor reguli noi, ce au ca scop binele particular şi general, fără excepţii. Pentru că noi, ca specie, avem multe slăbiciuni, sau mai bine zis prea multe impulsuri pe care nu le putem controla. De aceea, pierderea acestui control trebuie monitorizată şi prevenită, pentru asigurarea unei stări de siguranţă şi armonie. Eu verific în ce sferă de încălcare trebuie repartizată alarma primită şi o comunic mai departe departamentului specializat: devieri psihice medicale, intenţii rău făcătoare faţă de alte persoane, gânduri de încălcare a regulamentelor, ş.a. Cercetez istoricul fiecărei persoane şi urmăresc rezolvarea cazurilor trimise spre rezolvare. Am observat astfel că cele mai multe alarme se declanşează la ieşirile afară pentru socializare sau la folosirea unor programe noi virtuale. De asemenea, verific măsurile luate pentru fiecare persoană si respectarea lor, ca un exemplu, unii au interdicţii de a accesa anumite programe, sau au nevoie de socializări mai dese. S-au depistat prin acest control şi erori ale unor programe noi, care în timp ar fi produs pagube mari sau probleme

psihicului uman. Pentru că tot ce percepem din interiorul corpului şi din exterior, se regăseşte în undele noastre cerebrale, iar descifrarea acestora şi citirea informaţiilor din ele duce la preîntâmpinarea unor probleme ce ar fi devenit în timp grave. Astfel, serviciul meu e practic non-stop dar nu mă solicită mereu, iar treaba mi-o organizez în aşa fel încât să am timp şi de relaxare şi somn.

Am convenit cu Luke ca ziua următoare să avem întâlnirea noastră, care a entuziasmat-o cel mai mult cred, pe Maria. Seara nu am vrut să fac nimic special.

- Trei, haide să îmi ţii companie.

Mă întind pe pat uitându-mă după el. Trei ajunse lângă pat.

- Ce ai vrea să faci în seara asta? Vreun joc, călătorie, întâlnire cumva?

- Haha…, parcă nu aş vrea nimic, doar să stăm şi să vorbim. Mi-a ajuns ultima aventură prin istorie de săptămâna trecută.

- Nu ştiu dacă putem numi chiar istorie plimbarea ta printr-un castel medieval în calitate de contesă.

- Cum? Am admirat arhitectura, pictura, mobilierul… bijuteriile.

- Eu îmi amintesc mai mult cum râdeai de ţinutele bărbaţilor şi te chinuiai să mergi în acea rochie pompoasă.

- Chiar erau amuzanţi şi tâmpi, iar rochia mea deşi era superbă, mă gâdila la fiecare respiraţie. Iar prin anumite locuri mă şi înţepa…

Am râs amintindu-mi.

- Dar cum am zis, admir faptul că oamenii au supravieţuit acelor vremuri şi totuşi specia umană a mers mai departe.

- Ştii doar că specia umană a trecut prin mai multe şi mai grele etape, spuse Trei.

- Mda… probabil au fost etape obligatorii de parcurs, ca un fel de rău necesar pentru evoluţie, ca să se ajungă aici.

- Mai ştii eseul pe care l-ai scris despre bine si rău, care este mai puternic?

- Da… acum mulţi ani. Parcă am concluzionat cu ceva de genul că binele este parte din noi iar răul doar se agaţă sperând să prindă cât mai mult.

- Acum mai ştii ce este răul şi binele? mă întrebă Trei.

- Normal, de ce mă întrebi asta?

- Pentru că le ştii din regulamente şi educaţie. Vreau să ştergi ce ţi s-a zis, să ajungi mai profund şi să-mi zici de ce un lucru este rău sau bun? După ce te iei dacă ai elimina tot ce ai învăţat sau ţi s-a impus?

- Dacă fac ceva cum trebuie, totul e cum trebuie, sau cum să mă exprim… din raportul cauza efect, ceva ce este bun are efect bun şi invers.

- Deci ar fi o simetrie luând-o ca principiu.

- Da. Am putea spune ca regulă principiul simetriei iar celelalte ar fi excepţiile.

- Ce excepţii?

- Păi… atunci când un lucru bun nu are un efect bun pentru toată lumea.

- Sau atunci când binele făcut cuiva, îi face de fapt rău. De exemplu, îi dai o pastilă care îi provoacă însă rău, zice Trei.

- Sau pedeapsa ca măsură de educare. Tu zici că îi faci un bine, dar persoanei îi este rău.

- Eu cred că sunt situaţii diferite, zise Trei.

- Da, pot fi greşeli, în care tu crezi că îi faci un bine, dar nu e aşa. Iar pedeapsa nu e un bine, e ceva rău ce provoacă rău, în speranţa doar că învăţătura sa îi facă bine.

- Dar acel bine care face bine doar unora?

- Da… să zicem că ar fi o regulă care ar aduce unora avantaje şi altora nu.

- Cum îţi dai seama dacă e bine sau rău? Cum urmăreşti simetria? mă întrebă Trei.

- Cred că aici e important de aflat motivul pentru care unora le face bine şi altora nu, şi de aici verifici alte simetrii.

- Deci consideri că nu pot exista excepţii? La început aşa ziceai.

- Gândindu-mă acum mai bine, aceste două concepte de bine şi de rău nu pot fi relative. Ele ori sunt ori nu sunt, restul sunt doar diverse variante.

- Am putea încerca câteva variante de exemple între aceste limite, ca să descoperim binele sau răul, zise Trei.

Eu mă jucam cu etajerele plutitoare, schimbându-le plictisită forma. M-am oprit privind spre Trei şi mai plictisită pentru a-mi vedea totala lipsă de entuziasm.

- Presupun că aş putea să te blochez cu nişte situaţii prea dificile, într-adevăr. Ştii că nu ai şanse cu mine… spuse Trei.

M-am uitat zâmbind spre el:

- Ştii că pot atinge acel loc ca să te închid.

- Şi apoi va trebui să mă deschizi pentru că nu te-ai descurca în casă fără mine.

- Haha, îmi place umorul tău, ce-ar fi să intri pe modulul de servitor umil?

- Păi aş face aceleaşi lucruri, doar că nu am mai avea aceste discuţii interesante.

Îl privesc fix pe Trei. Ştiu că are dreptate şi am nevoie mereu de el, el e mereu aici cu mine, prietenul meu, chiar dacă sunt conştientă că apropierea noastră e legată şi de faptul că îmi poate citi undele cerebrale. De aceea mă cunoaşte cel mai bine, ştie ce să îmi zică, ce îmi doresc, ce simt mereu.

- Azi trebuie să bei sucul pentru completare nutrienţi şi vitamine.

- Iar mi-au scăzut limitele?

- La unele… din cauza ultimelor stări mai agitate.

- Mâine îmi găteşti surpriza ta săptămânală?

- Nu. Mâine e ziua când îţi alegi un specific tradiţional din vremurile trecute.

- Aha… o să mă gândesc şi îţi zic dimineaţă.

- Se apropie şi termenul stabilit pentru socializare.

- Off… ştii că nu îl aştept cu nerăbdare. Nu îl mai putem amâna?

- Acum chiar nu-l mai putem amâna. Dar ai destule variante atractive de unde poţi alege: excursii, parcuri, evenimente.

Orice mi-ar spune nu mă încântă, mai ales că ne este impus acest program de socializare reală, în care trebuie să petrecem o zi în spaţii special amenajate ca să interacţionăm cu natura şi alţi oameni. Am mers mereu doar din obligaţie, aşteptând nerăbdătoare să mă întorc acasă.

- O să îţi mai reamintesc peste câteva zile ca să te poţi decide. Ce program îţi alegi pentru somn în noaptea asta?

- A apărut ceva nou ?

- A apărut acel sistem în care ţi se creează propriile vise din subconştientul tău, cu date de acolo, inclusiv din memoria ADN a strămoşilor.

- Am auzit de el de la Luke dar… cred că mi-e teamă. Dacă nu e atât de frumos acolo? Mai ales la strămoşi…

- Se selectează datele, nu se permite o înşiruire ilogică, banală sau traumatizantă. Se extrage ceea ce este frumos şi util.

- Şi dacă nu găseşte aşa ceva în genele mele?

- Dacă aş putea, aş zâmbi, zise Trei. Cum să nu găsească aşa ceva? Când o să fii suficient de curioasă şi curajoasă o să accesezi asta.

- Mda… aş vrea să fiu curajoasă deşi nu înţeleg prea clar noţiunea, cred că e ceva deosebit… rămânem la visul tropical, preferatul meu.

Următoarea zi am trimis un subiect în Programul de Refacere Specializat pentru că avusese prea multe gânduri ciudate, intenţii rele sau devieri de la Regulament, şi am stat cu grija întâlnirii cu Luke ce urma să aibă loc seara. Mi-am tot analizat ceea ce simt, ce înseamnă această grijă, dacă ar putea fi

un sentiment faţă de el sau doar faţă de ceva nou ce nu am mai făcut. Bineînțeles că m-am întrebat dacă el mă place, şi dacă ar fi aşa… ce va urma de aici înainte… Nu m-am putut concentra atât de mult la program, şi norocul meu a fost că nu am avut alerte dificile care să mă solicite.

I-am confirmat lui Luke că rămâne stabilită ora întâlnirii şi am aşteptat să treacă timpul, alături de prietenele mele nerăbdătoare să le povestesc după. Ca pregătire, mi-am pus o rochiţă vaporoasă în diverse culori ale oceanului, şi câteva pufuri dintr-un parfum uşor ameţitor, dar fără nici un feromon specific. Am destule emoţii şi aşa. Nu ştiu cum să-mi aranjez părul. M-am tot uitat în exemplele de coafuri însă nu le-am folosit până acum pe toate, chiar dacă ele arată frumos acolo în poza simulată pe chipul meu. Uite un păr cârlionţat care arata vesel, să îl încerc. Deci codul 875, tastez codul pe marginea dispozitivului, aştept să se facă verde şi gata, dau pe păr. Firele de păr încep să se strângă şi să formeze bucle vioaie ca cele din poză. Hmm… mie mi se pare că arăt caraghios. Nu pot să apar aşa, trebuie să refac părul. Mi-am pulverizat părul pentru revenire, şi gata, din nou părul drept, dar trebuie să iau de la capăt căutarea coafurii. Dar nu am nici o idee…

– Trei, vino! Ce coafură să pun? Nu ştiu ce să aleg, nu am mai fost la întâlniri, i-am zis descurajată.

-659!

– Eşti sigur?

– Sunt foarte sigur.

Nici nu-i pun la îndoială deciziile. Am reluat procedeul şi iată-mă cu nişte onduleuri minunate ca nişte valuri strălucitoare.

– Cred că am uitat să trec şi perioada şi era pus pe 10 ore, dar nu mai contează, o să folosesc iar revenirea.

–Mai ai 5 minute şi trebuie să te aşezi, de fapt… el e deja acolo.

– Deja? Înseamnă că e nerăbdător, iar eu simt că încep brusc să am emoţii.

Am deschis încet uşa bucătăriei. În jurul mesei era întregul decor care învăluia camera, un separeu dintr-un restaurant cu o vedere superbă la o plajă tropicală răcorită suav de valuri leneşe. Pereţii erau din trestie împletită din care ieşea răzleţ câte o floare colorată iar tavanul era din frunze mari îngrămădite, ce lăsau pe alocuri să se întrevadă cerul senin. În lateralul mesei o fereastră mare cât întreg peretele aproape, ce dădea în plaja superbă. Nisipul auriu strălucea în timp ce apa cu valuri mici turcoaz, îl răcorea la mal. Fiecare val care se retrăgea lăsa în urma lui nisipul umed ce căpăta nuanţele curcubeului schimbându-se pe măsură ce se uscau. Din când în când, unele valuri se spărgeau formând o spumă albă sidefată, iar pe alocuri fundul apei se vedea violet. Nori mici albi sclipeau pe cer, iar păsări multicolore, cu un penaj ca de păun zburau prin văzduh ciripind melodios. Puţin mai departe plaja era umbrită de câţiva palmieri cu frunze numeroase şi nuci de cocos crescute între petale mari albe. Aşezându-mă pe scaun încep să simt adieri de vânt în diverse parfumuri, de crin, de scoici, de apă, de portocală. Soarele strălucea însă nu peste mult timp va apune.

- Mmmm… frumos, i-am zis zâmbindu-i.

Luke mă privea satisfăcut cu un zâmbet slab în colţul buzelor:

- Este creat de mine, din ceea ce ştiam că îţi place.

- Văd… inclusiv scoicile şi florile… sunt uimită. Mă întreb dacă toate detaliile astea ţi le-am zis eu sau le-ai furat cumva din mintea mea.

Trei îmi pusese în dreptul meu mâncarea aleasă tot de Luke, însă nu o privesc, fiind încă atentă la frumoasele detalii din jurul meu.

- Mă bucur că îţi place dar sper că ambientul ăsta îţi va mai da voie să mă priveşti şi pe mine...

- Scuze, dar mă acaparează tot ce văd.

În acelaşi timp mi-am dat seama că numai ambientul mă acaparează şi, din momentul de linişte dintre noi, am înţeles că şi el a realizat asta. Dar asta simt şi nu îmi pare rău. Chiar e o întâlnire reuşită, iar el e un băiat foarte atent cu mine. Ştiam asta de când tot încerca să obţină o întâlnire cu mine.

- Şi-acum să vezi ce bunătăţi vom savura. Aici am colaborat cu Trei, care a fost foarte receptiv.

- Sunt sigură că ai colaborat, deşi o să am o discuţie cu el.

Treptat cerul a început să capete nuanţe de indigo luminos, chiar dacă soarele îşi ascundea încet razele printre norii pufoşi. Aerul a început să miroasă a iarbă proaspătă şi picături strălucitoare au început să cadă încet şi răzleţ formând parcă o melodie când se spărgeau de apă şi nisip. Eram captivată şi nimic nu mai conta pentru mine decât să privesc şi să respir acea atmosferă. La un moment dat ochii mi-au ajuns la el, dar el privea în jos, puţin gânditor şi trist. Tocmai mă gândeam ce să zic ca să începem o conversaţie plăcută, când observ că picăturile se îndesesc, însoţite imediat de un tunet care ne-a surprins pe amândoi. Odată cu el, picăturile încep să tragă cu ele în jos imaginea, ca un întreg peisaj ce se topeşte. Speriată m-am uitat la Luke care se ridică mirat privind în toate direcţiile şi încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Deodată peisajul a dispărut, rămânând doar un fundal violet pe care au început să apară treptat litere: "Ne pare rău, dar nu mai aveţi credit disponibil pentru a continua".

- Poftim? Luke devenise nervos şi contrariat. E imposibil! Brusc se schimbă la faţă şi se aşeză pe scaun zâmbind nervos. Mda, este bunul meu prieten care se ţine de şotii, dar acum chiar m-a enervat şi o să i-o fac eu lui. Încerca să pară calm şi controlat, însă ochii îi fugeau nervos şi simţeam cum fierbe.

- Cred că e mai bine să încheiem...

- Nu, nu… nu mă lasă să termin… hai să continuăm, încărcăm un fundal obişnuit şi uităm ce s-a întâmplat. Se vedea că îşi doreşte să mai stăm împreună, mă privea insistent, însă eu nu mai vroiam.

- A fost frumos ce ai făcut pentru mine, dar poate ar fi mai bine să rezolvi problema cu prietenul tău ca să nu ne mai deranjeze, şi apoi vom continua întâlnirea. Nu te supăra pe mine, i-am zis zâmbind, însă eram grăbită să închei totul.

- Tu nu te supăra pe mine, zise Luke dezamăgit.

- Pa-pa, şi am închis conexiunea.

Eram iar singură şi atunci am putut să-mi exprim nervii. Hmm, uite pentru ce m-am pregătit atâta şi am acceptat această întâlnire, ca să fiu în mijlocul ripostelor cu prietenul lui. Şi ce frumos era ambientul creat special pentru mine… dar mi-a ajuns cu întâlnirile astea, putem sta de vorbă că până acum, fără a o transforma în întâlnire.

Trei veni lângă mine.

- Dar acum ştii că te place mult…

- Acum ştiu doar că e un bun programator, atent la detalii, şi care se ţine de şotii cu prietenul lui, am zis zâmbind nepăsătoare. Am alte lucruri mai importante de făcut, cum ar fi să mă relaxez puţin.

- Ştii… a trecut o lună de zile de când nu ţi-am mai citit.

Periodic Trei îmi citeşte din diverse lucrări iar eu îl ascult cu ochii închişi pentru a fi concentrată şi a reţine esenţialul. Practic este o prelungire a lecţiilor didactice pe care le aveam pe perioada studiilor, doar că acum sunt mai rare şi lăsate la alegerea mea: istorie, literatură, filozofie, cugetări diverse. El alege paragrafe interesante pe care le putem şi analiza sau comenta ulterior, dacă doresc eu.

- Bine, te ascult, i-am zis întinzându-mă pe pat, fără nici un decor, spune-mi din cugetările vechi despre viaţă.

-”Situaţiile complicate sau grele există pentru a te face puternic, pentru a lupta, a aprecia şi a te bucura din plin de

reuşite. Situaţiile comode şi fără griji există pentru a-ţi testa caracterul şi slăbiciunile. Oricât de norocos ai fi, la un moment dat va trebui să foloseşti ce ai învăţat de la viaţă, sau ce nu ai învăţat. Mai devreme sau mai târziu te vei ciocni de propriile slăbiciuni şi defecte. Orice greșeală vei face ţi se va întoarce în viaţă sub formă de lecţie. Dacă nu ai sesizat-o şi nu ai învăţat, vei rămâne blocat acolo. Nu eşti mai bun decât ceilalţi. Toţi suntem un amalgam de calităţi şi defecte, ce ies la iveală în funcţie de mediul în care trăim şi ne înconjoară, de oportunităţile ivite, de trecutul şi experienţele trăite, şi de etapa vieţii în care te afli. Ierarhia pe care o faci tu şi ceilalţi te ajută fie să te simţi mai bine, fie să te complexezi. Este bine să îţi doreşti să avansezi şi să evoluezi, dar fără a te complexa stadiul în care eşti. Eşti aici tocmai ca să îţi doreşti să avansezi şi să evoluezi. Trăim într-un haos ţinut în frâu de cineva sau de ceva. Tot ce există pe acest pământ se întrepătrunde, ne ciocnim sau ne ocolim, într-o continuă mişcare ce se modifică în fiecare secundă, cu fiecare gest, gând, acţiune sau inacţiune. Trăind în acest haos, ce pretenţii putem avea? Suntem doar o scurtă sclipire dintr-o lumină orbitoare perpetuă." Îţi este somn…

- Mda…, am zis zâmbind cu ochii închişi.

Ce mult îmi place că Trei sesizează tot ce simt eu…

- Ce decor preferi?

- Ştii ce? Cred că o să închid ochii şi o să încerc să îmi amintesc ambientul creat de Luke… era perfect.

- Sper să reuşeşti, s-ar putea să te alegi cu o migrenă.

M-am întins în pat privindu-l zâmbitoare pe Trei cum iese din cameră, şi încercând să înţeleg dacă asta a fost o afirmaţie pur tehnică sau un fel de sarcasm. Le-am trimis fetelor mesaj că a fost un eşec întâlnirea urmând să le povestesc mâine când ne vedem, şi mi-am petrecut seara jucându-mă un joc virtual de puzzle.

E ora 23. Sunt obosită şi ar trebui să mă culc. Ce să fac? Să îmi programez un vis sau să îmi verific ipoteza că dormind liber poţi avea coşmaruri? Mă întind în pat privind tavanul şi căutând un răspuns. Îmi dau seama, că, de fapt îmi caut curajul să adorm liber, pentru că am o doză mare de curiozitate ce mă ţine antrenată. Asta ar fi propria mea cercetare şi în fond, nu e vorba decât de un vis. Gândind obiectiv, nu văd de ce mi-ar fi teamă, însă îmi este. E teama de necunoscut, mai ales că ştiu ce senzaţie urâtă mi-a dat acel coşmar, iar acum nu ştiu ce ar putea urma, unul la fel, mai groaznic, sau poate nimic. Poate nu voi visa nimic sau poate acum va fi un vis frumos, mai bine rămân la aceste gânduri şi încerc să mă relaxez. Ar trebui să-mi vină somnul dar ochii nu-i pot ţine închişi, de parcă încerc să-i păcălesc iar ei sunt mai curioşi să sfredelească întunericul decât să adoarmă. Nu pun nici un fundal relaxant pentru a adormi mai repede, ca să nu-mi influenţez visurile, aşa că privesc în lumina difuză camera goală. Aerul e călduţ, simt aşternuturile catifelate şi răcoroase, pijamalele fine, totul e perfect, trebuie doar să dorm.

Probabil au trecut doar câteva minute dar sunt tare plictisită şi decid că nu mai trebuie să deschid ochii pentru că nu am ce vedea, va trebui să văd printre gândurile mele, să le pun în ordine şi să-mi găsesc unele relaxante. La ce să mă gândesc… la un peisaj tropical aşa cum îmi place… mi-l închipui însă nu e la fel ca în virtual, nu pot sta mereu acolo, gândurile îmi fug haotic fără o ţintă anume. Am citit undeva ca ele fug ca o maimuţă pe crengi iar noi trebuie să o îmblânzim şi să o potolim să stea unde vrem noi şi nu unde vrea ea. Zâmbesc închipuindu-mi. Îmi amintesc ziua ce a trecut, prânzul, o discuţie cu colegele, o discuţie cu Luke, întâlnirea cu Luke… ce peisaj frumos… încerc să rămân acolo dar Luke treptat dispare… sunt doar eu bucurându-mă de fiecare clipă şi senzaţie...

"Merg pe acelaşi culoar luminos şi viu care observ acum că face parte dintr-un labirint, pentru că din el pornesc alte culoare, unele lungi, şi altele care se leagă de alte culoare. Merg înainte având din nou acea senzaţie de gheaţă şi gol. La un moment dat intru pe un culoar şi mă opresc. Deşi eu am făcut aceste mişcări nu simt că le-aş fi gândit, de parcă cineva m-ar controla, fără să ştiu cum şi de ce. Întinzând acea mână ciudată spre perete îl ating şi acesta face un mic val, care îmi permite apoi să păşesc şi să trec prin el. Nu simt nimic. Mă aflu într-un spaţiu strâmt şi încețoșat, iar pe un suport alb se află nişte plăcuţe aliniate pe care sunt substanţe lichide transparente. Mă îndrept spre ele şi cu un fel de instrument aflat lângă, iau picături din ele şi le amestec. Mişcările le fac rapid, cu precizie dar fără să gândesc, deşi, în acelaşi timp mâna cu care lucrez şi care pare a fi a mea, mă îngrozeşte."

Am deschis ochii respirând grăbit. Trei era lângă pat. Mă ridic neştiind ce să fac. E acelaşi coşmar doar că acum este ca o continuare… ce groaznic a fost. Imaginile încă îmi aleargă prin minte. Trei îmi întinde o pastilă.

- Nu vreau ! Vreau să simt această stare şi să gândesc clar.

Trebuie să iau legătura cu cineva să mă consult, dar cu cine? Mă duc în camera de lucru.

- Deschide programul.

Trei mă urmează şi îmi întinde iar pastila.

- Eşti agitată şi pastila doar te va linişti, nu îţi face nimic rău, îţi recomand să o iei.

- Văd că insişti, nu recomanzi. Am luat pastila şi m-am făcut ca o înghit dar am păstrat-o în mână, ca să îl mai amân puţin de Trei.

Mi-am amintit de subiectul pe care îl cercetăm cu depresiile. Trebuie să iau legătura cu el. Să văd cine este… Încerc să îl contactez însă, datele sale nu sunt disponibile? Nu înţeleg de ce. Îi pot transmite doar un mesaj. Ce să îi scriu…

„Contactează-mă în legătură cu depresia ta. Ai avut coşmaruri când ai dormit liber? E important”.

Încep să simt brusc o moleșeală şi o stare de somnolenţă ce se accentuează. Mă uit spre Trei şi îmi dau seama că a înlocuit pastila pe care nu o luasem cu ceva în aer care să mă liniştească…

E dimineaţă. M-am trezit dintr-un un vis frumos pe care nu-mi amintesc să-l fi programat. Sunt încă întinsă şi îl văd pe Trei lângă pat, în modulul standby. Ştiu că el m-a adormit şi mi-a setat visul, dar nu a fost iniţiativa lui, probabil vreun superior care îmi verifică starea. Mă ridic fără nici o putere. Se mişcă şi Trei şi veni mai aproape de mine.

- Bună dimineaţa!

Şi totuşi de ce am fost adormită? Din câte ştiu nu încalc nici o regulă prin faptul că vreau să verific aceste vise, sau că nu vreau să iau o pastilă de liniştire. Mă ridic sesizând că nu i-am răspuns lui Trei.

- Bună dimineaţa! Am vreun mesaj nou?

- Da, ai 7 mesaje primite.

- Este vreun răspuns de la mesajul trimis aseară?

- Da.

- Citeşte-l te rog.

- „Visează şi vei înţelege”.

- Atât?

- Da.

“Visează şi vei înţelege”… ce aş putea înţelege din acele vise? De ce mi-a scris doar atât? Vrea să fie misterios, e un joc sau doar un sfat? Mai mult m-a debusolat mesajul său şi faptul că nu ştiu cine este sau cum să comunic, chiar mă enervează. Eu încerc să descopăr ceva iar această persoană îmi răspunde în cel mai vag mod posibil.

- Trimite-i răspuns expeditorului.

Mă pregăteam să îi spun lui Trei ce să îi scrie când acesta mă întrerupe:

- Nu mai este disponibil pentru comunicaţii.

- Cum??

Acum chiar simţeam că mă enervez, şi în mare parte pentru că nu înţelegeam ce se întâmplă. Continui îngândurată să merg spre baie. Oare cum aş putea să înţeleg ce se întâmplă? De unde ar şti acea persoană ce visez eu şi că visând în continuare aş înţelege ceva? Ce aş putea înţelege din acel coşmar ciudat? Trebuie să dau de această persoană şi să vorbesc cu ea, dar cum să fac dacă are toate datele ascunse… de ce nu mai pot comunica cu ea nici prin mesaje? Prea multe întrebări la care nu am răspuns. Am intrat în duş încercând să-mi liniştesc gândurile şi să uit măcar pentru puţin ultimele evenimente. Mi-am aranjat şi părul cu un alt număr, pe care nu l-am mai încercat până acum, nişte onduleuri creponate situate în diverse locuri pe şuviţe, alternând asimetric cu şuviţe drepte. Poate ar trebui să vorbesc cu Luke, el ştie cum să umble prin toate datele şi să găsească ce doreşte… nu trebuia să gândesc asta… se poate interpreta că vreau să încalc un regulament… mai bine să nu mai gândesc nimic… dacă pot. Acum trebuie să mă apuc de treabă. Ies din baie iar Trei mă întâmpină la uşă:

- Eşti aşteptată pentru o discuţie.

Mirată că Trei nu mi-a zis cine mă aşteaptă, intru în camera de lucru unde programul era deja deschis iar pe imaginea din faţa biroului văd un domn sobru ce aştepta calm.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa, îmi zise rece. Sunt responsabil pe zona AM 510.

Ochii lui mă priveau sec, fără să îmi inspire nimic.

- Am urmărit activitatea ta neuronală din ultimul timp, surprins fiind de modificările apărute. Ai stăruit să retrăieşti o experienţă neplăcută pe care nu ne-ai comunicat-o, ai refuzat să colaborezi cu robotul personal, culminând cu gânduri ce încalcă regulile. Aş vrea să ştiu ce a determinat acest

comportament, pentru că urmărind evoluţia, te-a schimbat mult şi rapid spre rău.

Stăteam nemişcată ascultând cu jenă ce-mi spunea, ştiind că are dreptate.

- Am avut un coşmar ciudat, care s-a continuat în noaptea următoare în care am dormit liber. Vroiam să cercetez dacă lipsa programării vreunui vis ar putea da acele coşmaruri, corelând toate astea şi cu un subiect la care am observat similitudini şi cu care am încercat să comunic.

- Cunoşti ca toate cercetările se fac de departamentele de specialitate, nu?

- Da.

- Şi totuşi ai dorit să o faci tu singură, ascunzând acest lucru. De ce?

- Curiozitatea... şi dorinţa de a realiza ceva important. Plus că ştiam că nu voi face rău nimănui cercetând acest subiect.

- Deci încalci cu bună ştiinţă regulile. Ceea ce faci în prezent nu ţi se pare important? Observ acum că nu ţi-ai înţeles meseria, importanţa ei şi a acestui sistem, ca să nu mai zic şi faptul că faci doar ceea ce eşti potrivită să faci ca meserie şi nu altceva. Tocmai prevenirea este baza, pentru că nu poţi ştii cât rău poate provoca în timp o idee greşită sau gânduri ce încalcă regulamentele. Tu însăţi ai avut aceste gânduri şi nu ai reacţionat luând măsurile aşa cum trebuie. Ce încredere mai pot avea în tine referitor la ce ai făcut sau ce vei face? Sau la cum îţi vei desfăşura activitatea?

Deşi tonul său devenise autoritar, mimica sa nu dezvăluia nici un sentiment sau senzaţie. Îl privesc încremenită de teamă, gândind însă fugitiv: „Oare este om? Cum de s-a ajuns aici pentru ceva atât de... mai bine să nu gândesc nimic rău”.

- Mă voi gândi şi îţi voi comunica sancţiunea pe care o vei primi. Azi ai suspendat accesul la programul de lucru şi diseară te voi contacta eu. La revedere!

Am rămas privind încă în locul unde era el şi dispăruse, încercând să mă conving că totul e real şi destul de grav. Sancţiune? Mi se pare absurd fiindcă nu am făcut nimic important sau rău, dar sper că până diseară îşi va da seama că nu e cazul de aşa ceva. Plus că eu cunosc Regulamentul. La astfel de încălcări verificam gravitatea şi apoi ţineam sub observaţie. Cine mă verifică pe mine se pare că nu face aşa…

- Trei, caută şi afişează-mi ce sancţiune pot primi pentru ce a spus domnul că am încălcat. Cu colegii nu pot vorbi deci trimite mesaje către Ana şi Maria să ne reunim de urgenţă fiindcă am o problemă cu sistemul şi mi-a fost suspendat accesul la programul de lucru. Le aştept.

Încercam să mă gândesc ce aş mai putea face în situaţia asta, pornită parcă în rezolvarea a ceva ce nici eu nu înţelegeam prea bine. Trei îmi afişează pe ecran pagini întregi din regulamentul general, şi din cel specific sancţiunilor, pe care le privesc descumpănită.

- Cunosc Regulamentul, vroiam să aflu date exacte pentru cazuri asemănătoare celui de acum.

- Tocmai asta este, că sunt multe date diferite ce trebuie corelate între ele şi judecate în funcţie de situaţia propriu-zisă. Fiecare aspect modifică tiparul şi trebuie interpretat strict la caz, fără a conta asemănarea cu alte cazuri.

- Mai vag de atât nici că puteai să te exprimi, i-am răspuns încruntându-mă.

- În acest sector îmi este interzis să judec şi să îmi exprim păreri, am voie doar să citez.

- Care sunt cele mai rele sancţiuni care s-au acordat în general?

- Adormirea forţată pe diverse perioade de timp, corectare genetică…

- Corectare genetică? Păstrează acest subiect să îl discutăm altă dată, e interesant. Ce fac acum? Ce au răspuns fetele?

- Nici un răspuns până acum.

- Hmm … nu înţeleg de ce, ele pot vorbi oricând.

Deşi vreau să mă păstrez calmă simt că începe să mi se facă frică de această situaţie necunoscută. I-am trimis şi mamei un mesaj şi ea mi-a răspuns că vom vorbi peste o oră. Ce să fac în acest timp? Să mă joc nu am stare, iar să citesc regulamentul, aşa cum mi-a propus Trei, simt că mi-ar provoca o teamă şi mai mare. Să mă duc în acel joc al lui Luke pe care l-am vizitat? Mi-a plăcut. Mai am codul de conectare, dar să îl întreb şi pe el. I-am trimis mesaj şi bine am făcut, fiindcă mi-a răspuns că dacă aş fi intrat fără el aş fi fost atacată de oamenii săi, şi exact asta îmi mai trebuia acum. Cine se va ocupa oare de alertele mele azi? Nu mi se pare corect să-mi fie suspendat accesul pentru aşa ceva… trebuie să mă liniştesc pentru că nu aş vrea să gândesc ceva nepotrivit… Trei se apropie de mine:

- Începi să te nelinişteşti şi nu ai de ce.

- Pentru că nu ştiu ce sancţiune voi primi şi ipostaza asta în care mă aflu mi-e total nouă.

- Acum este momentul să separi cele două planuri: cel prezent de cel viitor ipotetic. În prezent eşti acum iar viitorul nu îl cunoşti, şi nu doar acum, niciodată nu îl vei cunoaşte. Te nelinişteşte de fapt o ipoteză, cum că ai putea păţi ceva rău, o posibilitate, care nu există acum. Repet: te nelinişteşte ceva ce nu există. Acum există doar prezentul, rămâi doar aici.

- Da, când nu ai nici o grijă ai impresia că îl controlezi, iar când ai o temere realizezi că viitorul este de fapt o mare necunoscută… Încerc să rămân doar aici…

Mi-am petrecut restul timpului vorbind cu mama şi apoi cu Luke care m-au încurajat fiecare cu argumentele sale, o după-amiază de lenevealǎ pe plaja mea tropicală, şi terminând seara cu o cină alături de mama în bucătăria noastră, urmată de un film nou interesant. Am impresia că oricât de relaxată încercam să fiu, mama a simţit ceva mai mult şi a vrut să fie cu mine.

La ora 22 am primit un mesaj: "Conexiune online suspendată până mâine dimineaţă". După un scurt moment de uimire tăcută am întrebat aproape retoric:

- Asta e sancţiunea? Ce înseamnă asta? Contactează-l pe Luke, am spus mergând în camera de lucru.

Pe imaginea din faţa biroului era scris mesajul "Conexiune online suspendată". Acelaşi mesaj rămâne blocat pe ecranul inert ce începea uşor să mă sperie şi la care mă uitam fix aşteptând parcă să îşi revină.

- Trei? De ce nu pot să vorbesc cu el?

- Pentru că suspendarea se referă la tot. Orice legătură cu exteriorul pe care o vei face virtual sau prin mine.

- Ar putea fi o greşeală sau o glumă? Nu pot crede aşa ceva… Trei, verifică, te rog.

- Nu este glumă sau virus, este o măsură dispusă conform art. 5764 din Regulament, ce se referă la suspendări pe perioade scurte până la luarea unei decizii.

Simt că nu mai pot să respir… sunt doar eu împietrită în această linişte sumbră, şi brusc această singurătate mă izbeşte puternic, ca un gol în stomac. Nu pot sta aşa... mă cuprinde un tremurat care îmi blochează şi respiraţia.

Trei îmi întinde o pastilă şi acum o înghit repede. Simt o moleşeală plăcută şi mă îndrept spre pat întinzându-mă.

Deschid ochii… Trei este lângă pat. Oare cât am dormit, e dimineaţă?

- Eşti aşteptată să ţi se comunice sancţiunea.

Mă ridic imediat şi buimacă merg spre camera de lucru. Mi-e teamă dar trebuie să aflu… sancţiunea... ? Pe imaginea deschisă o văd acum pe doamna Liz, şefa mea directă, cu un aer supărat. Îmi zâmbeşte însă când mă vede.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa, Ema. Ştii că, deşi eu am o părere bună despre tine şi munca ta şi am fost mereu mulţumită de tine, acum va trebui să-ţi aplicăm o sancţiune, pentru ceea ce ai

făcut. Vestea bună este că vei avea de ales între două variante. Prima este menţinerea suspendării accesului online pentru 30 de zile iar a doua este participarea la un proiect în faza experimentală pentru 30 de zile.

- Nu ştiu dacă aş putea sta 30 de zile aşa… puteţi să îmi spuneţi mai multe detalii despre proiect?

- Bineînțeles. E un proiect care implică latura socializării reale dar nu aici în prezent, ci prin trimiterea subiectului la o anumită dată în trecut, în perioadele când oamenii socializau aşa.

- Adică să fiu trimisă cândva în trecut ca să socializez cu oamenii?

- Da, nu implică nici un pericol, însă trebuie testat înainte de a fi folosit în mod frecvent. Mai multe detalii îţi vor da cei ce se ocupă direct de acest proiect.

Sunt buimacă, am de ales între ceva groaznic şi ceva înfiorător.

- Revin în 10 minute să îmi dai răspunsul.

Nu îmi vine să cred că mi-a propus aşa ceva, să mă întorc în timp… mi-a plăcut mereu istoria, dar una e să fiu în plan virtual şi alta e să fiu real. Mie nu îmi place să merg aici la socializare, unde e totul controlat, în siguranţă, dar acolo… nici nu mi-a zis în ce an va fi… Da, a zis că totul e sigur, înseamnă că nu voi fi lăsată singură. Şi totuşi mi-e teamă, sunt oameni reali, vremuri diferite… mai bine stau aici în casă cu Trei… dar fără acces online, ce aş putea face? Să vorbesc cu el, să citesc poate, să dorm… aş înnebuni. Simţeam cum mi se izbesc în minte gândurile grăbite în încercarea de a-mi oferi un răspuns. Deşi mi-e teamă de varianta a doua, ceva în mine s-a emoţionat brusc, ca un entuziasm înăbuşit de frică şi nesiguranţă, ce stă la pândă să se dezlănțuie. Oricât de mult îmi doresc linişte, constat că totuşi curiozitatea mea e mai puternică decât prudenţa, mânată de dorinţa de a face ceva diferit şi de a nu

scăpa nici o ocazie atunci când mi se oferă. Nu cunoşteam această latură a mea care iese acum la iveală şi mă surprinde. Şi oricât mă gândesc şi îmi doresc linişte, ştiu că nu pot rata ceva atât de deosebit, să merg în istorie, să fiu o mică parte din ea, chiar dacă nu aparţin acelor vremuri. Dar mi-e teamă… Ce răspuns voi da? Ce voi înfrunta, singurătatea sau necunoscutul? E greu să mă decid, mai ales că până acum nu am avut de luat asemenea decizii, şi nu se compară cu alegerea vreunui plan virtual, film sau coafuri. Simt cum îmi creşte pulsul pentru că respir mai repede cu cât secundele trec. Imaginea s-a luminat şi doamna Liz a apărut privindu-mă fix. Am simţit că mi se opreşte respiraţia privind în ochii ei. Acum este momentul.

- Te rog să îmi comunici decizia ta, îmi spuse pe un ton blând.

Fără să pot clipi măcar, sau să mai gândesc, am rostit cu voce înăbuşită:

- Aleg proiectul cu întoarcerea în timp.

- Bun, vei fi contactată imediat de persoana care se ocupă de proiect şi îţi va da indicaţiile necesare. Toate persoanele tale de contact vor fi înştiinţate că 30 de zile nu vei fi disponibilă şi ne vom revedea după acea dată. Succes!

Zâmbind dispăru din imagine, iar în locul ei apăru un domn de vârstă mijlocie vorbind grăbit:

- Un vehicul va veni să te ia şi te va aduce la noi la sediu. Vei urca până la etajul 15 şi acolo te va întâmpina un robot ce te va pregăti pentru plecare. O să te rog să fii liniştită şi deschisă către această experienţă, este ceva nou dar nu te gândi ca la ceva rău. Numai bine!

Liniştită? Simţeam că îmi vor exploda tâmplele şi în acelaşi timp că mă prăbuşesc. Corpul mi se va descompune în particule care se vor uni cine ştie în ce loc şi timp, iar ei vor să stau liniştită? De ce nu m-am gândit la asta mai devreme? Mă uit spre Trei care probabil mi-a citit disperarea în ochi. Mă mai

pot răzgândi acum? Sunt mult mai în siguranţă aici, cum aş putea fi la fel printre oameni şi în alte timpuri??

- E normal să îţi fie frică, pentru că e ceva nou, dar gândeşte-te că poate fi frumos. Plus că vei trăi ceva ce foarte puţine persoane vor putea. E doar o experienţă diferită.

- Dacă e doar o experienţă diferită… de ce e oferită ca alternativă la o sancţiune? Şi nici nu ştiu în ce timpuri voi merge…

- Timpuri în care vei fi în siguranţă, doar nu te va trimite în epoca de piatră sau în mijlocul unui război. Tot ce pot spune e că timpul va fi în trecut…

Dacă nu eram atât de emoţionată aş fi putut vorbi multe şi râde cu el despre multiplele ipostaze în care aş putea fi pusă.

- Dar nici nu visa că vei fi neapărat vreo contesă.

M-a făcut să zâmbesc.

- Nu cred că mai pot visa acum la ceva. Ar putea fi totuşi o glumă proastă?

Mă întind pe pat în încercarea de a-mi relaxa stomacul încordat. Mă gândesc la vremurile prezente faţă de trecut…

Se poate spune că am evoluat. Dar evoluţia e ca o scară, trebuie să urcăm toate treptele, nu putem sări nici una, chiar dacă am încerca un pas mai mare. Dacă la începuturi evoluţia însemna pentru toată lumea beneficii şi profit, cu timpul, pentru unii, aceasta însemna şi o pierdere, pentru că pasul pe treapta de sus însemna şi o renunţare la treapta părăsită. Iar renunţarea însemna şi pierderea unor afaceri. Deşi o perioadă aceşti pași s-au făcut greu, iar treptele erau mici, cu timpul au devenit din ce în ce mai multe, şi am început să urcăm cu entuziasm şi mai multă încredere. Aşa am ajuns la vremurile în care mă aflu acum. Da, poate că minţile noastre au devenit mai deschise şi mai profunde, poate că am fost şi ajutaţi din lumi mai evoluate, cert este că la un moment dat ne-am scuturat de

tot trecutul şi am pornit pe un drum nou, mai bun şi mai potrivit tuturora.

Nu s-au rezolvat toate problemele, dar s-au găsit soluţii pentru majoritatea. Nu suntem nemuritori dar putem trăi mai mult şi mai bine, pentru că ne cunoaştem şi mai profund pe noi ca specie. Am descoperit misterele corpului uman şi pas cu pas am înţeles toată armonia sa, atât de complicat de pătruns dar atât de simplă pentru o minte avansată. Toate analizele şi vindecările au loc la nivel genetic pentru că acolo e întreaga informaţie pe care o aflăm sau o putem crea noi. Treptat şi în timp am învăţat să conlucrăm cu natura, să combinăm creaţia noastră cu creaţia ei, fiindcă ea este baza. Putem să ne creăm după cum dorim, dar ceea ce dorim nu ne face mereu bine. De aceea ne ajutăm atât cât trebuie, fără a face din asta o plăcere sau un lux. Nu mai există boli sau suferinţe, dar am lăsat natura să ne decidă trăsăturile şi calităţile. Oricum, acestea s-au îmbunătăţit datorită condiţiilor de viaţă şi, gândind mai bine, am găsit soluţii mai bune la toate.

Am scăpat de vicii şi obsesii, de lăcomie şi răutate, printr-o gândire evoluată, şi am putut elimina treptat şi sărăcia, foametea şi nedreptăţile, înţelegând că nu putem avea armonie în noi decât unindu-ne şi creând o armonie globală. Suntem aceeaşi specie şi trebuie să avem grijă unii de ceilalţi, convieţuind împreună pe această planetă mică, fără a fi nevoie să ne împărţim pe state şi să ne diferenţiem prin limbaj, fizionomie, culoare. E ca şi cum până acum am fost cu toţii nişte copii şi ne-am jucat unii cu alţii, cu sentimentele, le-am lăsat să izbucnească şi am făcut tot ce ne-au îndemnat, ne-am jucat cu capacităţile noastre, am creat, am inventat, am testat, am greşit, am perseverat, ne-am jucat cu defectele noastre ce au dus la războaie, nedreptăţi, tragedii. Ne-am jucat cu propriile invenţii chiar dacă unele ne-au făcut rău iar altele ne-au ridicat. Am folosit tot ce am putut scoate din noi, bun sau rău, fără limite.

Dar ca orice copilărie, treptat se îndepărtează şi lasă loc maturităţii, se preschimbă în urma experienţelor trăite şi a evoluţiei. Iar ca să ajungem maturi, a trebuit să trecem prin această copilărie. Acum suntem în această perioadă, în care ne îmbinăm ca un întreg şi ne comportăm aşa cu toţii, acum specia noastră se află la maturitate. Şi nu, nu suntem manipulaţi genetic în acest sens. Am învăţat să ne cunoaştem obiectiv, cu tot ce avem în genele noastre, ce putem adapta sau schimba, şi ce nu, indiferent de ambiţiile şi speranţele noastre. Îmi place prezentul meu şi nu-mi doresc să-l părăsesc. Trăiesc vremuri minunate, care nu te blochează ca în trecut, doar la experienţele pe care le poţi simţi real, pe care ţi le poţi permite, sau pe care ai norocul să le întâlneşti. Acum poţi trăi orice, şi simţi orice senzaţie, poţi fi în orice loc îţi doreşti, poţi vizita orice loc de pe planetă sau din spaţiu. Da, poate că nu mai visăm la ceva ce ne-am dori să se întâmple, pentru că putem face să se întâmple, poate nu ne mai folosim imaginaţia atât de mult sau chiar deloc, poate că nu mai avem surprize ale vieţii, coincidenţe, sau emoţii intense la nivelurile atingerilor reale. Dar nu avem nici frustrările, momentele neplăcute, stânjenitoare, veştile proaste, şi cel mai important, bolile chinuitoare.

- Te anunţ că a sosit maşina. Voi fi aici aşteptându-te să îmi povesteşti în detaliu tot ce ai făcut. Acum porneşti spre o aventură, ţine minte asta.

- Sper să fie totul bine.

- Va fi, te aştept.

Cu inima strânsă am ieşit din casă, coborând cu liftul afară. În faţa intrării mă aştepta o maşină cu uşa larg deschisă. Nu vreau, dar nu am de ales, trebuie să urc şi să sper că totul va fi bine şi că mă voi întoarce. Pe geamurile ei vedeam strada cum fuge, dar am ales să nu mai văd nimic, am atins senzorul care a acoperit geamurile cu o lumină argintie palidă. Oricum, nu mă interesează nimic, nici nu pot să gândesc, doar să stau şi să aştept să se întâmple… maşina s-a oprit şi uşa s-a ridicat. În

faţa mea, o clădire înaltă gri lucioasă. Am intrat şi m-am îndreptat spre lift. Totul e gol, nu e nimeni. Ating cu degetul numărul 15 de pe panou, sper să fi reţinut bine etajul. După câteva secunde se deschid uşile iar în faţa lor un robot mă aştepta. Este la fel ca Trei, formă dreptunghiulară, doar că mai înalt şi negru mat, şi îmi vorbea cu o voce gravă, bărbătească, seacă.

- Bună ziua Ema, urmează-mă te rog. Vei intra în camera de pregătire.

Am străbătut un hol destul de îngust şi întunecos şi am intrat după el într-o cameră cu pereţii portocalii. Unul din perete e o imagine oprită. Camera era goală, cu excepţia unei canapele şi a unei mese mici lângă ea. Robotul merse spre canapea iar din trup i se desprinseră mâinile. Cu una indică spre canapea:

- Ai aici hainele cu care să te schimbi, pantofii, geanta cu tot ce îţi trebuie. Pe masă este dispozitivul pentru păr, iar imaginea ce va derula îţi va prezenta vremurile în care vei merge.

Robotul se îndepărta de mine în timp ce tot peretele din faţă a început să fie animat de imagini. Cu furnicături în stomac mă duc spre haine şi le privesc. O rochie, ciorapi, pantofi cu toc şi baretă, inclusiv o lenjerie intimă caraghioasă. Pe ecran imagini dintr-un oraş, imagini vechi, unele alb-negru, clădiri, oameni ce merg pe stradă, fotografii învechite de vreme. Am rămas nemişcată privindu-le şi încercând să surprind perioada din care fac parte. O voce feminină plăcută a început să vorbească.

- Bună Ema, o să te rog să începi să te îmbraci. Pentru început ţi se vor părea incomode hainele datorită modelului şi materialelor, dar te asigur că te vei obişnui. La fel şi cu pantofii. Sutienul se închide în faţă. Hainele tale vor rămâne la noi până când te vei întoarce.

Mi-am lăsat să alunece salopeta crem din mătase până la pământ, şi cu mare jenă m-am dezbrăcat pentru a pune acele haine pe mine. În acelaşi timp, vocea a continuat:

- Vremurile în care te vei întoarce sunt imediat după al doilea război mondial, respectiv anul 1946. După încheierea celui de-al doilea război mondial, poporul se aștepta să aibă o viață mai bună decât înaintea anilor de război, însă Marea Depresiune provoacă sărăcie și greutăți în întreaga lume. Au apărut noi deficite majore în asigurarea locurilor de muncă și locuințelor pentru cei care se întorc din război, iar raţionalizarea alimentelor şi altor mărfuri esenţiale a continuat şi după încheierea războiului.

Îngheţam pe măsură ce auzeam aceste vorbe iar imaginile derulate mi-au oprit orice mişcare. Priveam înmărmurită şi cu fiecare răsuflare şi secundă ce trecea, îmi creştea teama.

- ... guvernul emitea cupoane care trebuiau prezentate negustorilor, atunci când se cumpărau lucruri cum ar fi ceai, zahăr, unt etc., pentru a dovedi că nu s-au obţinut mai mult decât aveai dreptul. Cupoanele aveau mărimea aproximativ cât jumătate din dimensiunea unui timbru poştal din acele vremuri. Ele erau emise în funcție de tipul alimentului, iar numărul de cupoane pentru fiecare familie a fost alocat în funcție de mărimea acesteia…

Am continuat să mă îmbrac trăgând cu degetele tremurânde rochia pe mine. O parte din peretele de lângă canapea a devenit oglindă şi m-am putut vedea. Probabil în altă situaţie aş fi râs de mine dar acum îmi venea să plâng privindu-mă. Îmi venea să plâng oricum pentru ca avalanşa bruscă de emoţii noi şi atât de dure, mă zdruncina în interior.

Am luat spray-ul de pe măsuţă şi am pulverizat pe deasupra părului cu el. Părul meu era acum un “asfinţit de toamnă târzie”, cu şuviţe subţiri în culorile ruginii ale frunzelor căzute, combinate cu razele roşiatice ale soarelui la asfinţit. Privindu-mă în oglindă, fiori de teamă mă săgetau fugitiv odată

cu întrebarea: oare voi mai arăta vreodată aşa? Sub efectul spray-ului părul a început să capete nuanţe castanii şi să se onduleze strâns, ridicându-se până la umeri. Arătam ridicol şi mă gândeam dacă cineva vrea să se amuze pe seama mea, sau dacă nu cumva ăsta era şi scopul. Stomacul începea să mă doară chinuit de tot ce se întâmplă.

Robotul a revenit în cameră înaintând spre mine:

- Îţi voi implanta în umăr dispozitivul pentru plecare şi urmărire, vei simţi doar o mică înţepătură pentru o secundă.

Braţul său se alungi şi atingându-mi mâna am simţit răceala sa, apoi o înţepătură adâncă şi o usturime. Am privit neputincioasă ştiind că nu are sens să ripostez sau să mai amân inevitabilul. Apoi robotul se îndepărtă iar vocea feminină continuă:

- Ai în geantă acte şi bani. Fii atentă, învaţă, respectă oamenii şi timpul lor şi nu privi asta ca pe o experienţă neplăcută. Nu trebuie să ieşi în evidenţă sau să spui cuiva adevărul despre tine, trebuie doar să te integrezi şi să te descurci folosind orice resurse pentru a-ţi petrece cele 30 de zile acolo cât mai plăcut. Priveşte-o ca pe o şansă extraordinară de a te întâlni cu istoria în mod real. Succes!

Abia respirând de emoţie am început să mă încalţ, în timp ce robotul se apropie iar de mine:

- Chiar dacă eşti imunizată automat la toţi viruşii pe care îi cunoaştem, îţi voi face o altă injecţie pentru a-ţi proteja şi susţine corpul la schimbările pe care le va resimţi, cum ar fi modificările de climă, aer, microbi. Nu vei simţi decât o mică înţepătură. Iar aceasta pastilă va uşura reacţia corpului tău în momentul călătoriei.

Încă o injecţie? Nu puteau fi toate într-o pastilă?? Nu înţeleg dar nu pot face nimic decât să mă încrunt…

- Acum urmează-mă, te rog.

Am luat geanta călcând cu greu din cauza acelor pantofi, dar emoţiile mi-au distras atenţia de la mine, pentru că fiecare

pas îmi aducea un plus de emoţii la cele care mă apăsau deja. Mă apropii de acel moment… acum merg pe un hol îngust ce are însă un perete semitransparent şi mat. Privind prin el încerc să desluşesc mişcările de culoare ce se întrevăd şi încep să-mi dau seama că de partea cealaltă sunt oameni, angrenaţi într-un fel de forfotă organizată şi calmă, în care fiecare ştie ce are de făcut şi îşi face treaba. Urmând acel robot spre destinaţie încep să realizez că este o oarecare grabă în acest procedeu, ceva ce depăşeşte totuşi profesionalismul şi buna organizare. De ce nu stau de vorbă cu nimeni? De ce această grabă? E doar acest robot, imagini şi o voce. Ce fac dacă am nevoie de ajutor, dacă sunt în pericol… nu mi s-au dat nişte reguli, de ce nu mi se lasă timp să studiez acele vremuri? De fapt ce experimentează aici? Îmi este din ce în ce mai frig şi nu ştiu dacă e mai răcoare aici sau doar eu simt asta. Holul a început treptat să se lăţească devenind cât o cameră în mijlocul căreia se afla un postament rotund. Încremenesc în faţa lui analizându-l cu teamă.

- Te rog să urci pe el şi să stai în mijlocul cercului marcat, din acest loc se va face transferul tău.

Nu, nu pot face asta… sunt paralizată de frică iar corpul meu refuză să mai asculte pe nimeni. Nu ştiu decât că acel pas mi-ar putea aduce moartea iar bunăvoinţa mea s-a terminat. Şi dacă nu vreau, ce mi se poate întâmpla? Orice ar fi, dar să rămân aici, nu vreau să plec de aici… poate e doar un coşmar totul… refuz să mă mişc…

- Te rog să ai puţin curaj şi să nu uiţi că nu ţi se va întâmpla nimic rău, zise vocea feminină blând.

Am respirat adânc conştientizând că nu am de ales, oricât de blând mi s-ar vorbi. Cu o resemnare forţată, îmi dau seama că mai bine nu mă mai gândesc la nimic, ce va fi va fi…

Aproape tremurând şi total prăbuşită moral, am păşit în mijlocul acelui cerc privind spre peretele opac. Acum nu mai mişcă nimeni, probabil se uită la mine. Un fior de gheaţă m-a

străbătut rapid din călcâie până în creştetul capului, am îngheţat odată cu el şi … întuneric…

Un val rece mi-a îngheţat corpul pentru câteva secunde, fără să mă doară însă nimic, urmat apoi de o zvâcnire puternică a inimii, ale cărei bătăi rapide încep să mă încălzească treptat. Plămânii îmi sunt invadaţi de aer dintr-o primă răsuflare adâncă. Îmi aud respiraţia neregulată, simt o zvâcnire uşoară în degetele de la mâini şi şuviţe de păr care îmi ating faţa. Prin pleoape îmi pătrunde o lumină ce pâlpâie şi treptat încep să aud zgomote înfundate. Mi-e teamă, însă nu trebuie decât să stau şi să respir, nu e nevoie să mişc, nu vreau dar nici nu cred că aş putea. Deşi am ochii strâns închişi, lumina percepută devine mai puternică, mai multe zgomote se aud amestecate şi din ce în ce mai clar, iar pe piele simt o temperatură diferită a aerului. Cred că sunt aici dar mi-e teamă să deschid ochii, de parcă ţinându-i închişi mai pot spera că totul e doar un vis sau închipuire. Se aud paşi şi alte zgomote pe care nu le cunosc. Aerul pe care îl respir e diferit şi îmi provoacă o uşoară ameţeală. Trebuie să deschid ochii, nu am de ales… Cu capul în jos îmi dezlipesc cu greu genele … Îmi văd rochia şi pantofii dar şi cimentul şi, deşi mi-e teamă să ridic privirea, întrezăresc în jurul meu o întreagă lume. Oameni care trec atât de aproape de mine, un zid al unei clădiri în dreapta mea. Trebuie să ridic privirea şi să văd totul.

Ridic întâi capul şi apoi cu ochii repede cuprind întregul orizont pe care-l pot vedea în jurul meu fără să mă mişc. Sunt pe o stradă, văd nişte clădiri din piatră, oameni trecând grăbiţi. Unde sunt? Ce lume este asta? Oamenii arată diferit... sunt îmbrăcaţi altfel şi se mişca altfel... acum chiar realizez că sunt într-o altă lume din care nu fac parte, şi sunt singură aici. Simt ceva că îmi blochează respiraţia şi mă paralizează, probabil frica. Oameni trec pe lângă mine, atât de aproape dar preocupaţi de mers, fără să mă observe parcă.

Sper să nu se apropie nimeni de mine. Oricum nu văd decât corpuri pentru că nu pot să îi privesc în ochi, sunt atât de multe detalii care îmi atrag atenţia fugitiv, obosindu-mi ochii în doar câteva secunde: haine, pantofi, o geantă, o maşină, o bicicletă. Stau şi privesc înlemnită, încercând să mă obişnuiesc cu ideea că totul e real şi nu e virtual, că sunt în acel loc şi în acel timp singură, dar nu mă pot mişca, şi chiar dacă aş putea nu aş ştii în ce direcţie să merg. Atâţia oameni care trec pe stradă şi atât de aproape de mine…

Deodată simt o atingere pe braţ şi o voce feminină care mă întreabă dacă mă simt bine. Mă uit instinctiv şi văd lângă mine o femeie care mă priveşte fix în ochi, ţinând încă mâna pe braţul meu. Mă izbeşte imaginea unui păr blond ondulat neatent, buze prea roşii, ochi negri obosiţi cu riduri lungi, ce mă privesc fix… un parfum prea puternic şi dulce… dar e atât de aproape de mine şi simt că nu mai pot să lupt, o moleşeală bruscă mă cuprinde întunecându-mi privirea, şi atât…

Aud din nou gălăgie, ca un zumzăit înfundat, care devine treptat din ce în ce mai clar. Mi-e greu să deschid ochii, o greutate parcă mă apasă pe cap şi pe ochi, urmată de o umezeală rece pe frunte. Deschid ochii şi văd ca prin ceaţă un bărbat ce îmi pune ceva rece pe frunte, şi mă tot şterge pe faţă. Treptat încep să îl văd din ce în ce mai clar… pentru că e atât de aproape de mine... Doi ochi verzi şi blânzi mă privesc fix, anulând imediat prin asta întregul univers care ar putea fi în jurul meu. Trăsături perfect îmbinate într-un chip atrăgător, un bărbat ce stă lângă mine atât de aproape şi atât de real, încât prezenţa lui îmi preschimbă emoţiile anterioare în altfel de emoţii necunoscute. E lângă mine şi asta îmi taie răsuflarea, deşi îmi simt pulsul mai rapid iar zgomotele din jur s-au stins. Sunt doar ochii lui în care privesc şi mă absorb uşor spre ei, învăluindu-mă în senzaţii noi şi confuze. Îmi spuse în şoaptă:

- Te rog să stai calmă şi să mă asculţi. Eşti într-un spital pentru că ai leşinat pe stradă. O asistentă a încercat să te

trezească, dar tu bolboroseai ceva despre casa ta, despre venirea în acest an, că nu vrei să fii aici...

Eram uimită şi nu ştiam ce să cred din tonalitatea vocii sale. Continuă privind atent dar grăbit în jurul său:

- Trebuie să plecăm de aici şi îţi voi explica mai multe pe drum.

- Cine eşti? am reuşit să articulez lent.

- Sunt ca şi tine, zise el accentuând vorbele printr-o privire pătrunzătoare. Mă numesc Grig. Ştiu că eşti speriată, dar nu ţi se va întâmpla nimic rău, vei vedea. Trebuie doar să te obişnuieşti. Acum ridică-te şi sprijină-te pe mine ca să putem merge.

M-am ridicat fără să gândesc dar nu ştiam cum să mă sprijin pe el, aşa că el a luat-o înaintea mea zicându-mi:

- Vino după mine şi nu privi deocamdată decât spre mine până ieşim din spital.

M-am încălţat, am luat geanta şi l-am urmat mergând automat în spatele lui şi privindu-i geaca maro. Erau mulţi oameni pe un coridor, agitaţie şi un miros greu şi înţepător. Mergeam după el ferindu-mă de tot ce se ivea în calea noastră. La un moment dat se întoarce şi mă luă de mână spunându-mi să merg mai repede. Nu ştiu unde eram şi pe lângă cine mai treceam, simţeam doar că îmi strânge mâna, îi simţeam căldura şi puterea, iar privirea mea era oricum numai la el. L-am văzut făcând semn cuiva din cap, dar nu am apucat să văd cui, căci am ieşit afară. Pentru o secundă m-a orbit lumina de afară şi aerul puternic mi-a invadat iar plămânii. Acum eram pe o străduţă mai puţin aglomerată, dar la fel ca celelalte, însă impactul puternic cu această lume m-a paralizat.

- Da, totul este real! îmi spuse el oprindu-se lângă mine.

- Nu, nu cred! Nu are cum să fie aşa ceva real! I-am zis privind buimacă. Nervozitatea din voce începea să mi se stingă

într-un tremurat al buzelor iar ochii îmi opreau cu greu o lacrimă. Poate e un vis, poate e totul virtual.

- Atinge-mă. Mă privea fix şi puţin încruntat, iar ochii lui parcă îmi sfredeleau toată fiinţa.

Nu îndrăzneam să îl ating, iar teama ce o simţeam acum nu îmi era cunoscută. Îl priveam doar în ochi, speriată.

- Atunci o să te ating eu. I-am simţit mâna puternică cum mă strânge de umăr. Simţi că te ating? Realizezi acum că totul e real? Atinge orice vrei din jurul tău, ca să te obişnuieşti cu ideea că eşti aici. Lasă viitorul, tu acum eşti aici, trebuie să te concentrezi pe asta şi să uiţi imaginile virtuale pentru că aici nu există aşa ceva.

În locul temei am început să simt o mare frustrare, născută brusc în mine, şi suficient de puternică cât să n-o mai pot controla.

- Nu vreau să ating nimic, e totul groaznic! Aerul, mirosurile, oamenii sunt urâţi şi hainele caraghioase, maşinile… totul pare o glumă proastă. Nu vreau să fiu aici! Şi în nici un caz să rămân.

Am vorbit mai tare decât am vorbit eu vreodată, nu ştiu dacă asta se numeşte “a ţipa” dar m-am simţit puţin eliberată şi obosită în acelaşi timp.

- Ştiu că trebuie să respect istoria şi trecutul, îmi pare rău că am zis astea şi că gândesc aşa.

- E normal să gândeşti aşa. Ochii lui erau acum blânzi şi trişti. Locul nostru nu este aici şi este greu să ne adaptăm. Şi mie mi-e dor de casa mea, de prieteni, de tot. Îmi pare rău dacă sunt prea dur cu tine. Va trebui să te adaptezi aici destul de repede pentru perioada cât vei sta, să te obişnuieşti cu oamenii, cu tot ce ţine de aceste timpuri.

Prea multe gânduri şi întrebări îmi veneau în minte, şi nu reuşeam decât să rămân uimită. Totul mă speria dar în acelaşi timp prezenţa lui îmi dădea curajul de a accepta situaţia. Mă bucuram totuşi că nu mai sunt singură. Dându-mi drumul la

mână, am început să facem paşi mai lenţi şi să ne îndepărtăm de spital.

- Dacă simţi că ţi se face teamă priveşte în jos sau spre mine, zise Grig. Ştiu că sunt prea multe informaţii noi deodată şi trebuie să le accepţi în primul rând.

Păşeam privind mai mult în jos dar ridicând fugitiv privirea din când în când, cât să observ strada pe care mergeam, gardul de piatră pe lângă care am trecut, copacul cu multe frunze verzi de pe o margine. Şi chiar dacă priveam numai în jos, imaginea acelor dale din piatră inegale şi aranjate asimetric, pe care abia puteam călca, mă înfiora şi îmi amintea la fiecare pas unde sunt.

- Acum vom merge acolo unde locuiesc eu cu încă 2 prieteni, tot ca noi. Mă privi puţin grăbit din cap până în picioare.

- Eşti în regulă?

- Da, am zis abia respirând.

- Să ţii bine geanta, actele sunt foarte importante şi nu trebuie să le pierzi. Restul vom vorbi acasă. Când a zis acasă, m-am gândit la casa mea, cât de dor îmi era de totul de acolo, de Trei, de o masă preparată de el, de o relaxare într-un mediu exotic, de hainele mele. Privind în jurul meu îmi dau seama cât de departe sunt toate astea, şi cât de departe sunt de casă.

Totul mă uimea. Mergeam mecanic, orice alt gest fiindu-mi îngheţat de aceste senzaţii noi. Priveam oamenii ce treceau grăbiţi fără să-mi observe privirea şi-mi era teamă de ei, de necunoscutul din spatele lor, ca şi de tot ce era în jurul meu. Părea ireal, dar simţeam mirosul lor când treceau aproape, auzeam vocile unora pline de tensiune sau câte un râs, le vedeam în ochi graba şi neliniştea mascate de o seriozitate apăsătoare. Cu câtă uşurinţă mergeau pe stradă… probabil aşa este când nu ai alte variante. Aerul era încă prea puternic dar cumva reuşeam să-l respir fără să mai tuşesc. Toate zgomotele

se uneau într-o armonie înfiorătoare: paşi, maşini, claxoane, voci, câte o piatră căzând sec peste altele.

Înaintam alături de el fără să ştiu direcţia în care merg, ce mă va aştepta în următoarea secundă sau dacă va mai exista următoarea secundă. S-a oprit în dreptul unei case de piatră şi l-am urmat urcând pe cele câteva trepte până la intrare. Am intrat amândoi în casă, bucuroasă că nu voi mai fi afară, dar destul de speriată şi de ceea ce aş putea găsi înăuntru. Un hol mic ce dădea într-o cameră mai mare, plină de mobile şi de alte multe detalii, alături de mirosuri necunoscute, care nu pot spune că îmi plăceau. La o masă mare stăteau două persoane pe scaune, o femeie şi un bărbat, ce m-au privit curioşi.

- Aceştia sunt prietenii mei Maya şi Mark. Ea este Ema şi vine din acelaşi an cu noi.

Mă priveau interesaţi dar foarte calmi în acelaşi timp, întrezărind însă şi o vagă umbră de compasiune care m-a înfiorat.

- Văd că ne tot înmulţim, bine ai venit, zise Mark zâmbind sec, un bărbat solid şi aspru la trăsături.

- Ia loc, zise Grig, trăgându-mi un scaun.

- Ştiu cum te simţi, o să fie mai bine cu timpul, îmi zise Maya.

Am simţit din partea ei o compasiune caldă şi am privit-o pentru o secundă în ochi. Nu ştiu ce vârstă are dar pare mai matură decât mine, o femeie cu trăsături frumoase ce inspiră un caracter puternic şi stăpânire de sine.

Stăteam aşezată pe scaun cuprinzând cu ochii cât mai multe lucruri din jurul meu şi încercând să îmi găsesc cuvintele.

- Cred că eşti obosită, eu aşa m-am simţit prima zi şi a trebuit să dorm ca să mă refac. Vrei să te întinzi puţin? Oricum este seară, mă întrebă Maya.

- Da, i-am zis recunoscătoare fiindcă începeam să simt treptat cum fiecare muşchi din corp îmi devine mai greu şi are nevoie de relaxare, inclusiv ochii.

- Haide sus, mai avem o cameră goală, mâine vom sta de vorbă.

M-am ridicat privindu-l pe Grig şi neştiind ce să zic, am mimat din ochi un fel de mulţumesc, primind de la el un mic zâmbet. Am urmat-o pe Maya urcând nişte scări din lemn ce scârţâiau uneori. Dintr-un fel de hol am urmat-o într-o cameră, la fel de plină de mobilă, patul fiind cel spre care mi-au rămas privirile.

- Întinde-te şi încearcă să nu te gândeşti la prea multe, doar odihneşte-te, îmi zise Maya. Vin eu dimineaţă şi te trezesc, stai liniştită.

Îmi zâmbi cald şi sincer, ieşind apoi pe uşă. Am rămas singură în această cameră pe care încercam să nu o analizez deocamdată. M-am întins încet pe pat sesizând salteaua cam moale şi aşternuturile albe ce miroseau plăcut. Mai bine închid ochii, poate când îi voi deschide voi fi acasă şi voi râde de acest vis ciudat… Acum mă voi întoarce acasă… acum mă voi întoarce acasă…

Un zgomot puternic m-a trezit, iar ochii mi-au fost orbiţi de o lumină puternică. Cred că este răsăritul soarelui după razele vesele din cameră. Fără să mişc am început să observ camera, parcurgând cu ochii fiecare piesă de mobilier şi detaliu. Pe cât de primitive mi se păreau, pe atât de interesant părea totul, începând să mă fascineze treptat amestecul de culori, de materiale, de obiecte, linia mobilei, mânerele, perdeaua. Trebuie să ating totul ca să mă conving că e real.

M-am ridicat încet sub foşnăitul cearceafului, simţind cum mă cuprinde teama din nou. Cât de mult îmi doresc să nu fiu aici… am dormit îmbrăcată, trebuie să mă duc la baie… Uşa camerei era întredeschisă şi am deschis-o uşor privind în afară. Maya tocmai urca scările.

- Cum ai dormit? Dezamăgită că eşti tot aici? Am sesizat pe lângă zâmbetul amabil o mică tristeţe.

- Da… aş vrea să merg la baie, dacă poţi să-mi arăţi unde este.

- Haide să-ţi arăt unde este şi în primul rând cum funcţionează. Nu uita în ce an eşti. Trebuie să înveţi repede multe lucruri şi să te adaptezi la aceste vremuri.

- Ştiu, asta mi s-a zis şi la plecare, 30 de zile trebuie să rezist eu...

Maya m-a privit mirată parcă vrând să-mi dea o replică pe care şi-a oprit-o încruntându-se. Renunţă la idee şi deschise uşa băii, o cămăruţă mică şi înghesuită cu mobilierul specific. Mi-a arătat toaleta şi cum funcţionează, chiuveta cu săpunul, cada. Lângă prosop erau nişte schimburi pregătite pentru mine.

- Poţi face şi un duş dar acolo trebuie să te grăbeşti pentru că nu mai este multă apă caldă, eu te aştept jos la masă.

Închise uşa după ea deja plictisită, în timp ce eu rămăsesem blocată. Nu-mi venea să cred că pot avea emoţii într-o baie, intimidată de tot ce trebuie să folosesc, asta bineînțeles în speranţa că voi şi reuşi. Plus că mi-a fost jenă să întreb cum adică nu mai este multă apă caldă?

Experienţa de la chiuvetă a fost interesantă. Am simţit jetul puternic de apă rece în palme, care m-a îngheţat instantaneu, făcându-mă să mă retrag. Este prea rece dar probabil aşa trebuie să fie. Am revenit din nou cu palmele sub apă privind fascinată la formele fluide ce se formau alunecând şi spărgându-se în chiuvetă. Senzaţia umedă pe care o simţeam e diferită de cea pe care o simt acasă, şi chiar faţă de ceea ce am testat în virtual. Am luat săpunul jucându-mă cu el sub apă, amuzându-mă de spuma albă şi plăcut mirositoare. La duş a fost mai dificil. M-am tot jucat cu cei doi robineţi ca să potrivesc apa, care devenea când foarte rece când foarte caldă, timp în care începeam să resimt frigul pe piele începând de la

picioarele lipite de cada rece. Am găsit o temperatură bună însă acum trebuia să-mi înving teama de a mă spăla cu această apă. Am început să-mi ud picioarele cu câţiva stropi care mi-au redat o senzaţie bună şi apoi am prins curaj pentru tot corpul. E o senzaţie nouă dar plăcută să simt greutatea apei cum se loveşte de corp şi apoi cade zgomotos, să privesc stropii lichizi cum iau naştere şi se sparg, să simt mângâierea apei ce alunecă pe corp şi mă încălzeşte. Apoi am început să simt cum apa se răceşte şi am oprit-o. Am fost totuşi încântată de această experienţă nouă şi am coborât jos la Maya binedispusă.

Toţi trei mă aşteptau la masa stând serioşi şi nerăbdători.

- Stai jos te rog, trebuie să stăm de vorbă. Grig părea obosit şi mă privea fix în ochi. Deşi mi-era greu să-i susţin privirea, simţeam că pot avea încredere în el, chiar dacă în acelaşi timp mă şi neliniştea.

- Ţi-am zis că şi noi suntem ca tine, trimişi aici pentru o perioadă limitată, însă pentru noi perioada aceea s-a terminat demult, şi nu am mai fost aduşi acasă. Am stat şi am aşteptat însă nu s-a întâmplat nimic…

- Ne-au lăsat aici să murim în vremurile astea de... completă Mark nervos şi abţinându-se să-şi termine urât ideea.

- Iniţial am crezut că ne-au prelungit perioada, continuă Grig, apoi că s-au defectat cipurile implantate sau că ceva s-a întâmplat acasă, blocând reîntoarcerea, însă văzând că trimit în continuare oameni, cum eşti tu acum, ne-am dat seama că suntem pur şi simplu lăsaţi aici.

O linişte apăsătoare şi tristă ne acoperea pe toţi.

- Mi-au explicat foarte clar că după 30 de zile oriunde aş fi şi în orice stare, voi fi adusă înapoi. Deşi vroiam să fiu sigură de ceea ce zic, vocea îmi trăda neliniştea şi teama că acest coşmar nu s-ar mai termina.

- Da, şi nouă la fel… din ce cauză ai fost trimisă aici?

- Nu am raportat ce intenţii aveam, ascunzând ceea ce făceam, am ascuns starea sănătăţii mele, deşi era vorba doar de insomnie.

Mark bufni iritat privind departe spre un obiect inexistent.

- Ar fi bine dacă te-ar lua înapoi, pentru că le-ai spune de noi. Practic eşti speranţa noastră de scăpare spuse Grig, în timp ce în ochii lui apăruse o luminiţă veselă a cărei rază mă înfioră.

Nu mai puteam spune nimic, de uimire sau de emoţia celor aflate, până şi gândurile îmi erau blocate. Se citea în ochii lor o resemnare chinuită şi nervoasă, ce se zbătea să găsească de oriunde o speranţă.

- Reuşim noi până la urmă, spuse Grig ridicându-se energic şi îndreptându-se hotărât spre uşă. Trebuie!

Mă privi încrezător fix în ochi înainte de a deschide uşa şi a pleca, iar privirea mea a rămas câteva clipe pe acea uşă pe care dispăruse aşa brusc.

Au început să mănânce nişte preparate pe care Maya le tot aranja pe masă, fiind îndemnată să gust şi eu.

- S-ar putea să nu îţi placă la început şi chiar să ai unele dureri de la aceste mâncăruri cu care nu îţi este obişnuit stomacul, dar cu timpul te vei obişnui, zise Maya.

- Mulţumesc, dar… nu mâncam dimineaţa…

- Ştiu, dar aici nu ai acele sucuri şi va trebui doar să mănânci, vei vedea. Bea acest ceai deocamdată, este dintr-o plantă bună pentru liniştire, numită tei.

Am sorbit o gură din acel lichid călduţ care nu mi-a plăcut deocamdată. La scurt timp se ridică şi Mark şi plecă. Maya îmi intui zecile de întrebări care stăteau să răbufnească, din privirea debusolată pe care încercăm să o ascund. Trase scaunul lângă masă şi mângâind o ceaşcă din care sorbea senină un lichid negru, şi am început să stăm de vorbă.

- S-au dus să muncească. Banii pe care i-am primit când ne-au trimis aici s-au terminat şi trebuie să ne plătim chiria şi mâncarea. Ajută pe lângă casele dărâmate, fac comisioane pentru bătrâni sau bolnavi, se descurcă. Eu meditez câţiva copii şi ţin gospodăria casei. La început nu ştiam nimic dar m-a ajutat mult proprietara care m-a învăţat de toate. Grig a fost primul aici, el ne-a găsit şi a găsit şi această casă, ştia deja oraşul şi ne-a ajutat mult. Eu pot zice că m-am adaptat destul de repede poate şi datorită felului meu de-a fi, dar şi faptului că am considerat această experienţă ca pe o lecţie didactică.

Făcu o pauză în care privi puţin tristă spre ceaşcă.

- Dar poate că nu am învăţat ce trebuia şi de aceea nu am fost încă luată de aici… nu ştiu…

- De când eşti aici?

- Eu sunt de 3 luni iar băieţii cam de 4 luni.

- Eu cum pot să ajut? Am banii primiţi şi…

- Pentru început ne sunt de folos banii şi sper că ţi-au dat şi cupoane pentru mâncare fiindcă acelea sunt cele mai importante. O să îţi explic pe parcurs mai multe, aici mâncarea este acum raţionată şi se cumpără cu aceste cupoane, iar când vei veni cu mine la cumpărături îţi voi arăta cum se procedează. Dacă nu vei fi luată înapoi va trebui să îţi găsim o ocupaţie, dar poate nu va fi nevoie… Acum haide să mă ajuţi să strâng masa, văd că nu vrei să mănânci oricum.

Zâmbi privindu-mă cum stau buimacă şi se ridică de la masă ţinând două farfurii în mâini.

Zilele ce au urmat am încercat treptat să mă obişnuiesc cu viaţa acelor vremuri, deşi la început nu am vrut asta, şi nici nu am ieşit din casă. Chiar dacă nu eram obişnuită cu prezenţa fizică a celorlalţi, cu Maya m-am obişnuit aproape imediat, poate datorită felului său cald de a fi. Mark era destul de rar acasă şi numai seara, iar prezenţa lui Grig îmi producea încă o emoţie, dar nu era neplăcută.

Primele nopţi au fost grele pentru că reuşeam cu greu să adorm. Simţeam cum mă înăbuşă toată mobila din cameră, prea multă şi prea puţin spaţiu liber. În lumina difuză toate păreau sobre şi reci, împietrite de întuneric. Nu mă ajuta nici liniştea profundă în care îmi auzeam respiraţia şi uneori câte un mic zgomot din cameră pe care nu îl recunoşteam mă paraliza de teamă şi mirare. De câteva ori era cât pe ce să îl chem pe Trei...

Ziua simţeam o stare diferită de moleşeală, pe care Maya mi-a explicat-o ca fiind oboseală. M-am obişnuit să beau apa deşi la început nu înţelegeam sensul acelui lichid fără gust pe care îl simţeam alunecând până spre stomac. Maya mi-a arătat cu multă răbdare tot ce face în casă, încercând să reţin cât mai multe şi să o ajut cât mai bine, răsplătindu-i cât pot bunăvoinţa pe care o are cu mine. Recunosc că cel mai greu mi-a fost să depăşesc bariera ironiei, şi să pot vedea clar fiecare lucru fără să-l mai judec prin comparaţie cu vremurile mele. Am învăţat camerele casei, mobilierul şi ce conţine fiecare, care sunt obiectele de decor şi care sunt cele folosite la curăţenie, cum funcţionează, am dat cu mătura, am şters praful şi am curăţat cu mândrie geamul uşii de la bucătărie. Nu pot spune că mi-a plăcut însă deschiderea mea spre cunoaştere şi învăţare m-a ajutat în întâmpinarea acestor experienţe noi.

În bucătărie mă fascina multitudinea de ingrediente, de ustensile, de noţiuni pe care trebuie să le cunoşti pentru a prepara o mâncare. Cred că eram ca un copil încântat de tot ce e nou, curioasă să înţeleg şi să fac cât mai multe. Mă uimea cât de multe lucruri nu ştiu, contrastând cu noţiunile avansate pe care le deţineam despre multe alte lucruri, care aici nu existau. În acelaşi timp am realizat că Trei nu a făcut niciodată ce am văzut aici în bucătărie, nu am simţit acele miresme ale mâncării pe parcursul gătirii, nu am auzit zgomote şi nu am simţit aceste gusturi. Deşi le-am studiat, era un alt sentiment total diferit atunci când vedeam cum se pregătesc, cum se spală, cum miros şi ce gust au ingredientele unui preparat.

Ştiu că mai mult o încurcam pe Maya însă cel puţin îi ofeream un amuzament gratuit şi sigur, de fiecare dată când făceam câte ceva. Mă fascina cel mai mult coca pe care mă chinuiam să o întind şi mi se lipea de degete, şi minunăţia de pâine în care se transformă, ceapa pe care o tăiam cu greu având alături o cârpă udă pentru ochi, neînţelegând de ce trebuie să facă atâta rău, uleiul ce sărea din tigaie şi de care mă feream cu tot felul de platoşe, până când am descoperit că pot pune un capac, fumul pe care îl făceam de trebuia să aerisim toată casa, după ce am învăţat că geamurile se pot şi deschide… Înţelegând că tot ce este în bucătărie este comestibil, am gustat din faină, şi apoi am reţinut că unele trebuie gătite ca să devină comestibile, iar altă dată am gustat drojdie în loc de unt… Încercam pe cât posibil să nu risipim nimic, pentru că nu puteam cumpăra cât doream cu cupoanele noastre, ci doar în limita acelei raţii destul de mici, la care mai adăugam alimentele primite de Grig în schimbul muncii sale.

Îmi puneam aşa cum avea şi Maya, un batic pe cap strâns la spate şi un şorţ mare în faţă, iar când mă priveam în oglindă, deşi nu mai semănam deloc cu mine, mi se părea că arăt chiar drăguţ.

Primele zile am avut nişte dureri ciudate în stomac de la mâncare, care cu timpul s-au rărit. La început mi-a fost greu să nu ştiu ce se întâmplă în corpul meu, să nu fie Trei lângă mine ca să îmi analizeze starea sănătăţii pentru a corecta din timp. Nu am mai simţit dureri până acum pentru că totul se prevenea cu mult înainte a se ajunge la asta. Pe lângă disconfort am simţit şi o teamă cauzată de această stare, atenuată însă de Maya prin vorbele ei calde. Stăteam încovoiată în pat şi adormeam gândindu-mă la cât de puternic este totuşi corpul uman supravieţuind cu atât de puţin ajutor, în aceste vremuri cu atât de puţine informaţii.

Nefiind obişnuită, nu mă apropiam de geamurile care dădeau spre exterior, ele fiind oricum acoperite de perdele şi

draperii. Am înţeles apoi că numai pe acolo poate pătrunde aerul proaspăt în camere şi prin urmare trebuiau deschise zilnic. Am început să le deschid după ce am învăţat cum se procedează, şi apoi câte puţin aruncam fugitiv câte o privire spre strada la care aveau deschiderea.

Am încercat să spăl şi rufe, dacă aşa se poate numi frecarea lor energică, însă mă epuiza repede, chiar dacă o mare parte din timp admiram spuma de pe ele. Câteodată mă opream cu Maya şi râdeam în hohote aşteptând să ne treacă, ca să putem face treaba în continuare. Ea zicea că suntem ca nişte copii deşi eu nu am fost aşa când eram copil, sau poate de aceea ne amuzam acum atât de mult şi ne jucăm, după cum zice ea.

La fel ne amuzam şi seara, când trebuia să o ajut pe Maya la aranjatul părului, un întreg ritual obositor în care încercam să forţăm firele de păr să stea cum vrem noi, şi nu cum este el natural. Ea avea un păr drept şi moale care vroiam să devină ondulat, pentru că fixarea părului pe această coafură nu fusese setată decât pentru 30 de zile, aşa cum este şi în cazul meu, după acest termen el devenind la forma sa naturală.

Într-o dimineaţă, Grig îmi spuse deodată, în timp ce strângeam masa:

- Ce zici, eşti pregătită să ieşi afară? Nu ai ieşit deloc până acum. Hai să îţi arăt oraşul.

Nu prea mă simţeam pregătită, însă nu aş fi putut spune nu entuziasmului lui radiant.

- Da… am zis zâmbind aiurea şi fără sens. Nu este periculos? Deşi o dată cu întrebarea am constatat că de fapt nu îmi pasă de nici un pericol şi abia aşteptam să ieşim.

- Nu mai este, şi m-am obişnuit deja cu oraşul şi cu vremurile. Neapărat să îţi iei actele la tine.

Şi-a luat pe el geaca maro privindu-se pe fugă în oglindă în timp ce eu mă luptam frustrată cu bareta de la pantofi, încercând să schiţez un zâmbet liniştit, care îmi închipui că

arata foarte ciudat. Inspirând adânc am ieşit pe uşă întâmpinând cu emoţii lumea pe care urma să o descopăr. Aerul călduţ de afară m-a mângâiat pe faţă. Am început să păşim unul lângă altul, însă am realizat că nu pot merge repede şi i-am spus privind mai mult în jos:

- Putem merge încet, te rog? Încă îmi simt picioarele moi.

- Bineînțeles. Uite, eu îndoi braţul aşa, iar tu te vei ţine de mine şi vom merge încet ca într-o plimbare. Din când în când poţi ridica privirea ca să priveşti în jurul tău, şi nu uita că nimeni nu îţi va face nimic şi nu ţi se va întâmpla nimic rău.

Vocea lui caldă mă linişte mult, iar apropierea de braţul lui nu îmi oferea atât de mult susţinere, pe câte emoţii îmi dădea în schimb.

- Asta e o stradă principală, continuă el, doar cu case, dar care duce spre centru, unde sunt majoritatea instituţiilor. Mai încolo o să vezi o zonă cu câteva case distruse pentru că, din păcate au căzut şi aici bombe. Războiul a făcut mult rău acestui oraş, iar din câte am auzit, au fost şi destui bărbaţi care nu s-au mai întors acasă, decedaţi sau dispăruţi.

- De ce este aglomeraţia asta de oameni, se întâmplă ceva anume?

- Nu este aglomeraţie, aşa ţi se pare ţie. Sunt oameni care se duc la servici sau în diverse locuri, vei vedea şi copii. E interesant să îi priveşti.

Eu priveam deocamdată dalele neuniforme pe care călcam, întrezărind printre unele mici firicele de iarbă. Încă mă deranja aglomeraţia de oameni pe care o sesizam, unii trecând foarte aproape de mine, multitudinea de zgomote ce veneau din toate direcţiile, şi mă întrebam oare cum o fi ca serviciul să fie într-un loc separat de casă, şi să trebuiască să te deplasezi zilnic că să ajungi acolo.

Am ajuns în dreptul unei tarabe mari cu flori şi ne-am oprit pentru a admira frumuseţea şi mirosul lor. Grig luă o floare în mână şi o apropie de mine iar eu încântată o priveam zâmbind. Zâmbi şi el însă zise:

- Îţi ofer această floare, de aceea am luat-o şi o ţin aşa.

Am bufnit în râs amuzată şi uşor jenată:

- Am crezut că vrei să o văd mai de aproape. Nu am mai primit flori până acum.

- Nici eu nu am mai oferit, zise el privind apoi în partea opusă mie.

O rafală blândă de vânt m-a ciufulit, amintindu-mi de coafura pe care o am acum.

- Nu cred că îţi place noua înfăţişare, nu? Zise el parcă auzindu-mi gândurile.

- Deloc, abia aştept să am din nou părul meu, i-am zis uşor îmbufnată. Şi chiar nu înţeleg rostul acestei bucle de deasupra.

Am râs amândoi şi am simţit că mă priveşte însă nu am avut puterea decât să privesc în jos şi să simt în schimb iar un fior necunoscut de emoţie.

- Am văzut că începi să te obişnuieşti cu casa, şi în special cu bucătăria, zâmbi Grig spre mine.

- Da, am un mare noroc cu Maya că are răbdare cu mine, şi în special că m-ai găsit şi nu sunt singură, fiindcă nu ştiu absolut nimic din ce fac oamenii aceştia. Mâncarea are însă toată un gust diferit, chiar dacă unele preparate le-am mâncat şi acasă, nu seamănă deloc.

- Pentru că acestea sunt cele naturale, fără nici o modificare, doar aşa cum cresc ele. Eu nu eram gurmand însă aici am început să gust din fiecare şi să îmi placă din ce în ce mai mult, mai ales fructele şi legumele care se pot consuma crude. Şi vei vedea că în timp te vei simţi diferit din cauza acestei alimentaţii. Şi apa, ai văzut cât de diferită este?

- Da… încă mă obişnuiesc cu ea să o beau, iar la duş chiar îmi place senzaţia.

Am privit o maşină ce a trecut pe stradă, surprinsă de zgomotul puternic pe care îl face.

- Mă întrebam cu Maya oare de ce acest an şi această perioadă, şi nu alta? Ce este aici în mod deosebit şi nu a fost în alţi ani, de ce trebuie să învăţăm să ne adaptăm aici şi nu în altă perioadă?

- Nu ştiu… cred că fiecare perioadă are ceva deosebit şi probabil în oricare alta ai fi fost te-ai fi întrebat la fel. Sau poate trebuie să descoperim ceva aici… nu ştiu.

Am trecut pe lângă o coadă formată din oameni ce stăteau la rând pentru alimente, pe lângă ruinele unei case, am văzut vitrina unui magazin, câteva afişe lipite pe un perete, şi unele case mai mari ce aveau garduri impunătoare. Aş fi avut multe întrebări pentru Grig, despre cum a fost când a ajuns prima oară aici, cum s-a descurcat singur şi a găsit casa în care stăm, sau cum m-a găsit de fapt pe mine, însă mereu îmi era atrasă atenţia de ceva din jurul nostru, o persoană, un copac frumos, diverse zgomote, chiar dacă, în mare parte a timpului nu simţeam decât braţul său şi geaca pe care o apăsam cu degetele. Pe el ţinuta acelor ani parcă îl avantaja şi nu arata deloc caraghios. Probabil o să o întreb pe Maya toate astea mai bine. Nu am putut merge prea mult pentru că începeam să simt un disconfort la picioare din cauza pantofilor, ce părea să se amplifice cu fiecare pas.

Ne-am întors acasă iar el a plecat din nou, eu rămânând să o aştept pe Maya să vină de la cumpărături. Mă întrebam dacă trebuia să vorbesc mai mult cu el şi nu i-am părut prea ciudată cu comportamentul meu. Trebuie să mă adaptez mai bine şi să mă învăţ cât mai repede cu toate.

După două zile am ieşit împreună cu Maya la cumpărături, acesta urmând să fie primul meu contact direct cu oamenii, după ce începusem să mă obişnuiesc cu prezenţa lor şi

cu gândul că trebuie să pot vorbi cu ei. Aveam de cumpărat unt, zahăr, şuncă şi detergent cu tichetele de raţie. Mergeam amândouă pe stradă păşind calm şi încercând să părem de acolo, deşi în sinea mea mă simţeam o intrusă în lumea lor, care îi păcăleşte pe aceşti oameni sărmani. Am început treptat să îi privesc analizându-i fără să vreau, însă nu îmi puteam stăpâni mila, care se vedea probabil şi pe faţa mea. Un trai atât de simplu, în condiţii grele, acele haine incomode, atâta muncă şi suferinţă într-o viaţă scurtă culminată de vreo boală stupidă. Şi ca şi cum nu era de ajuns, au mai încheiat recent şi un război mondial… Când reuşeam să mai privesc pe cineva simţeam o tristeţe transmisă din adâncul acelei persoane, prezentă mereu şi în spatele oricărui gest pe care îl făcea.

- Mi se pare mie sau toată lumea se uită la noi? am şoptit către Maya.

- Se uită, însă nu cu un scop anume. Ieşirea afară înseamnă şi contact vizual cu ceilalţi, chiar dacă nu îi cunoşti sau nu vrei nimic, pur şi simplu vine de la sine.

- Mie nu îmi vine de la sine…

- Sau poate suntem noi mai drăguţe şi atragem privirile … râse Maya.

- Mai ales buclele tale la care am muncit amândouă cu greu…, am râs şi eu.

Privesc un afiş în care un cartof dansa şi zicea că face o supă bună iar un morcov se intitula doctor al copiilor. Alături era un alt afiş în care o gospodină ţinând în braţe borcane cu legume spunea că nu îi este frică de raţionare şi se va descurca.

- Nu înţeleg aceste afişe…

- Mda… trebuie neapărat să facem supa aceasta cu cartofi, zise Maya sarcastic. Este o propagandă de încurajare a oamenilor să mănânce legumele care sunt disponibile şi a gospodinelor ca să nu intre în panică că mâncarea nu ar fi bună din puţine ingrediente.

- O să îl verific şi eu pe Trei să văd ce supă de cartofi poate face el ca o adevărată gospodină, am zis amuzată.

- Mă bucur că eşti optimistă, zise Maya fără a mai fi nevoie să explice mai departe.

- Aşa spun genele mele, i-am răspuns zâmbind, însă Maya se oprise brusc privind fix în depărtare:

- Este proprietara casei noastre şi m-a văzut.

Se uită apoi la mine şi continuă:

- Tu eşti verişoara mea şi … eşti în vizită la mine fiindcă nu te simţi prea bine. Mă laşi pe mine să vorbesc.

- Da… i-am zis deja îngheţată de frică la ideea că urmează primul meu contact cu o persoană de aici.

O vedeam cum vine spre noi şi mă pregăteam întărindu-mă ca pentru un atac în care două lumi urmează să se ciocnească, din care eu trebuie cel puţin să rezist. Până la urmă eu sunt intrusa în lumea lor, nevoită să mint un om nevinovat.

- Bună ziua, ce coincidenţă plăcută, zise zâmbind.

- Bună ziua, intr-adevăr. Am ieşit la cumpărături alături de verişoara mea Ema.

Mă privi amabilă şi îmi întinse mâna. Am privit-o şi eu în ochi zâmbind puţin forţat, pentru că urma să îi ating mâna în acest salut, un gest pe care nu l-am înţeles nici când l-am studiat. Nu ştiu de ce trebuie să atingi o persoană necunoscută, doar pentru simplu fapt că îţi spui numele. I-am strâns mâna puţin grăbit, bucuroasă că a trecut acest moment.

- Eu merg în vizită la o prietenă. Este foarte tristă fiindcă soţul său a murit pe front şi nu îşi mai poate reveni de durere. Are şi o febră care nu îi trece, iar doctorul nu ştie ce să îi mai facă.

Am încercat să nu mă încrunt auzind ce spune. Cum adică nu îi trece febra? Trebuie să existe medicamente… din câte am citit ştiu de penicilină că a început să se folosească în

această perioadă dar nu ştiu anul sigur, aşa că nu pot zice nimic…

- Este atât de mult rău şi tristeţe în jurul nostru că mă întreb dacă războiul chiar s-a terminat, zise cu o voce gâtuită.

- Sigur s-a terminat războiul, am zis încercând să sune a consolare.

- Noi ascultăm mereu radio, zise repede Maya, ca o completare a vorbelor mele, suntem la zi cu ştirile.

- Mă grăbesc, mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc. O zi bună vă doresc.

- Mulţumim la fel, zise Maya zâmbind în timp ce eu doar am răsuflat bucuroasă că pleacă.

Ne-am continuat drumul spre magazin grăbindu-ne pentru a nu găsi aglomerat. Am intrat amândouă aşezându-ne la o coadă de câteva persoane, iar Maya a început să studieze cutiuţele stivuite şi aranjate pe rafturile din spatele vânzătoarei. Mi-a explicat în şoaptă că sunt conserve cu diverse legume sau mâncăruri, acesta fiind un mod foarte practic de conservare şi vânzare. Erau şi conserve ce conţineau supă, lângă un afiş ce prezenta ghidul de război pentru mâncăruri de vară. Vânzătoarea avea o figură prietenoasă şi un păr răsucit într-o buclă groasă ce înconjura capul.

În faţa noastră era un domn ce susţinea de braţ o doamnă obosită şi firavă. Fiind atât de aproape, auzeam discuţia lor:

- Nu mai pot trăi cu această durere, e prea mare... şi nu are cum să treacă…

- Dar te vei obişnui în timp…

- Nu pot să mă obişnuiesc cu aşa ceva pentru că e prea dureros, abia pot respira… şi nu înţeleg de ce să mai respir... nimic nu mai are nici un rost.

- Off… încearcă să vezi altfel lucrurile. Acest băiat a fost un om minunat şi a fost al tău, nu al altei mame, tu ai fost

aleasă să fii mama acestui băiat cu un destin scurt. El a fost darul tău pentru atâta timp cât a fost destinul său…

- Mă doare destinul său… de ce nu a putut avea o viaţă lungă şi frumoasă, merita atât de mult…

- Nu putem înţelege multe, pentru că trăim într-un haos. Ştii cum ziceam eu că fiecare suntem doar o scurtă sclipire dintr-o lumină, deci... ce pretenţii putem avea? Trăim şi atât…

Îmi sună atât de cunoscut ultimele vorbe… unde le-am mai auzit…"Trăim într-un haos… o scurtă sclipire dintr-o lumină"… Deodată am simţit că îngheţ. Trei mi le-a zis citindu-le din literatură, doar că acum aud aceste vorbe spuse de autorul lor, stând chiar lângă el. Oare cine este?

- Nu te mai holba aşa, îmi şopti Maya printre dinţi.

Mi-am dat seama că mă holbam într-adevăr, însă din acea clipă am realizat ceva ce mi-a limpezit brusc gândurile. Ca o trezire dintr-o amorţeală care îmi permite acum să văd cu adevărat ce e în jurul meu, această lume, şi să înţeleg importanţa acestor vremuri în istorie. O emoţie puternică m-a animat strângându-mi stomacul ca atunci când am venit aici prima oară. Sunt aici, în alt timp, care nu este al meu... Încep să simt timpul ca şi cum ar fi o entitate, iar în această secundă îmi dau seama că este cea mai puternică entitate. Timpul este singurul prezent pe această planetă de la începuturi până la sfârşit, iar noi acum încercăm să-l păcălim plimbându-ne fără rost prin el, acolo unde nu este locul nostru. Poate de aceea nu vom mai putea să ne întoarcem, pentru că nu îl respectăm şi încercăm să fim mai puternici decât el. Iar acest experiment nu este decât o altă încercare…

- Eşti bine? Mă întrebă Maya privindu-mă îngrijorată.

- Da. Doar mă gândeam…

Privesc din nou în jurul meu, tejgheaua metalică scrijelită în unele locuri, femeia din faţa mea cu rochia maro şi pantofi negri uzaţi.

- Mai avem puţin şi vine rândul nostru.

- Ştii doar că nu ne grăbim, i-am zis zâmbind cât am putut de sincer.

Fereastra magazinului dădea spre strada pe care treceau din când în când oameni, câte o maşină, o mamă cu un copil de mână ce privea curios în vitrină în timp ce era zorit să meargă mai repede.

De fapt noi existăm pentru că aceşti oameni au sperat, au reuşit să zâmbească deşi îi durea, şi au continuat să trăiască. Pentru că cei care au rămas au putut merge mai departe. Cu atât de puţin şi totuşi şi-au găsit energia şi puterea de a reclădi lumea şi de a spera la mai bine. Nici nu e nevoie de mai mult, dar oare la ce ajută acest mai mult? Adevăratele sentimente şi emoţii nu au legătură cu obiectele şi lucrurile neînsufleţite, sunt doar între oameni. Abia acum sunt cu adevărat aici, şi pot spune de fapt că am onoarea de a fi aici. Tulburată de atâtea gânduri noi şi de impactul lor asupra mea, nici nu mai auzeam ce ne-a zis vânzătoarea. Am văzut doar că a notat ceva într-un caiet mare după ce a luat tichetele şi ne-a împachetat produsele pe care Maya le-a pus în sacoşa sa din material verde.

Ne-am îndreptat înapoi spre casă, simţind o linişte plăcută alături de o energie neaşteptată şi revigorantă. M-aş fi plimbat pe străzi mai mult, şi chiar încep să îmi doresc să vorbesc cu oameni pe care să îi pot cunoaşte acum cu adevărat. Dar trebuie să pregătim cina şi ajungând acasă o nouă emoţie m-a învăluit aşteptând cu nerăbdare venirea serii, când uşa de la intrare se deschide şi Grig intră ca de obicei grăbit şi înfometat, preocupat câteodată de gânduri pe care aş vrea să le cunosc, să îi văd zâmbetul care îi luminează ochii, atenţia pe care o acordă ziarului presărată din când în când cu câte o mică încruntare, încântarea copilărească pe care o are atunci când deschide radioul, învârtind uşor de un buton.

În tumultul de sentimente noi pe care le trăiam, în mijlocul acestei lumi străine şi îndepărtate de mine, au apărut nişte senzaţii pe care nu mi le puteam explica sau înţelege. Ele apăreau când îl vedeam pe el, când auzeam de el, când mă gândeam la el. Toate celelalte gânduri îmi dispăreau, înlocuite de o emoţie inexplicabilă care mă bucura, şi în egală măsură mă schimba. Deveneam conştientă de fiecare gest pe care îl făceam acum cu mare atenţie.

Parcă începeam să simt pentru prima oară o emoţie cu adevărat, să simt în mine o energie necunoscută ce mă însufleţea. Cred că începeam să simt că trăiesc. În toate aceste momente, erau clipe când îl surprindeam pe Grig privindu-mă, iar ochii ni se întâlneau doar pentru câteva secunde, ruşinaţi apoi de fiorul ciudat pe care îl simţeam. Treptat, privirea mea începea să îi caute sfioasă privirea, împinsă de imboldul că şi el caută asta. Iar energia pe care o simţeam se amplifica de zeci de ori când ne întâlneam ochii fugitiv, atingând o euforie care mă făcea să plutesc şi mă înăbușă în acelaşi timp. Nici nu mă mai gândeam la data stabilită de plecare, pentru că începeam să nu o mai aştept cu nerăbdare.

“Merg pe acelaşi culoar luminos şi viu. Nu mai îmi este teamă, nu simt nimic. La un moment dat, dintr-un culoar lateral apare o arătare, e ca un bărbat înalt şi slab, dar un fel de robot din acelaşi material metalizat viu, ce păşeşte repede. Figura sobră pare fără viaţă, deşi acele unde care îi străbăteau corpul erau multicolore şi rapide. Îmi dau seama că şi eu sunt la fel. Trece pe lângă mine fără să schiţeze nici un gest, fără să simt nimic. Mă opresc iar mâna îmi atinge acel perete ce devine ca un lichid prin care trec. Sunt ca într-o ceaţă densă din care nu pot răzbi, nu văd decât că întind mâna care se lipeşte de un alt perete, iar raze şi unde multicolore vin în viteză spre palma lipită. În acea clipă apar frânturi de imagini… cu mine… eu coafându-mă… eu vorbind cu Trei… eu şi cu Grig…”

M-am trezit agitată, privind în jurul meu. Acelaşi coşmar care se reia de fiecare dată cu ceva nou în plus, care mă înspăimântă din nou. Nu mai puteam dar nici nu mai vroiam să dorm. Am coborât să beau puţină apă, în aşteptarea dimineţii. În câteva minute apăru şi Grig buimac şi nedumerit.

- Ce s-a întâmplat? Se aşeză lângă mine şi mă privi curios şi îngrijorat.

- Am avut un coşmar. Dar nu e prima oară când îl am, e ca o continuare a celorlalte, şi mă înspăimântă…

- Știu că de obicei coşmarurile trebuie să le uiţi, dar dacă vrei îmi poţi povesti, şi poate desluşim ceva din ele.

- E o altă lume… sunt nişte tuneluri ce par vii, cu pereţi lichizi, o lumină rece, iar eu merg însă nu sunt eu, sunt un fel de robot…

- Dintr-un material traversat de curenţi coloraţi? Grig mă privea cu ochii mari uluiţi.

- Da… dar de unde ştii? Nu mai înţelegeam nimic.

- Pentru că am avut şi eu astfel de coşmaruri…

Am tăcut amândoi privindu-ne miraţi şi încercând să găsim o explicaţie din aceste informaţii şocante.

- Ar putea fi o coincidenţă dar… nu cred în aşa ceva. Luă o hârtie de împachetat şi începu să deseneze acele tuneluri şi mâinile. Între timp apăru Maya în uşă somnoroasă.

- Dacă tot faceţi o petrecere, de ce nu m-aţi trezit şi pe mine? Se îndreptă spre ceainic. Văzu însă ce desenează Grig şi se opri ca fulgerată. Cunosc locurile astea! Am visat că mergeam prin aceste culoare. Grig se ridică tensionat şi se îndreptă grăbit spre camera lui Mark. În câteva momente veni cu el aşezându-l pe scaun la masă, însă el părea prea somnoros ca să priceapă ceva.

- Toţi am visat aceste locuri, zise Grig, şi nu cred că este o coincidenţă. Asta înseamnă ceva…

Uimiţi de descoperire, ne străduiam cu toţi să înţelegem ce se întâmplă, privind spre acel desen.

- Poate asta e cheia să putem pleca de aici, zise Maya, sau motivul pentru care am fost trimişi aici…

- Şi lăsaţi aici... completă Grig gânditor.

Ne-am petrecut restul nopţii povestind fiecare ce a visat. Grig scria totul pentru a putea face apoi legăturile. Eram entuziasmaţi şi nerăbdători să descoperim ceva, să desluşim acest mister, încântaţi totodată că am făcut totuşi primul pas şi am ajuns până aici. Însă visele lor nu ofereau prea multe informaţii, doar drumuri pe acele culoare şi mici imagini cu acele făpturi. Eu visasem cel mai mult din acea lume. Şi totuşi nu înţelegeam cum să folosim aceste informaţii, ce să facem cu ele ca să ne ajutăm pe noi, ce legătură au cu noi. Cert este că mie îmi era teamă să mai adorm, ştiind acum că aceste coşmaruri sunt importante şi reprezintă ceva, ceva mai mult decât imaginaţia mea, poate chiar o altă lume reală. Oricât de mult vroiam să rezolvăm misterul, mă speria ideea să mai ajung acolo, chiar dacă doar prin vise, mai ales că eu eram baza lor. A rămas să vedem ce mai visez în continuare, şi am aprobat temătoare.

Zilele următoare am fost toţi tensionaţi, ei aşteptau noutăţi de la mine şi mă priveau ca pe salvarea lor, încercând în zadar să ascundă nerăbdarea şi presiunea din aer, iar eu mă culcam mereu speriată de vreun posibil nou coşmar. Începeam să mă simt neputincioasă şi tristă că îi dezamăgeam, fiindcă nu mai visam nimic. Zilele treceau şi începeam să citesc resemnarea ce se aşternea uşor pe ei.

Într-o dimineaţă Grig mă întâmpină entuziast:

- Ştii ce zi e azi?

- Ă… parcă joi. E vreo sărbătoare?

- E ziua în care ar trebui să fii luată înapoi de aici !

- Ah… cum de am uitat?

M-am aşezat temătoare privindu-l în ochi. Oare mă vor lua? Îmi veneau o grămadă de gânduri şi întrebări, pe care el le întrerupse.

- Dacă vei pleca sper să nu uiţi de noi. Zâmbi trist.

- Normal, cum să uit.

În gândurile mele fraza continua cu… nu aş putea să te uit… vreau să vii cu mine…

- Şi totuşi, dacă nu ne vom mai vedea niciodată… se apropie de mine privindu-mă fix şi adânc, şi mă pupă uşor pe obraz atingându-mi mâna cu degetele sale.

Iarăşi timpul s-a oprit. Tot universul meu a devenit el, atingerea lui, căldura, mirosul lui, o explozie de energie prea puternică pentru mine. Se întoarse trist şi grăbit ieşi. În gândurile mele nu auzeam decât… nu vreau să plec, nu aş putea să plec fără tine…

Sunt tristă. Ştiu de ce, dar nu vreau să îmi reamintesc. Chiar dacă îmi deviez gândurile în alte direcţii, tot simt tristeţea cu fiecare respiraţie. Poate nu ar trebui să fiu aşa, am speranţă şi sentimente frumoase în suflet şi totuşi mă apasă această stare. Probabil este mai mult de atât şi nu-mi dau seama de unde izvorăște de fapt. Simt o dezamăgire mare, însoţită de oboseala resemnării. Am venit privind de sus totul de aici, doar pentru că sunt dintr-o lume mai avansată, însă în mod greşit m-am raliat tehnologiei. Doar ea a avansat, noi suntem aceiaşi, suntem oameni. Chiar dacă învăţăm alte date şi credem că deţinem informaţii, de fapt le pierdem pe cele de bază, sunt altele de care nici nu ştim. Privesc camera şi tot ce mă înconjoară. Sunt de puţin timp aici şi mi-au devenit atât de familiare cearceafurile în care dorm, lemnul şifonierului şi cheiţa pe care o răsucesc la uşă, peria de păr care mă trage de şuviţele de păr, ciorapii fini care îmi gâdilă pielea… privesc toate lucrurile neînsemnate din jurul meu şi îmi dau seama că mi-au devenit dragi. Mai mult decât orice mă aşteaptă acasă. Cina la care stăm cu toţi la masă şi mâncăm, povestim… îmi dă

un sentiment de siguranţă, cald, pe care nu l-am simţit în nici un cadru virtual, unde chiar eram în siguranţă. Avem nevoie de acest sentiment dar nu oferit de tehnologie ci de oameni, acest sentiment care nu are ca fundaţie nimic concret, tehnic sau palpabil, ci doar o căldură ce emană din noi. Nu am simţit asta până acum şi probabil alături de celelalte sentimente noi, mă copleşesc. E o ironie tristă... şi deprimantă…

Ziua mi-am petrecut-o în cameră, încercând să stau cu ochii închişi şi să adorm. Îmi aminteam vag viaţa mea din viitor, şi totul părea mai mult un vis, în timp ce viaţa reală era aici. Tot ce ţinea de senzaţii reale, atingeri, sentimente, era aici. Oare ce voi face înapoi? Nici nu simţeam că mi-e dor de cineva de acolo, sau de ceva anume. Da, este mama mea, sunt prietenele, Trei… îmi sunt dragi dar nu simt dor. Şi totuşi aici sunt vremuri grele, cu oameni trişti şi obosiţi… dar cât de mult se schimbă totul cu un sentiment faţă de o persoană… Acum înţeleg de ce au rezistat aceşti oameni, de ce omenirea nu s-a oprit oricât de greu a fost, de ce viaţa a biruit şi a mers mai departe, pentru că au existat sentimente între oameni, iubire, afecţiune, înţelegere, compasiune, sentimente pentru care mergi mai departe, pentru care speri şi lupţi. Acestea în vremurile mele nu mai sunt. Au fost înghiţite treptat de tehnologie, de entuziasmul acestui virtual şi al inovaţiilor. Şi acum mă întreb ce să mai fac în acea lume. M-am dus şi m-am stropit cu apă pe faţă. M-am bucurat de atingerea rece şi înviorantă a apei, de sunetul ei, de picăturile care cad… M-am întors în cameră şi m-am zvârcolit până dimineaţa printre vise şi gânduri, prin foc şi gheaţă, printre zâmbete şi lacrimi. Ştiam că în orice secundă pot să dispar de aici şi nu puteam să mă liniştesc.

Abia a răsărit soarele şi am coborât în bucătărie. Speram că mă va auzi şi va veni şi el… şi a venit. L-am privit zâmbind fără să-mi pot ascunde fericirea iar ochii lui pentru o secundă au radiat de bucurie. Nu a putut să mascheze asta decât cu o îngrijorare pe care i-am citit-o pe faţă imediat după.

- Deci nici pe tine nu au vrut să te ia înapoi…

- Da… se pare că voi rămâne aici… am zis-o încercând să par tristă în unison cu îngrijorarea lui.

- Trebuie să găsim o soluţie să plecăm de aici. Se ridică îndreptându-se spre uşă. Mă duc să fac un duş.

Eu eram fericită. Sunt aici! Am râs privind pe geam prin voalul brodat al perdelei, ca să nu mă poată vedea nimeni.

M-am apucat să pregătesc micul dejun, cu gândul la el, la tristeţea lui, înţelegând că pentru el chiar e important să plece de aici. O parte din mine îi dădea dreptate, însă o parte era dezamăgită că nu simte la fel ca mine, bucuria că aceste lumi diferite nu ne îndepărtează unul de celălalt. Dar de acum trebuie să mă gândesc serios la traiul nostru de aici, să pot câştiga bani, să fiu utilă celorlalţi. O bubuitură s-a auzit în depărtare… cu cât mă gândesc mai mult cu atât încep să înţeleg că totuşi acesta nu este locul şi timpul în care să rămânem. Încep să mă îngrijorez simţind în acelaşi timp ca totul se schimbă, şi eu trebuie să mă schimb să fiu altfel, aşa cum nu am fost până acum.

Am făcut toate treburile casnice şi am ieşit la piaţă la cumpărături, drum care a durat mai mult pentru că a fost o alarmă falsă şi am fugit neştiind de ce, alături de ceilalţi oameni. M-am ascuns într-un adăpost alături de ceilalţi şi am aşteptat să se facă linişte şi să ne vedem de drum. Deşi toţi erau speriaţi, obişnuinţa cu care acceptau aceste situaţii îi făcea să pară puternici. Sau poate erau toţi resemnaţi? Mă uitam acum la aceşti oameni şi îi vedeam altfel. Nu mai erau ciudaţi sau inferiori mie, îi admiram. Ei trăiesc în aceste vremuri, asta e viaţa lor, atât. Nu pot spera decât la linişte şi pot fi fericiţi cu atât de puţin. Chiar dacă încep să văd că puţinul lor e mult mai mult decât îmi închipuiam că există. Nu au confort, nu au tehnologie, au boli şi suferinţe, sunt singuri în vâltoarea vieţii, neştiind cât de mult curaj îţi trebuie ca să înfrunţi o nouă zi, să înfrunţi necunoscutul, şi să te afli la dispoziţia sorţii…

Noi zicem că am evoluat însă încep să mă întreb dacă nu am devenit treptat nişte laşi în faţa vieţii, ne-am protejat atât de mult încât ne-am îndepărtat de adevăratul sens al ei. Iar faptul că respirăm şi gândim nu ajunge ca să zicem că trăim cu adevărat. Totul are un preţ, însă cred că am fost păcăliţi şi nu am realizat ce am plătit la schimb. Am plătit cu sentimentele şi umanitatea din noi.

Sunt atât de multe sentimente pe care nici nu realizezi că le trăieşti. Sunt atât de multe trăiri care trec prin tine în secunde şi se schimbă tot la fel de repede, ca să ajungi la un gând ce ţi se pare atât de firesc şi natural. Într-o singură răsuflare poţi simţi extazul, la fel cum o nenorocire îţi opreşte răsuflarea. Şi tot în secunda de deznădejde se naşte şi scânteia speranţei, care te ţine în viaţă. Ei au totul, şi pot face totul, pentru că simt. Au instincte care îi ajută şi instincte care îi controlează, care-şi clădesc propriile lor trăiri, pe care le simt. Acum ştiu că poţi ofta şi apoi zâmbi, în timp ce un întreg univers s-a schimbat în tine.

Am ajuns la coada pentru alimentele de început de săptămână, fiindcă majoritatea iau atunci raţia la unt, lapte, ouă şi brânză. Nu puteam lua decât 3 litri de lapte şi câte un ou de persoană, putând completa cu un praf de ou care nu are însă gustul la fel de bun. Îmi făceam în minte inventarul alimentelor din bucătărie, gândindu-mă dacă voi mai avea timp să cumpăr şi câteva dulciuri cu tichetul pe care îl primise Grig de la o vecină în schimbul unui ajutor în curte, când îl văd pe Grig venind spre mine. Îl priveam mirată iar el se apropie de mine spunându-mi încet:

- Va începe ploaia şi am venit cu umbrela să te iau spre casă.

- Putem aştepta să cumpăr sau…

- Mai bine nu, să avem timp să ajungem acasă. Poţi veni şi mâine?

- Da. Dar să ştii că am mai văzut ploaie, i-am zis zâmbindu-i mândră.

- Poate, dar nu e acelaşi lucru, vei vedea...

Am pornit alături de el încântată de grija lui.

- Într-adevăr, s-a întunecat destul de mult, am zis privind spre norii ce acopereau cerul.

- Da, şi cum nu avem mijloace de comunicare ca să te anunţ.., îmi spuse zâmbind.

- Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine.

- Nu-i nevoie, m-am gândit că te vei speria şi nu ai şti unde să te adăposteşti, zise rotind uşor de mânerul umbrelei.

Eu eram veselă pentru că ne întorceam amândoi spre casă şi speram să nu se observe asta. Un tunet m-a înfiorat şi deodată mi s-a făcut frig, nu ştiu dacă de frică sau chiar se răcise brusc temperatura. Am început să simt picături de apă pe mâini şi pe păr iar Grig a deschis apoi umbrela. Mergeam privind cum încep să cadă din ce în ce mai multe şi mai repede aducând cu ele o prospeţime răcoroasă dar plăcută. Mă încânta şi melodia picăturilor grăbite şi agitate, ce se învolburau la atingerea pietrelor.

Am întins mâna să le simt pe piele atingerea, observând că se simt altfel decât în jocurile sau lecţiile virtuale. Grig dădu puţin la o parte umbrela zâmbind amuzat:

- Sau ai putea să simţi cu adevărat ploaia.

M-am udat imediat destul de mult şi privindu-l râzând, am tras mai mult spre mine umbrela pentru a se uda şi el:

- Şi tu ai putea să încerci.

Privind cum picăturile de apă îi alunecă pe faţă şi cum îi udă şuviţe de păr, m-am întrebat imediat dacă nu a fost deplasat gestul meu, complet copilăresc şi jenant. El zâmbi şi privindu-mă pe fugă, îmi zise:

- Atunci haide să strângem umbrela şi să mergem prin ploaie, şi strânse hotărât dar şi amuzat umbrela.

- Nu, i-am zis destul de speriată pentru că deja era mai multă ploaie decât îmi dorisem. Dă-mi umbrela, şi m-am întins după ea dar el râzând a ascuns-o la spate. Râzi de mine cumva? I-am zis încercând să prind umbrela cu cealaltă mână pe la spatele lui, fără sorţi de izbândă însă. I-am zâmbit însă deja se vedea că îmi este cam frig.

- Hai să ne adăpostim aici, zise el şi mă trase spre marginea unui magazin ce avea o copertină mai mare deasupra.

Ne-am dus amândoi lipindu-ne de magazin, şi el continuă:

- Cam asta e senzaţia când te prinde ploaia şi nu ai umbrelă, şi râse spre mine.

- Da… şi acum simt şi senzaţia de frig… i-am zis încercând să îmi şterg mâinile de apă.

- Îmi permiţi să mă apropii de tine ca să te încălzeşti puţin? Îmi zise devenind mai serios.

- Da.

Nu trebuia să răspund atât de repede, a părut că abia aştept… nu am mai avut timp de alte gânduri fiindcă am simţit cum mă trage uşor spre el punându-mi mâna după umeri, moment în care în mintea mea s-a făcut linişte. M-au invadat senzaţii noi care abia mă lăsau să respir, amestecându-se între ele chiar dacă erau atât de diferite, creând o nouă stare pe care nu o mai simţisem vreodată. Nu ştiam că putem simţi atât de intens un simplu gest care poate ajunge mai departe decât orice altă plăcere atent fabricată. Ştiam doar că nu mai pot scoate nici un cuvânt pentru că eram încă într-o stare minunată de şoc. Picăturile de ploaie cădeau des şi zgomotos se spărgeau jos, aducând cu ele o prospeţime răcoroasă. Deasupra noastră picăturile se spărgeau de streaşină, creând mici şuvoaie curgătoare de apă. Stăteam amândoi privind spectacolul ploii iar mie nu mai îmi era deloc frig.

- Îţi place ploaia? mă întrebă Grig sesizând parcă o oarecare emoţie în tonul vocii sale.

- Da… chiar îmi place, i-am zis zâmbind, şi m-am gândit să îl privesc spunându-i asta, dar ochii lui deja mă priveau.

Atât de aproape şi de frumoşi încât m-au acaparat şi nu-mi doream să mai privesc în altă parte. Ceva ne trăgea unul spre celălalt, probabil cel mai natural magnetism ce poate izvora numai între două fiinţe umane. Ne-am apropiat privindu-ne fix până când aplecându-se uşor spre mine am simţit cum îmi sărută câteva secunde buzele.

Deodată, mii de senzaţii au început să ţâşnească din fiecare părticică a corpului, şi să se izbească toate în inima mea, creând o explozie de fiori, fericire, energie. Iar mintea îmi obosea de atâta agitaţie, incapabilă de a înţelege ce se întâmplă şi de a putea deţine controlul. Parcă întreaga mea fiinţă a fost până acum în aşteptarea acestei senzaţii…

M-am cuibărit instinctiv în braţele sale care m-au strâns cu căldură, iar din acea clipă am simţit că locul meu e acolo, indiferent de vremuri şi timpuri.

Am stat aşa fără să mă gândesc la nimic, până când el mă întrebă:

- Ne mai încumetam?

- La ce?

- Să mergem prin ploaie, zise râzând

- Da, dar numai cu umbrela, i-am zis străduindu-mă să par relaxată.

- Ar fi mai bine să părem un cuplu dacă tot ne plimbăm prin ploaie, iar pentru asta va trebui să te iau de mână.

Zâmbea privindu-mă cu ochii strălucitori, şi imediat i-am simţit căldura şi puterea palmei sale care îmi strângea mâna. Am strâns şi eu simţind un val de energie care venea din tot corpul lui prin mâna sa spre mine. Am auzit că începe să vorbească, părea că îmi povesteşte despre clădiri şi oraş, dar nu puteam înţelege. Totul din mine era concentrat şi acaparat

numai de senzaţia palmei sale care o strângea pe a mea, de parcă era prea mult şi prea mare emoţia, ca să pot face faţă. Sau era prea frumoasă ca să nu mă bucur de ea.

- Am putea să ne mai plimbam dacă vrei, e o vreme atât de frumoasă, zise el în timp ce ploaia invada umbrela şi un tunet se auzea în depărtare.

- Da, am zis eu râzând, şi nici nu e nimeni pe stradă… nu că aş vrea să fim singuri…

Iarăşi nu ştiu ce să zic şi simt că vorbesc aiurea... Am decis să mergem totuşi acasă pentru că părul meu era ud iar Grig şi-a manifestat grija faţă de sănătatea mea. Acasă ne-a dat Maya prosoape încă de la intrare, întrebându-ne mirată de ce suntem atât de uzi dacă aveam umbrela. Am fugit spre camera mea râzând şi aruncându-i fugitiv lui Grig o privire jucăuşă pe care o primi luminându-se.

M-am aruncat pe pat trăgând aer în piept, şi am simţit de parcă aş fi respirat cu inima un aer de fericire.

Restul după-amiezii l-am petrecut plutind între amintirea acelor clipe cu el şi întrebări emoţionante dacă oare mă place… Acasă nu am fost nici măcar aproape de o asemenea emoţie şi senzaţie.

Pentru noi, iubirea a devenit un concept pe care nu-l mai folosim. Ea ţine de trecut şi o găsim în istorie. A fost atât de analizată şi i s-au dat atâtea explicaţii ştiinţifice, încât nu a mai reprezentat nimic deosebit. Deja era judecată aspru, ca o exagerare a unui cumul de sentimente, care te ducea într-o stare fals euforică. Treptat s-au temperat toate, nu s-au mai folosit acele cuvinte, nu s-a mai folosit atât de mult apropierea fizică, iar raţionalul ne-a arătat că ne face mult mai bine, scutindu-ne şi de suferinţele unui aşa zis eşec în iubire. A rămas să ne bazăm pe calităţi şi defecte, pe împărtăşirea aceloraşi interese şi obiceiuri, pe nivelul de IQ apropiat, şi nu în ultimul rând pe asemănările depistate de ADN. Acestea asigură o legătură trainică între cei doi şi mereu au dat rezultate bune. Am mai

auzit din când în când zvonuri cu oameni care au zis că au descoperit sentimentul iubirii, dar nu ştiam dacă erau reali sau cât de sănătoşi erau. Acum înţeleg despre ce vorbeau…

Zilele treceau şi mie îmi venea mereu să cânt, să râd, să dansez, să alerg prin soare, să miros florile, să plutesc pe vânt, să ating fluturi. Pentru că peste tot erau ochii lui, atingerea lui, în totul din jurul meu, el a creat un univers nou, iar în haosul din mine, o galaxie de sentimente.

- Ema, ce faci, nu auzi bubuiturile? Maya ţipa speriată din capătul celălalt al camerei. Hai în subsol!

Am clipit şi în faţa ochilor a reapărut realitatea dezolantă pe care o priveam de fapt pe fereastră: strada rece de piatră, doi oameni care fugeau, clădirile gri, un fum ce ieşea din depărtare dintr-o ruină ce fusese cândva o casă impunătoare, un bubuit asurzitor al unor bombe ramase probabil din timpul războiului. Am fugit repede în subsol, ascultând cu atenţie bubuiturile ca să îmi dau seama cât va mai dura şi mi-am astupat urechile căutându-l pe el în gânduri. Sper că este la adăpost…

Seara Mark a intrat grăbit în casă. Noi eram toţi în camera de zi, fiecare citind câte o pagină din ziarul local.

- Mi-a venit o idee!

L-am privit sceptici şi curioşi în aşteptarea mărturisirii sale.

- Este legat de visele pe care le-am avut toţi. Am găsit o soluţie ca să aflăm mai multe informaţii. Este o metodă puţin controversată acum, dar ne poate ajuta. Hipnoză! Un coleg povestea despre o astfel de şedinţă folosită la tratarea unei rude de anumite spaime. E un astfel de doctor la spitalul de psihiatrie de la capătul oraşului. Aş putea vorbi cu el. Şi… mă gândeam că cea mai potrivită pentru asta ai fi tu Ema, pentru că ai avut cele mai complexe vise.

Deşi eram năucită, mi-am adunat puterile.

- Da, fac tot ce se poate ca să aflăm ceva util să ne ajute.

- Interesant… zise Grig fixându-l încruntat.

- Ştii ce presupune hipnoza, nu? Mă întrebă Maya îngrijorată. Te vei întoarce în locurile acelea pe care le consideri un coşmar şi vei intra în detalii.

- Da ştiu, dar voi veţi fi aici lângă mine.

- Iar doctorul trebuie să fie bun, completă Mark privind serios spre Grig.

- Dacă suntem toţi de acord să facem asta, mă voi interesa bine de el. Şi aş vrea să îl aduc aici, nu vrem martori prea mulţi la povestirile ei. Vedem ce onorariu cere şi fac rost de bani.

- Chiar sunt curioasă de ceea ce am putea descoperi.

- Aş vrea să mă mai interesez puţin şi apoi decidem.

Grig îmi prinse mâna şi o strânse încet. L-am privit în ochi şi căldura lui îmi dădea putere. Mi-am dat seama că aveam încredere în el, şi mă bucura descoperirea acestui sentiment.

După cină, Grig coborî bulversat din camera în care urcase cu puţin timp în urmă. Privea agitat în toate direcţiile, respirând greu şi bolborosind ca pentru el:

- Nu pot pleca… nu pot pleca…

- Ce s-a întâmplat? Eu cu Maya l-am înconjurat speriate.

Lăsându-se să cadă greoi într-un scaun, ne privi încordat:

- Suntem blocaţi…

- Ştim asta, zise Maya prinzându-l de braţ, dar trebuie să sperăm în continuare că vom găsi o soluţie să plecăm de aici, şi eu chiar sper că vom găsi.

Atitudinea lui însă m-a înfiorat şi m-a făcut să cred că e ceva mai mult de atât şi mai grav. Am decis însă să îl las mai bine să se liniştească pentru că nu e momentul să insist acum cu întrebările. A urcat înapoi în camera sa lăsându-ne îngrijorate şi mirate de purtarea lui.

- Nu l-am mai văzut niciodată aşa, spuse îngândurată Maya, dar eu eram prea speriată ca să mai pot zice ceva.

A doua zi Mark ne anunţă că a aranjat cu doctorul să vină după-amiaza.

- Atât de repede? întrebă Maya, în timp ce Grig părea din ce în ce mai încordat.

- De ce atâta grabă? întrebă el.

- Credeam că vrei să pleci de aici, îi replică Mark tăios.

- Chiar vreau, dar în siguranţă.

Mi-am dat seama că tensiunea creştea între cei doi, aşa că am intervenit:

- O facem după-amiaza! Vreau să aflăm mai repede ce se poate folosi din povestea asta.

- Da, dar nu tu, o voi face eu. Nu cunoaştem doctorul, e prea riscant pentru tine.

- Să înţeleg că nu prea ai încredere în mine, replică Mark. Şi din câte ştim toţi, Ema deţine cele mai multe informaţii.

- Nu e vorba de asta, bolborosi Grig căutându-şi cuvintele, şi îl privi pe Mark parcă dorind să-i transmită prin ochi restul conversaţiei.

Relaţia dintre ei s-a schimbat total în ultima vreme, fără să ne dăm seama ce anume a cauzat asta.

- Aşa este… le-am zis privindu-l pe Grig. Eu sunt persoana cea mai potrivită pentru asta. Iar tu vei fi lângă mine…

Îmi era puţin teamă însă mai mult de procedura în sine decât de locaţia unde mă voi întoarce cu gândurile. Am mai fost acolo şi în afară de teama mea, nu mi s-a întâmplat nimic rău. Trebuie să fiu puternică ca să reuşesc să aflu cât mai multe. Am rămas toţi acasă aşteptându-l pe Mark cu doctorul să sosească.

Era o după-amiază senină şi chiar veselă dacă nu luăm în calcul tensiunea şi îngrijorarea care pluteau deasupra noastră. Deja nu mai încercam să ne ascundem emoţia, iar eu nu vroiam decât să înceapă totul mai repede. Au intrat pe uşă şi l-am

privit cu o mare curiozitate pe doctor. Un domn între două vârste, îmbrăcat elegant, cu un pardesiu închis la culoare şi o geantă mare ce părea burduşită. Afişa o atitudine sobră, serioasă, cu o uşoară urmă de superioritate. Ochii lui nu păreau a fi răi. Am intrat cu toţii în camera de zi, ni s-a făcut cunoştinţă şi ne-am aşezat, Grig privindu-l distant şi sceptic.

- Deci tu eşti persoana cu visele problemă.

Am văzut cum m-a studiat într-o secundă cu o privire adâncă şi rece.

- Nu vreau să intru în detalii care te vor încărca, tot ce trebuie să ştii este că nu vei păţi nimic, vei pleca doar cu gândurile şi te vei întoarce când vei dori tu. Trebuie doar să te întinzi, să stai relaxată şi să respiri liniştită.

M-am întins pe canapea, iar doctorul a început să-mi numere bătăile pulsului. Maya şi Mark se aşezară pe o altă canapea iar Grig a tras un scaun mai aproape de mine. Mă priveau emoţionaţi în suspans.

- Acum vei închide ochii şi îmi vei asculta vocea. Nu te mai gândeşti la nimic altceva decât la vocea mea.

L-am privit pe Grig iar ochii lui blânzi şi puţin îngrijoraţi acum, mi-au dat o îmbrăţişare caldă. Privindu-l fix, am închis pleoapele respirând cât de liniştit puteam. Vocea doctorului era străină şi rece, dar mi-am îndreptat toată atenţia la ea.

- Acum te duci în ultimul tău vis, în acele locuri pe care le cunoşti şi nu îţi e frică. Păşeşte acolo şi spune-mi ce vezi.

S-a făcut întuneric şi apoi a început să se lumineze treptat câte puţin, cu o lumină albă curată. Pe cât începea să se lumineze, începea să mi se facă frig, dar un frig ce venea din interiorul meu, nu de afară. Odată cu frigul îmi dispărea treptat orice gând, orice sentiment sau senzaţie, rămânând în locul lor un gol rece, ca şi cum viaţa ar fi fugit uşor din mine, lăsându-mă totuşi trează.

- Unde eşti?

- “Sunt pe un culoar îngust şi merg”.

- Descrie-mi locul în care te afli.

- “Pe înţelesul vostru, e un culoar rotund şi lung, îngust, luminat cu lumina albă rece. La anumite distanţe pornesc din el alte culoare largi, asemănătoare unor tuneluri, formând o reţea ca un labirint. Pereţii sunt din material anorganic semifluid, ce se schimbă în culoare şi luminozitate, datorită unor unde de transfer ce îi traversează”.

- Ce faci în acele locuri?

- “Aici locuiesc. Mă îndrept spre zona de repaos, pentru că am terminat lucrul astăzi”.

- Cum se numeşte locul în care te afli?

- “Planeta Terra 2, sunt în zona rece, reper…, nu pot reproduce aceste date”.

- De ce?

- “Sunt date ce nu au corespondent în limba ce o gândesc acum”.

- Spune-mi despre tine şi lumea în care eşti.

- “Mă identific cu nr 5478Y48. Sunt o formă de viaţă artificial organică. Eu şi restul celor ca mine doar muncim pentru oameni, nu avem o viaţă reală. Oameni reali nu sunt mulţi, ei sunt moştenitorii acestei planete. Cândva a fost plină, apoi s-au distrus între ei şi a trebuit să ne creeze pe noi ca să-i ajutăm să supravieţuiască. Visele noastre sunt inspirate din vieţi, cândva reale, ale strămoşilor din trecutul îndepărtat.”

- Cum de putem vorbi cu tine?

- “E incorect formulat, pentru că voi existaţi doar în memoria mea. Practic eu vorbesc cu personajele visului meu. E vorba de o eroare a acestor programe care ne-a dat posibilitatea de a ne despărţi ca entitate în doi. Pare că am fi diferiţi dar tu nu exişti în mod real. Tu crezi că ai avea o viaţă, că ai gândi şi că totul în jurul tău e real, însă totul este un program. Totul e creat pentru ca eu să am iluzia unei vieţi reale trăite. Chiar dacă tu crezi că faci ceva fiindcă aşa vrei, o faci însă pentru că aşa e

programul. Este echivalentul a ceea ce aţi numi destin sau soartă, prin ideea că nimic nu poate fi controlat sau decis de voi. E totul ca o pânză mare de păianjen, toţi sunteţi conectaţi între voi prin acţiunile pe care le faceţi sau nu, conexiuni care se schimbă încontinuu la fiecare gest, decizie sau pas făcut. Acum mă voi conecta la vis, iar tu vei pierde legătura cu mine, vei fi doar tu. Iar când se va corecta eroarea asta, nu vei mai şti de prezenţa mea."

- Cum putem ajunge în acest vis, în locul de unde am plecat?

- "Visele nu sunt făcute de mine, nu pot influenţa nimic din ele, voi urmaţi un curs stabilit de creator."

- Ce te face să nu crezi că, de fapt, tu ai fi un vis?

- "Visele mele au continuitate, nu sunt întrerupte, nu văd frânturi aşa cum ai văzut tu".

- Ce faci acum?

"Am întins mâna spre perete, acum lipesc palma de el ca să creez o conexiune." S-a făcut întuneric şi am deschis ochii. Lângă mine doctorul mă privea încruntat.

- Interesant, te-ai trezit singură. Nu am mai întâlnit aşa ceva, aşa imaginaţie în subconştientul cuiva. Iar întrebările adresate de dumneavoastră îmi nasc mie o grămadă de alte întrebări. Mă tem că nu se poate rezolva atât de uşor problema ta, eşti un caz deosebit ce merită mai multe şedinţe şi sunt chiar curios să desluşim misterul din spatele acestor vise. E ca şi cum imaginaţia ta a devenit în subconştient o altă persoană. Aş vrea să veniţi amândoi la clinică, şi până la rezolvarea problemei voi stabili un tratament medicamentos pentru noapte.

Se pregătea să plece în timp ce noi îl priveam tăcuţi. Eram dezamăgiţi şi cred că nu a ascultat nici unul vorbele doctorului. Mark l-a condus la uşă şi s-a întors grăbit înapoi, privindu-mă întrebător. Cred că toţi eram şocaţi de ceea ce aflasem.

- Nu mai înţeleg nimic, spuse Grig, frecţionându-şi nervos tâmpla dreaptă.

- Eu nici atât, şi încep să mă întreb dacă nu cumva sunt nebună. De unde au venit acele gânduri încât necesită tratament?

- Probabil un amestec între acel vis şi imaginaţia ta, spuse Maya.

- Cert este că nu ne-a ajutat cu nimic, spuse Grig dezamăgit.

- Decât că viaţa noastră nu e reală. Poate suntem toţi virtuali şi noi nici nu ştim, completă Maya uşor distrată şi sarcastică.

- Încep să cred că cineva îşi bate joc de noi, spuse Grig ţintuindu-l pe Mark cu privirea.

- Cred că aici vom rămâne, spuse Maya ridicându-se.

- Am avea oare mai multe şanse să aflăm ceva cu şedinţele de terapie? Am întrebat privindu-l pe Grig.

- Nu cred, răspunde el. Pentru doctor eşti doar un caz interesant de studiu, iar noi am afla doar detalii din acea lume.

- Vrei să zici ale imaginaţiei mele.

- Şi dacă ar mai face unul din noi o şedinţă, să vedem ce zice, să comparăm? întrebă Maya.

- Doar să găsim un alt doctor, ăsta o să ne interneze pe toţi dacă îi zicem că am avut aceleaşi vise.

- Asta cu internarea chiar e amuzantă, râse Mark. Poate ne ajută şi ne trimit ei acasă în viitor. M-am întrebat mereu cum aş arăta cu o cămaşă cu mâinile legate la spate.

Sarcasmul lui Mark ne făcu să zâmbim.

- Te-ai descurcat bine, spuse Grig venind lângă mine. Ochii lui trădau încercarea de a trece de la dezamăgire la resemnare, mascată de o timidă veselie.

- Cred că mai bine ne gândim la cina de diseară, spuse Maya îndreptându-se spre bucătărie. Grig mă privi aşezându-mi o şuviţă de păr.

- Ne vedem diseară, spuse şi împreună cu Mark ieşi pe uşă.

Am rămas gânditoare privind în gol, pentru că nici nu ştiam la ce să mă mai gândesc. Doar ochii lui mă linişteau şi faptul că era acolo în acele vremuri cu mine. Următoarele zile au fost mai triste, fiecare în parte luptându-se cu deznădejdea. Furia nedreptăţii trecuse de mult, şi acum încercam să ne găsim o direcţie care să ne aducă puţină speranţă. Cert este că eram blocaţi în aceste vremuri, şi nu ştiam dacă vom mai pleca vreodată de aici.

Grig devenise însă un alt om. Stresat, agitat, încruntat, îşi petrecea mult timp în camera lui, fără să mai iasă pentru a face vreun ban sau să exploreze oraşul, fixându-l mereu tensionat pe Mark atunci când se întâlneau în casă. Am presupus că s-a întâmplat ceva între cei doi, dar nu am îndrăznit să îl întreb, încercând doar să-i arăt îngrijorarea mea prin comportament, la care primeam doar o privire blândă şi tristă. Simţeam că îl preocupa ceva ce îl distanţa de noi, şi era destul de important încât să îl schimbe total. Starea lui ne-a influenţat pe toţi, adăugând un stres în plus faţă de situaţia deja complicată în care ne aflam, ce culmina cu o serie de ciudăţenii noi, care ne enervau pe mine şi Maya. Eu nu mai găseam obiecte prin casă, uşa de la intrare se tot bloca deşi nu era defectă, în timp ce Mayei i s-a părut că a fost urmărită de 2 indivizi în drum spre piaţă.

Era o dimineaţă senină şi toţi 4 eram la masă în tăcere. O bătaie puternică la uşă ne-a tulburat şi precipitat gândurile. De obicei nu aveam musafiri, mai ales dimineaţa. Grig deschise uşa şi 2 oameni sobri şi serioşi intrară, dintre care unul era în uniformă. Cel în uniformă îi înmână o hârtie lui Grig:

- Am venit să ridicăm o pacientă după descrierea domnului doctor, pentru a fi internată la clinica de psihiatrie, trebuia să vină la un tratament.

- Dar doctorul nu a precizat că este obligatoriu tratamentul şi că se poate ajunge aici. Ăsta e un abuz! Grig începea să se enerveze, iar mie nu îmi venea să cred ce se întâmplă.

- Cred că nu am fost destul de clar, nu am venit să vă comunicăm, am venit să o luăm pe doamna.

- Iar noi nu suntem de acord cu asta! Grig se apropie de cei doi, blocând orice posibilă încercare de avansare a vreunuia spre mine.

- Nu ne faceţi să folosim forţa, spuse din ce în ce mai nervos cel îmbrăcat militar, ducând mâna spre o armă ce o avea la brâu.

Grig mă privi încruntat, dar îmi făcu un semn să merg cu ei.

- Voi veni şi eu în urma ta şi voi rezolva problema, stai liniştită.

Nu simţeam decât durerea din braţul de care mă strângea acel om, ducându-mă spre maşină. Şi în timp ce corpul se împotrivea acelei dureri, eu luptam cu teama a ceea ce se întâmplă, încercând să rămân stăpână pe mine şi să observ totul cât mai clar. Am urcat în spatele unei maşini negre şi întunecate alături de cel care mă adusese, iar celălalt urcă la volan pornind grăbit. Am apucat să îl văd pe Grig ieşind după noi şi căutându-mi privirea, iar ochii săi încordaţi îmi spuneau că totul se va rezolva. Nu mă îndoiam de asta, însă pe măsură ce ne îndepărtam stomacul mi se strângea şi începea să mi se facă frig. Priveam pe geam casele pe lângă care treceam repede, copacii şi frunzele de jos, câţiva oameni grăbiţi şi înfriguraţi, şi mă întrebam oare cât vom mai merge, unde ne vom opri, ce mi se va întâmpla.

Am oprit în dreptul unei clădiri mari şi mohorâte, cu multe geamuri şi gratii. O uşă deschisă cu greu ce scârţâia înfiorător m-a introdus într-un hol lung şi întunecos de-a lungul căruia am mers ţinută strâns de braţ de acel militar. Emoţia mă împiedica să respir şi simţeam că nu mai pot rezista mult. Un urlet disperat venit dintr-o cameră alăturată m-a făcut să pierd contactul cu tot ce mă înconjura, căzând în întuneric. M-a trezit un zgâlţâit puternic. Deschizând ochii îl văd pe Grig care mă ţinea în braţe şi alerga agitat prin clădire.

- Ţine-te bine de mine, trebuie să ieşim de aici… sau cel puţin să încercăm.

Avea o voce tensionată care m-a speriat, înţelegând că situaţia este gravă. M-am agăţat de gâtul lui dar o ameţeală puternică mă împiedica să fac orice altă mişcare. Am închis ochii sperând că totul ar putea dispărea, ascultându-i respiraţia sacadată. La un moment dat ne-am oprit brusc, auzind paşi mulţi şi grăbiţi ce treceau aproape de noi. Uşi se deschideau şi închideau, ocoleam şi ne întorceam, iar eu mă simţeam îngrozită de tot ce se întâmplă. Apoi am simţit aerul curat de afară, un miros de iarbă şi de copaci, şi am deschis ochii cu greu. Acum fugeam printr-o pădure deasă, ocolind trunchiurile groase de copaci.

- Unde suntem? am întrebat în şoaptă.

- Nu ştiu, suntem într-o pădure, dar nu ştiam să fie aşa ceva aici. Nu avem ce face decât să fugim.

- De ce sunt atât de ameţită? Nu pot să mă mişc.

- Probabil un medicament. Încerc să găsesc un loc unde să te las, ca să pot cerceta mai bine zona.

În depărtare s-a auzit o împuşcătură care ne-a cutremurat pe amândoi. Grig s-a oprit în dreptul unui copac şi m-a aşezat jos sprijinindu-mă de trunchiul sau.

- Stai aici fără să te mişti. Poţi ţine ochii deschişi?

Mă privea fix şi grav, vizibil afectat.

- Nu mă lăsa aici, i-am zis privindu-l înspăimântată.

- Ţine această armă, este pentru a te apăra. Trebuie să găsesc o cale să ieşim de aici. Îţi voi explica totul, dar nu pot acum. Nu trebuia să devină periculos… Dacă vezi pe cineva că vine cu arma spre tine, tragi, nu te mai gândi! Este foarte important, ai înţeles?

Îmi puse în mână un revolver rece şi greu, pe care îl priveam uimită. Cum adică să trag?

- Dacă nu tragi tu prima, va trage el. Te rog… îmi spuse Grig strângându-mi palmele şi privindu-mă îngrijorat.

Am clipit afirmativ privindu-l speriată. De ce ar vrea sa tragă în mine? Cum de am ajuns aşa?

- Vin repede! zise ridicându-se şi fugind tot înainte.

Am rămas singură urmărindu-l cu privirea cum dispare. Mi-am rezemat încet capul de trunchiul rece al copacului, privind rapid tot ce mă înconjoară. Copaci… prea mulţi copaci. În depărtare se aude gălăgie.

Am arma în mână. O privesc... e rece şi grea, iar eu trebuie să o folosesc ca să-mi salvez viaţa. Dar nu pot să fac nimic pentru că sunt îngheţată. Sunt paralizată de frică. Nici nu mai ştiu dacă respir. Dar vreau să trăiesc, nu vreau să mor. Privesc arma în mâinile care îmi tremură. Vreau să trăiesc… Încep să simt că respir profund şi parcă fiecare răsuflare mă încălzeşte şi e din ce în ce mai adâncă. Se aud paşi… Nu-mi vine să cred că sunt aici, că sunt în acest loc şi moment, că nu e un vis urât, că asta e realitatea şi acum voi lupta pentru viaţa mea. O siluetă se întrevede venind încet printre copaci. O privesc îngrozită cum vine spre mine furişându-se. M-a văzut! Acum sunt eu sau celălalt care are arma în mână. Mobilizează-te! Nu e un joc, nu visez, e acum sau niciodată! E acum! Am strâns arma cu degetul pe trăgaci, cu ochii spre el. Hai vino… dar eu nu vreau să mor… Şi a venit. Un soldat grăbit şi agitat iar degetul mi-a zvâcnit pe trăgaci. Un zgomot puternic

şi el cade brusc… nu se mai ridică. Într-o secundă totul s-a schimbat. Eu încă respir, el nu... Nu cred că mai am suflet pentru că îl privesc şi nu simt nimic. Mi-au paralizat toate sentimentele şi simt că aşa voi rămâne mereu, pentru că nu mai sunt om, am fost cândva. Privesc pădurea, căutând cu ochii vreo mişcare. Şi îmi dau seama că am murit şi eu, doar că eu am rămas încă în acest infern.

- Ema!

O voce bărbătească cunoscută mă strigă din depărtare venind spre mine. Privindu-l, îl recunosc.

- Luke? Cum ai ajuns aici?

Şiroaie de lacrimi au început să îmi curgă pe obraji, străduindu-mă cu greu să mai văd printre genele ude. Se rezemă obosit de un copac alăturat şi privind agitat în jur, îmi întinse mâna:

- Haide să fugim de aici.

Eu eram împietrită de frică şi fără vreo putere sau intenţie de a mă ridica.

- Unde să fugim, îl aştept pe Grig.

- Nu avem timp, vino acum.

- Nu pot… nu îl pot lăsa aici…

Priveam în ochii lui Luke care devenise nervos şi repetă ridicând glasul:

- Vino acum cu mine!

- Nu pot, i-am zis plângând, fără nici o secundă de ezitare.

Mă săgetă cu o privire rece şi supărată, întorcându-se apoi şi fugind în direcţia din care venise. Am rămas aici într-o disperare sumbră de care am încercat să mă apăr acoperindu-mi capul plecat cu mâinile tremurânde. Sunt atât de rece… poate că am murit şi eu…

Din nou paşi şi gălăgie… sau poate mi se pare…

Dintr-o mişcare violentă am fost ridicată şi apoi aruncată în genunchi, care îmi radiau de durere. Privind în jur, îl văd pe Grig la fel, cu mâinile la cap. Înghiontită de un militar, le-am ridicat şi eu la fel, deşi nu înţelegeam ce se întâmplă. De ce stăm aşa, ce vorbesc soldaţii? Limba nu o înţelegeam, dar păreau că decid ceva.

- Ce se întâmplă? Am putut murmura cu vocea gâtuită de frică spre Grig.

Grig era nervos ca un vulcan, şi începu să strige:

- Luke, ai mers prea departe, nu te juca cu asta, nu e de joacă!

Luke nu era aici, de ce să fii mers el prea departe? Totul se întâmpla repede şi simţeam că nu este în regulă, ceva îmi spunea că nu vom fi luaţi prizonieri. Şi-atunci, ce? Ne vor împuşca? Nu se poate aşa ceva, nu nu... Îl priveam pe Grig care căuta nervos cu ochii în toate direcţiile, disperat. Un soldat îşi încarcă arma în timp ce ceilalţi ne priveau nemişcaţi. Sunetul sec m-a lovit în inimă şi mi-a oprit respiraţia. Nu mai puteam gândi, dar în minte mi-a apărut pentru o secundă fiinţa din coşmarurile mele.

- Dacă eşti real, ajută-mă, fă ceva, nu ne lăsa aşa.

M-am întors spre Grig, dar un sunet puternic de armă mi-a bubuit în urechi şi el a căzut pe spate. Nu am apucat să mai simt durerea din suflet, căci am simţit un impact puternic în piept şi o durere care îmi bloca respiraţia. Eram jos, dar puteam să-l văd pe Grig, avea ochii închişi, dar eu nu vreau să-i închid, vreau să-l privesc, vreau doar să-mi privesc fericirea, indiferent de durere.

Pământul rece îmi zgârie obrazul şi îmi dau seama că nu mă pot mişca. Mă chinui să respir, dar nu mai există aer, în jurul nostru apar lumini roşii ce săgetează totul, însoţite de şuierături ascuţite. Soldaţii nu mai sunt şi treptat începe să dispară totul îndepărtându-se de mine şi să se facă linişte…

Sunt foarte obosită. Cred că mă voi odihni puţin... lângă tine iubirea mea... te voi privi mereu... te voi iubi mereu...

Prin pleoapele închise încep să zăresc lumină. Odată cu ea mi se trezeşte treptat fiecare simţ. Deschid ochii şi observ că sunt într-un pat alb iar în următoarea secundă realizez că sunt acasă, în viitorul meu. O cameră de spital spaţioasă şi sterilă, în care intră un bărbat închizând atent uşa după el. Mi se părea cunoscut dar nu am avut timp să mă gândesc.

- Bună ziua Ema. Ne cunoaştem de la discuţia pe care am purtat-o înainte de a pleca.

Se aşeză lângă mine pregătindu-se să îmi spună ceva. Îl priveam obosită şi curioasă, salutându-l cu ochii.

- Îmi pare rău că ai trecut prin această experienţă. Nu trebuia să se ajungă până aici, şi te asigur că vei fi recompensată pentru neplăcerile suferite. Îţi voi spune acum ceva important, si te rog să mă asculţi cu mintea deschisă, cu calm şi autocontrol. Eşti de 5 zile în această stare, dar acum eşti suficient de puternică pentru a discuta. Acest proiect din care ai făcut parte a fost un experiment de socializare virtuală prin inducerea unei stări reale, credibilă pentru subiect.

- Cum adică socializare virtuală? l-am întrerupt nedumerită.

- Adică tu ai crezut că te întorci în timp, dar totul a fost virtual. Sugestia a fost cea care te-a făcut să crezi că eşti acolo.

Eram blocată de aceste informaţii care mă treziseră brusc din amorţeală.

- Şi ne-aţi păcălit pe toţi…

- Nu accept termenul de păcăleală. Tu şi Maya aţi făcut parte din experiment iar restul au făcut parte din programul virtual.

Respiraţia mi s-a oprit şi o adiere de aer rece, venită din tavan, mi-a mângâiat faţa pentru a nu leşina probabil. Nu am putut întreba decât :

- Cum adică au făcut parte din programul virtual? Grig...?

- Personaj virtual.

- Nu are cum !

Am simţit că explodez şi apoi imediat o durere de cap ce m-a liniştit. Probabil m-au calmat ei, dar medicamentele nu ajung la suflet.

- E imposibil… l-am simţit, l-am atins.

- Asta ai crezut tu că îl atingi. De aceea a fost în testare acest tip de realitate, tu nu ai cum să percepi că nu e reală, şi din câte am văzut aşa a şi fost, doar ca un „musafir" nepoftit a dat peste cap programul, un virus.

- Acel virus care ne-a executat?

- Da. El a pătruns mai devreme preluând controlul pe anumite segmente şi blocându-l pe al nostru.

- Deci… nu am omorât pe nimeni?

- Nu.

- Dar aş fi putut păţi ceva fizic?

- Da. La nivelul creierului, dar nu ai păţit nimic. Nu trebuia să se ajungă la violenţe sau să treci prin experienţe traumatizante. Important este acum să te refaci, să îţi reiei viaţa, cu scuzele noastre şi compensaţia pentru experienţa neplăcută.

Se ridică cu un zâmbet vag şi ieşi pe uşă.

Să-mi reiau viaţa? Este o glumă cumva? S-au jucat cu mintea mea şi acum…? Viaţa mea era Grig... care nu este real...? Îmi tot veneau în minte imagini cu el, ochii lui, zâmbetul, atingerea sa, cum îmi dădea acea floare sau îmi întâlnea privirea. Cum poate să nu fie real, când în sufletul meu e atât de real? Pot ajunge la suflet cu o realitate virtuală? Pot

iubi aşa ceva? Dar şi el mă iubea... nu pot să cred că nu există. Am închis ochii ca să mă duc cu gândul acolo la el, să fiu cu el. Dar sunt doar amintiri.

Am intrat în casa mea ca într-un loc străin. Trei mă aştepta pe hol activându-se la intrarea mea.

- Bună ziua Ema, bine ai revenit acasă.

M-am uitat la el distantă şi rece. Nu vreau să vorbesc cu o cutie, oricât de avansată ar fi ea… Am intrat repede în baie deşi nu aveam nevoie de nimic, ducându-mă la oglindă.

Sunt doar eu cu reflexia mea. Mă privesc în oglindă fixându-mi ochii şi pleoapele ce clipesc greoi. Nu îmi simt corpul, dar oricum nu contează. Nu e nimic schimbat sau nou la mine, aceleaşi şuviţe de păr în culorile toamnei se sprijină pe umeri, acelaşi verde al ochilor, acelaşi roşu al buzelor; sunt tot eu, şi totuşi… Oare sunt eu, oare sunt reală? Nu mai înţeleg nimic din tot ce mă înconjoară, nu mai am încredere în ceea ce văd sau simt…

Vreau apă, dar ea nu există aici, îl vreau pe Grig…

Îmi pierd minţile şi ăsta e începutul?

Nu ştiu ce anume mă doare fiindcă nu este fizic, probabil mă doare sufletul sau simt ceea ce se numeşte dor. Ar trebui să îmi reiau viaţa... care viaţă? Sunt acasă de 20 de zile însă nu pot respira decât dacă mă gândesc la el, şi stau cu gândurile acolo unde eram împreună. Am retrăit de zeci de ori fiecare clipă petrecută cu el, şi, deşi ştiu acum că el era creat, nu-l pot vedea mai puţin uman, nu pot vedea mai puţin minunate acele momente. Cum să-mi trăiesc viaţa când singura dată când am simţit că trăiesc a fost de fapt într-un joc? Când m-am bucurat de viaţă având atât de puţin, iar totul părea mult mai real şi intens decât ceea ce e acum în jurul meu..? Când în realitatea în care trăiesc totul este de fapt lipsit de viaţă?

- Iarăşi nu ai mâncat… Trei îmi luă tava cu mâncarea preparată. Iar vrei să te hrăneşti cu pastile?

- Nu mă interesează şi te rog să nu mai îmi recomanzi terapie.

Sunt invidioasă pe cei care au trăit vremuri adevărate, umane, atât de grele însă pline de viaţă. Cu bune, cu rele, dar cu senzaţii adevărate, cărora le simt acum lipsa.

- Haide să căutăm un ambient frumos care să te relaxeze.

- Mda… 1946 printre ruine şi fum. Am zâmbit, dar Trei nu poate zâmbi… l-am privit cu milă dar şi cu puţin dezgust. Lasă-mă singură, ne vedem dimineaţă. I-am aruncat o privire care să însemne că nu mai are rost să riposteze, şi probabil a reuşit să o citească fiindcă a plecat.

Să mă întorc la zâmbetul lui, îmbrăţişarea sa, ce bine mă simt doar amintindu-mi de ele. Dar îmi este atât de dor de el… vreau să fiu acolo cu el…

Am primit zile libere până mă refac, au zis ei. Până mă refac? Adică până mă obişnuiesc sau mă resemnez la viaţa de aici, că aşa va fi mereu. Dar de unde ştiu eu că asta e viaţa reală? Şi cea de acolo mi s-a părut a fi reală şi nu era...

Eu sunt reală? Acum chiar cred că încep să-mi pierd minţile. Aici sunt singură. Până acum nu ştiam ce înseamnă acest concept, trăiam aşa fericită, crezând că asta este normalul. Dar de fapt este singurătate şi acum mă înăbuşă toate senzaţiile astea noi şi dureroase.

Sunt aici dar parcă nu sunt. Privesc în jurul meu şi mi se pare totul străin, pentru că e rece… şi nu îmi place. Ştiu că aparţin acestei lumi, şi poate tocmai acest gând mă întristează, am crezut că am evoluat, dar simt mai mult că suntem la sfârşit. Nu ne mai place viaţa, ne place doar să o mimăm. Orice aş vrea să fac, îmi amintesc cum aş fi făcut acolo şi mă doare. Am intrat să fac un duş, însă aş fi vrut apă, acele picături proaspete şi... săpun. Ştiu că trebuie să mănânc, dar mănânc o mâncare gătită de un robot, din produse artificiale, nici să-mi gătesc nu aş putea, doar să comand o replică a vreunei mâncăruri, dar

odată ce ştiu originalul, acum îmi dau seama cât de departe suntem de toate. Deşi nici acela nu era originalul...

Ce să fac ca să pot trăi din nou aici? Să îmi placă iarăşi şi să mai pot zâmbi. Să găsesc frumosul în viaţa reală pe care o trăiesc… Acum sunt însă amorţită şi departe de tot ce e în jurul meu. Nu am mai lucrat, mi se va da voie atunci când voi fi refăcută, dar nici măcar nu simt nevoia de a o face. Fetele mi-au trimis mesaje, însă ele nu mă vor înţelege, aşa cum nici eu nu aş fi înţeles aşa ceva înainte.

Sunt acasă, dar nu mai este locul meu aici, şi unde îmi doresc să fiu… nu există. Acum câteva zile eram blocată acolo, acum sunt aici. Nu ştiu ce simt, dar am momente când nu mai vreau să fiu nicăieri… Privesc pe geam străzile pustii de afară, toţi oamenii sunt închişi în jocuri şi în lumi ireale, captivi ai tehnologiei şi imaginaţiei ce au distrus treptat realitatea.

Într-o zi a plouat… iar eu am plâns amintindu-mi acele picături de ploaie ce cădeau pe umbrela noastră, pe noi… căldura braţelor sale… a buzelor lui…

Da, Grig, te iubesc, chiar dacă nu exişti fizic. Nu pot să nu te iubesc, nici măcar nu pot încerca asta. Poate mă auzi de undeva, dintr-o altă lume sau realitate. Aş vrea măcar să te mai pot vedea.

Într-o altă zi l-am lovit pe Trei cu piciorul, deşi nu avea sens să mă răzbun pe el ca fiind un reprezentant al tehnologiilor avansate. Chiar dacă am regretat imediat, bineînțeles că am adormit instantaneu şi apoi a trebuit să iau câteva zile un tratament special. Acum sunt calmă şi probabil indicatorii medicali sunt buni, dar fericită nu sunt. Iar Trei nu poate sesiza asta. Ştiu că a fost alături de mine de când exist, dar acum nu mai îmi place prezenţa lui. Şi suntem toţi obligaţi să avem o astfel de prezenţă mereu cu noi.

- Ştiu că nu mai vrei sfaturi din partea mea, dar încerc doar să te ajut. Observ că nu poţi depăşi amintirile lăsate de

acel personaj, pentru a putea merge mai departe. Ştii ce părere am eu despre amintiri?

- Ţinând cont că tu nu poţi avea amintiri ci doar înregistrări, chiar sunt curioasă ce părere ai despre ele.

- Amintirile sunt copii ale momentului original, care nu mai există. Clipa pe care o trăieşti e unică, iar după ce a trecut, nu poate fi înlocuită decât de o copie a ei, pe care o păstrezi în tine. De aceea se numeşte trecut. Aşa cum viitorul nu există decât în vise, planuri, previziuni, deci în nimic real încă. Doar prezentul există cu adevărat, clipa pe care o trăieşti acum. Trebuie să delimitezi foarte bine timpul şi să înţelegi că tu exişti doar aici în prezent. Dacă amesteci aceste planuri ca şi cum ar fi la fel, treptat te poţi îmbolnăvi.

- Timpul… nu mai cred în el. De fapt, tocmai el nu există cu adevărat. E o noţiune inventată de om ca indicator de măsură. S-a mai afirmat asta dar acum am înţeles…

- Şi asta înseamnă neapărat că nu există?

- Cum observăm timpul? De unde ştim că trece? Pentru că noi îmbătrânim, soarele răsare, plantele cresc? E legat de materie, doar corelat cu ceva identificăm timpul. Şi unde ea nu există... unde e timpul? În fine… poate trebuie să mai studiez. Ştiu, sunt aici, acum, iar amintirile reflectă ceva ce nu mai e. Dar eu sunt om, şi simt o grămadă de senzaţii pe care logica nu le poate stinge. Şi asta e unul din puţinele lucruri pe care tu nu le poţi înţelege.

- Le înţeleg, dar nu le simt.

L-am privit înfricoşată după ultima lui afirmaţie. Mi-am petrecut viaţa alături de cineva care nu poate simţi nimic…

- Vreau să rămân singură.

Gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat, încep treptat să văd totul mai clar şi să îmi pun întrebări. Luke este real? De ce Grig îl ştia pe Luke, de ce toţi au avut visul meu, pe care l-am avut eu aici în viaţa reală? Dacă totuşi am fost păcălită şi totul a fost

real? Cine a creat acea lume? Mi-am dat seama că trebuie să primesc toate răspunsurile, poate pentru a înţelege ce s-a întâmplat, sau pentru a mă vindeca. Dar de ce trebuia să existe şi o poveste de dragoste în acest joc, cine l-a creat pe Grig şi l-a făcut pentru a se îndrăgosti de mine, şi cu ce scop? Trebuie neapărat să înţeleg ce a fost. Am început să simt că prind putere, că toate aceste întrebări mă umple de energie, sau poate emoţia şi nerăbdarea de a primi răspunsurile. Este bine că gândesc, dar aceste întrebări cui i le pun? Singurul cu care am vorbit era acel domn din camera de recuperare şi care trebuie să ştie mai multe informaţii. Şi mai este şi Maya cu care trebuie să mă întâlnesc. A… şi să îl verific pe Luke.

- Trei, haide să purtăm o discuţie. Trei veni lângă mine. Vreau să aflu mai multe despre experienţa pe care am trăit-o, întâi vedem ce date îmi poţi spune tu, apoi cu cine trebuie să vorbesc ca să aflu, şi cum să dau de ei.

- În informaţiile mele nu găsesc nimic, iar de accesat nu pot pentru că nu le găsesc. Mai mult ca sigur că astfel de experimente nu sunt făcut publice, mai ales după ce ele eşuează. Îţi recomand prudenţă în aflarea acestora. Ştii doar că numai prin discuţia aceasta cu mine, deja s-au aflat intenţiile tale.

- Îmi dau seama… Erau vremuri când puteai vorbi în şoaptă, puteai avea un secret iar gândurile erau doar ale tale… Oricum, se va şti că intenţiile mele sunt pur sentimentale, nu mă interesează altceva. Persoana cu care am stat de vorbă în spital… dă-mi te rog datele ei de contact.

- Nu le pot accesa.

- Hm… accesează-mi memoria. Poate s-a prezentat la început şi nu am reţinut numele.

- Asta a fost primul lucru pe care l-am făcut dar nu mai există informaţia.

- Poftim??? Deja simt că mă enervez, nervi amestecaţi cu frustrare, emoţii, neputinţă. Chiar nu înţeleg de ce ar face asta, puteau să-mi şteargă toată memoria şi acum eram fericită. Sau şi asta e un altfel de experiment?

- Şi probabil că o vor face dacă vei mai insista. Asta îţi doreşti? Te-aş ruga să te linişteşti pentru că tensiunea ta a crescut cu 2 puncte.

Dezamăgită mă întorc cu spatele la Trei.

- De parcă m-ar interesa tensiunea mea acum… se vede că nu poţi înţelege un sentiment… Nu vreau decât să-l mai văd pe Grig, eu chiar mă bucur că am trecut prin această experienţă, a fost minunată, nu sunt împotriva şi nu vreau răul nimănui. Aş vrea măcar să încerc… Entuziasmul începe însă să-mi dispară înlocuit de tristeţe. Îmi vine să plâng, dar nu, nu mai vreau să fac asta, şi nu vreau să mă resemnez atât de repede. De ce trebuie să fie atât de greu? Presupun că nici datele Mayei nu le putem afla, nu?

- Nu.

M-am uitat nervoasă la Trei, ca la un obiect inutil, deşi ştiu că e limitat. Până la urmă e un obiect rece, de la care nu pot cere decât informaţii. Dar până nu demult, el era prietenul meu cel mai bun… M-am dus la panoul de conectări.

- Contactează-l pe Luke!

În locul ambientului său, a apărut un fundal albastru, iar o voce feminină îmi spune: Luke este momentan indisponibil.

- Mesaj pentru Luke.. Mă pregăteam să-i zic să mă caute urgent, însă vocea repeta rece: Luke este momentan indisponibil.

Simţeam că mă apucă disperarea. Şi-a închis toate căile de acces.

- Închide legătura cu Luke. Accesează arhiva, redă-mi orice date pe care le ai despre el.

Un moment de linişte în care îmi auzeam respiraţia din ce în ce mai temătoare. Te rog, să aflu ceva despre el, trebuie să dau de el.

- Cod de acces RS4M71

- Ce reprezintă acel cod?

- Codul alocat fiecărui utilizator al programului de conectări virtuale, pentru a-l putea utiliza.

- Ce date pot afla despre Luke din acest cod de acces?

- Arhiva nu vă poate furniza decât codul de acces în sistem.

- Minunat… Trei... spune-mi că îmi poţi da mai multe date cu acest cod.

Iarăşi linişte, iar eu îl sfredeleam cu privirea pe Trei, de parcă privirea mea încordată l-ar fi impulsionat să afle neapărat cât mai multe date.

- Este o persoană reală, acest cod se alocă după verificare numai persoanelor umane. Este un număr mic, ceea ce înseamnă că îl are de aproximativ 18 ani, şi îl foloseşte probabil de la vârsta limita de 7 ani. Utilizare permanentă. S-a oprit acum 22 de zile. În spatele acestui cod se află datele sale personale, însă ştii că sunt confidenţiale.

- Este o fiinţă umană, ce bine !

Am răsuflat uşurată, am o şansă, dar cum să dau de el? Să aştept să devină disponibil? Nu pot, pentru că nu ştiu când va fi, si nu am răbdare, trebuie să mă duc la el, dar cum aflu datele sale, unde locuieşte? Îmi trebuie un specialist. Deşi mi-am zis în gând aceste idei, ştiu că Trei se activează pe frecvenţele mele cerebrale atunci când apar gânduri ce contravin regulilor. Asta e preţul plătit pentru tehnologie, de fapt unul din numeroasele preţuri plătite pentru viaţa asta “minunată”. Ne-a luat intimitatea, socializarea reală, contactul uman, şi o mulţime de senzaţii reale amăgindu-ne cu cele virtuale pentru care trebuie să plătim, care ne fac dependenţi,

ne înrobesc şi treptat ne transformă. Nici nu mai suntem oameni, dar nu avem habar de asta. Trăim bucuroşi de aceste vremuri avansate, fără să ştim ceea ce pierdem. Am depăşit bolile fizice, înlocuindu-le cu cele psihice.

- Îţi reamintesc că este ilegal ceea ce ar face un specialist de care vrei tu, precum şi contactarea în vederea propunerii unei fapte ilegale.

- Ştiu… Nu vreau să fac asta... dar dă-mi te rog soluţii.

M-am întins în pat cu ochii în tavan, gândindu-mă cât de ciudat este că trebuie să dau de Luke ca să ajung apoi la Grig. Dar Grig este doar o imagine, şi aş fi vrut ca şi el să fie real, şi nu doar Luke. Îmi este atât de dor de el…

- Chiar dacă nu sunt uman şi în mare parte inutil.. (sarcasmul său m-a făcut să deschid ochii curioasă)… am găsit date publice despre părinţii lui.

M-am ridicat entuziasmată.

- Bravo, contactează-i! Sper să îmi dea ei datele.

- Le-am trimis un mesaj şi îţi zic când vor fi disponibili.

Un moment de linişte.

- Se pare că sunt disponibili acum, le-am dat adresa ta.

Am sărit la biroul de conectări, iar conexiunea s-a deschis. În faţa mea a apărut un cuplu de vârstă mijlocie, stând unul lângă celălalt la un birou clasic, ce avea în spate multe piese de mobilier etajate şi fixe, pline de cărţi cu coperţi tari şi lucioase, inscripţionate cu argintiu. Amândoi eleganţi şi distinşi, el grizonat iar ea puţin îngrijorată.

- Bună ziua, în sfârşit te cunoaştem, zise tatăl zâmbind, eu sunt Anton iar ea e Sofia, cu ce te putem ajuta?

Mirată încă de imaginea celor doi, dar mai ales de familiaritatea cu care m-au întâmpinat, îmi căutam încă cuvintele.

- Ce boacănă a mai făcut băiatul nostru? Mă întrebă Sofia zâmbind puţin resemnată.

- Bună ziua… nu s-a întâmplat nimic… (deşi ezitarea mea nu cred că i-a convins)... sunt puţin mirată că ştiţi cine sunt.

- A amintit o dată de tine Luke... zise Sofia, însă privirea ei spunea că ştie multe despre mine.

- V-am contactat pentru că nu îl mai găsesc în planul virtual, iar el era mereu aici. Aş vrea să vorbesc cu el ceva important pentru mine.

- Luke a fost sancţionat cu suspendarea codului de acces virtual pentru fapte pe care probabil ţi le va povesti el, când va putea, zile tatăl său Anton. Este la el acasă, însă nu îl poţi contacta.

Acest tip de sancţiune era un fel de închisoare în aceste vremuri, pentru că tăind legătura cu virtualul, rămâneai blocat între pereţii goi ai casei, fără nici un acces la exterior, la persoane, jocuri, sau posibilitate de a te relaxa, decât la robotul personal şi munca prestată.

- Am înţeles… aţi putea să-mi daţi adresa lui de acasă?

Amândoi s-au încruntat miraţi.

- Vrei să mergi personal la el acasă?

Nu ştiu la ce se gândeau, dar îi înţeleg de ce li se pare atât de ciudat. Numai că nu prea îmi pasă de asta. Eu vreau doar să aflu ce mă interesează şi să-l văd pe Grig. Ceva puternic mă trage către el şi ştiu că trebuie neapărat să-l văd. Cu ochii mari şi întrebători, privindu-mă fix, mama sa îmi spuse adresa, străduindu-se să îşi ascundă curiozitatea şi o oarecare îndoială.

Bucuroasă, le-am mulţumit şi m-am deconectat repede, pentru a pleca.

- Trei, cheamă un vehicul să mă ducă la adresa pe care mi-a spus-o Sofia, voi merge acolo.

Pe lângă entuziasmul ca în sfârşit mă apropii de un răspuns în căutările mele, am simţit brusc şi o teamă ce mi-a strâns stomacul. Voi ieşi afară! Nici nu mai îmi amintesc cum

era ultima oară când am ieşit, şi deşi aici sunt vremuri liniştite, acum m-aş simţi mult mai bine în acele timpuri din trecut, pentru că ştiam oamenii. Ce fel de oameni mai sunt acum afară? Înainte le spuneam ciudaţi, acum mă gândesc că ei sunt cei normali, nostalgici, umani... dar cine ştie cum se comportă?

Sunt în faţa uşii lui Luke, o uşa albă şi rece. Îmi seama că acum îl voi cunoaşte personal pentru prima oară, deşi vorbim de câţiva ani buni. Însă, chiar dacă ştiu atât de multe despre el, acum în faţa uşii sale, am senzaţia că în acea locuinţă este un străin, pe care abia acum îl voi cunoaşte. Emoţiile mă înăbuşă şi mă fac să respir greu, dar îmi fac curaj şi bat la uşă. Până la urmă vreau să aflu ceea ce mă interesează, vreau să îl mai văd pe Grig, iar gândul ăsta e singurul care îmi dă putere. O lumină albastră clipeşte în colţul de sus al uşii, probabil mă priveşte. Aud sistemul de deblocare şi privesc cum uşa începe încet să se strângă. În spatele ei este Luke. Înalt şi impunător, cu nişte haine indigo lejere, mă privea uimit. La fel îl priveam şi eu îngheţată în uşă. Era la fel ca în virtual însă senzaţia era diferită, ochii lui negrii erau pătrunzători şi serioşi, şi privindu-l, deşi fugitiv, îmi dădea un fior de teamă. Câteva secunde am stat blocaţi încercând parcă să ne obişnuim cu prezenţa fizică a celuilalt şi impactul puternic pe care l-am simţit amândoi. Privindu-mă la fel de intens, se dădu la o parte, făcându-mi astfel invitaţia să intru. Am păşit stingheră în locuinţa sa, privind în jurul meu la tot ce îl reprezenta în acel spaţiu. O cameră mare, cu un pat, birou, etajere şi un fotoliu, toate separate de paravane înalte argintii.

- Nu ştiu dacă să mă bucur de prezenţa ta sau să aştept mai întâi să îmi zici de ce ai venit. Însă ochii lui licăreau vesel.

- Îţi voi spune de ce am venit.

- Îţi admir oricum curajul… şi sunt încă uimit că eşti aici în carne şi oase. Eşti singura fată care a făcut asta.

- Nu cred că asta e curaj… am zis gânditoare.

Se aşeză privindu-mă fix. Ceva în privirea lui mă făcu să mă simt incomod. Avea o siguranţă uşor arogantă şi parcă prea relaxată, şi nu îmi plăcea cum mă privea.

- Eu zic că e curaj să vii în locuinţa unui bărbat... îşi trecu mâna prin păr privind câteva secunde în jos. Îşi ridică apoi ochii întâlnindu-i pe ai mei. Mă bucur să te cunosc personal.

Am sesizat o oarecare slăbiciune în vocea sa, şi îmi dau seama că asta poate veni de la faptul că mă place. Poate nu a fost prudent să vin, de fapt nici nu îl cunosc cu adevărat. Eram doi străini încercând să fie politicoşi şi să se obişnuiască cu prezenţa celuilalt. Plutea o linişte stingheră din care nu ştiam cum să scap mai repede. Pe cât de mult vorbeam în virtual şi cât de bine ne înţelegeam, pe atât de străini eram acum încercând să legăm un dialog.

- Dacă ştiam că aşa vei veni la mine acasă, îmi suspendam singur accesul demult…

Instinctual, prefer să privesc în altă direcţie pentru a fugi de ochii lui.

- Vreau să-mi explici tot ce s-a întâmplat. Totul a fost o nebunie, în care ai apărut şi tu, deci trebuie să ştii ceva în plus faţă de mine. De atunci nu mai sunt eu însămi…

- Mda… zise zâmbind… eu am fost acel virus care a spart programul. Şi am încercat să te salvez…

- Nu înţelegeam atunci de ce vroiai să mă salvezi numai pe mine, de aceea te-am refuzat. Acum înţeleg că eu eram singura reală de acolo…

Luke mă privi puţin încruntat.

- Probabil ar trebui să-ţi mulţumesc, deşi tot tu ai cauzat problemele… dar nu mai contează.

Aveam o grămadă de întrebări dar acum nu le mai găseam prin gânduri.

- Aş fi făcut mai multe pentru tine… şi m-a durut refuzul tău.

Nu-l mai puteam privi în ochi, de teamă să nu înţeleagă greşit. Abia acum realizez că, gândindu-mă la Grig, am uitat că Luke mă place, iar pentru el această situaţie poate fi ciudată şi chiar dureroasă. Nu credeam că voi fi vreodată în această postură, dar nimic din ce s-a întâmplat în ultimul timp nu ar fi fost de crezut.

Mai bine să clarific totul, de aceea sunt aici.

- În toată nebunia acelei lumi, eu m-am îndrăgostit de Grig...

Mă străduiam să nu plâng. Am zis-o, acum voi vedea ce se va întâmpla.

- Ştiu.

Am simţit dezamăgire în vocea sa.

- Mi-am dorit mult să fiu eu acela… şi am făcut tot ce am putut, dar se pare că… a câştigat Grig.

Se ridică întorcându-se cu spatele, controlându-şi o mică stare de nervozitate. Ce putea oare să câştige un rival virtual?

- Spune-mi de ce ai venit de fapt. Vroia să încheie discuţia iar eu trebuia să-mi adun toate gândurile repede.

- Vreau să îl mai văd pe Grig, şi pentru asta trebuie să ştiu cine a făcut acest joc, acea lume. Nu am putut afla nici o informaţie din public, tu eşti singurul care îmi poţi spune... te rog… ştiu că îţi cer mult dar nu pot sta aşa.

S-a întors privindu-mă atent.

- Tu chiar îl iubeşti.

- Da… ştiu că sunt patetică...

- Poate trebuia să folosesc şi eu un ambient din acele vremuri, zise zâmbind sarcastic.

Dar ştiam că face haz de necaz. Şi ştiam că privirea îmi trădează gândul că orice ambient ar fi folosit, nu aş fi putut simţi pentru el iubire. Nu aveam ce să răspund, decât să aştept cu sufletul la gură răspunsul lui. Se duse la o etajeră şi îmi aduse un dispozitiv de stocare mici informaţii. Este un display

subţire şi transparent, conectat la undele cerebrale, ce poate transfera şi afişa numai informaţii scurte, ca nişte notări. Am atins-o în colţ şi pe ea au apărut datele unei persoane, adresa, cod de conectare. M-am încântat citind datele, dar privindu-l apoi, l-am observat încordat. Abia aşteptam să ies din acel loc.

- Îţi mulţumesc şi… îmi pare rău. Trebuie să plec.

- Şi mie îmi pare rău şi succes.

Mă apropii de tine, Grig. Mai este atât de puţin şi îţi voi vedea ochii, poate aş putea să-ţi mai simt atingerea, să te văd privindu-mă fix şi pătrunzător, zâmbindu-mi discret, vorbind despre orice, încruntându-te gânditor. Deşi nu ştiu sigur dacă te voi mai vedea, simt că mă apropii de tine, şi nu pot fi atât de aproape fără să te mai văd. Vreau să fiu cu tine. Acele sentimente erau reale cât timp credeam că totul e real, dar acum… ce mai înseamnă aceste sentimente? O nebunie? Pe cât de naturale le simţeam înainte, pe atât de ciudat mă simt acum. Pentru că totul s-a schimbat, nu mai ştiu ce e real şi ce nu, ceea ce văd sau ceea ce simt, ceea ce am trăit sau ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Care este de fapt realitatea şi care este iluzia? Dacă pare atât de reală, iar tu crezi că e reală, o iluzie poate deveni realitate?

În mintea mea totul se luptă. Tot ce e frumos nu e real, iar ce real nu este suficient de puternic pentru a distruge iluzia. Plutesc aievea blocată între lumi. O parte din mine ar vrea să urle la acel om care a creat acea lume, iar o parte să-i mulţumească. Ştiu doar că trebuie să facă ceva, trebuie să mă ajute, el este singurul. Eu nu îmi doresc decât să fiu acolo unde e Grig.

În spatele uşii, un bărbat în vârstă. M-a primit bucuros, nu atât de mirat ci mai degrabă încântat. Mi-am dat seama imediat că m-a recunoscut. Simţeam că-mi răbufnesc toate sentimentele, toată durerea şi o grămadă de gânduri stăteau să se reverse, de parcă s-ar fi deschis în mine o poartă pe care o

ţineam cu greu închisă. Aş fi vrut să port o discuţie, să-i pun toate întrebările care mă apăsau, să mă facă să înţeleg ce s-a întâmplat, însă n-am putut decât să izbucnesc în lacrimi, care-mi curgeau atât de natural acum, ca o descărcare mult aşteptată. Ştergându-mi obrajii invadaţi de şiroaie, am zis doar primele vorbe ce mi-au venit din suflet:

- Vreau să-l mai văd pe Grig, vreau înapoi în joc, în lumea lui. Nu mai pot sta aici… Lacrimile îmi curgeau neîntrerupt, iar prin ceaţa lor îl vedeam pe el îngrijorându-se.

- Linişteşte-te, te rog. A întins braţul încercând să mă atingă apoi a ezitat. Aşează-te pe scaun, îţi aduc acum un şerveţel şi un pahar cu apă.

M-am aşezat nervoasă pe mine că nu-mi pot stăpâni lacrimile. Trebuie să mă adun, doar nu am venit ca să-i plâng. Dar totul în mine se prăbuşise, ştiam că acum voi afla dacă îl văd pe Grig, ştiam că sunt în cel mai important moment şi la capăt de drum.

Vocea sa era calmă şi caldă, iar ceva din gestul său m-a făcut să îl privesc fix în ochi. Mi-a întins paharul cu apă zâmbind uşor.

- Este apă adevărată, cred că vei recunoaşte gustul şi ştiu că îţi place.

M-a privit fix iar ochi săi m-au captivat, ceva din ei îmi era foarte familiar şi drag şi imediat mi-am dat seama că semănau cu ochii lui Grig. Am sorbit apa privind stingheră în jos, apoi mi-am ridicat din nou privirea ca să mă conving. L-am privit fugitiv întrebându-mă dacă aşa este, sau îl caut pe Grig în orice. Oftând trist, îşi luă aerul necesar pentru a-mi vorbi.

- Mă numesc Petre, pentru că nu ne-am prezentat, eu ştiu cine eşti. Am creat personajul Grig după fiul meu.

Din nou am simţit în vocea sa o oboseală tristă. Îmi era teamă de fiecare cuvânt pe care urma să-l rostească.

- Îmi pare rău că ai suferit… Fiul meu şi Luke erau prieteni care se întreceau de mici în planul virtual, fiecare cu ce a descoperit, ce a creat, în scoruri şi victorii. La început a fost ok, dar cu înaintarea lor în vârstă, competiţia n-a mai fost atât de distractivă, a devenit din ce în ce mai importantă, acaparându-i şi controlându-le sentimentele de satisfacţie sau frustrare.

Privea în gol cu gândurile departe.

- Treptat Grig s-a detaşat fiind mai bun, iar Luke devenea din ce în ce mai stresat.

Deşi bănuiam că drumul pe care au ajuns cei doi nu era bun, nu am crezut că în timp poate deveni şi periculos. Au început să îşi facă tot felul de farse, iar eu trebuia să intervin, dar nu am făcut-o la timp…

A făcut o pauză în care nu ştiu dacă am respirat. Ştiam că va continua, aşa că nu am intervenit, iar tot ce auzeam mă bulversa din ce in ce mai tare.

- Doar că Luke începuse să fie răzbunător, într-o formă din ce în ce mai urâtă. Aşa cum s-a întâmplat la întâlnirea ta cu el, cu acel ambient creat pentru tine. Luke te plăcea mult, dar Grig nu ştia asta, şi nu a crezut că îl va supăra atât de tare, dacă vă va deranja întâlnirea. Normal că nu trebuia să facă asta, dar îşi mai făcuseră unul altuia lucruri asemănătoare.

- Cum adică Grig ne-a deranjat întâlnirea? Poate face un personaj asta sau a fost un virus? Ce-mi povestea el nu se lega cu ceea ce ştiam eu. Petre nu mi-a răspuns continuându-şi povestirea.

- Experimentul creat de mine trebuia să fie secret şi doar cu voi două ca personaje reale. Dar fiul meu a descoperit ce făceam şi din curiozitate a intrat şi el. Apoi te-a cunoscut pe tine…

- Stai puţin, am sărit ca arsă cu sufletul la gură, mie mi s-a zis că Grig este doar un personaj, că nu e real. Fără să-mi

dau seama ridicasem destul de mult tonul vocii, deşi tremuram de emoţii.

- Pentru că eu l-am creat ca şi personaj, însă el a intrat singur în joc, fără a şti nimeni, nici măcar eu…

Nu puteam decât să respir încercând cu greu să-mi deblochez gândurile. Grig este real???

- Se pare că-i subestimasem calităţile… dar şi pe ale lui Luke, din păcate. El a reuşit să spargă jocul şi să intre, modificând evenimentele şi blocându-vă pe toţi acolo. Pentru că nu trebuia să devină nimic periculos, să fiţi puşi în situaţii tensionate şi să fiţi răniţi…

Petre privi încruntat în jos, în timp ce în mintea mea urlau gândurile. Grig există?? Îmi reveneau imagini cu ultimele momente, în care în genunchi fiind Grig ţipa să înceteze gluma asta, iar eu nu înţelegeam cui se adresează… Apoi cum Grig este împuşcat şi cade… toată tensiunea care crescuse în mine acum se prăbuşise într-o linişte rece. Timpul s-a oprit, universul s-a schimbat, am simţit din nou viaţa şi apoi durere.

- Când am reuşit să îl elimin pe Luke din joc ca să vă scot şi pe voi, totul se petrecuse deja. Însă s-a întâmplat ceva ce nu am înţeles nici până acum. O forţă a intervenit şi v-a protejat, distrugând tot jocul pentru a vă salva la timp. Nu ştiu de unde a apărut, deşi am tot cercetat.

Nu am putut decât să întreb:

- Grig... ?

Se ridică şi zâmbind făcu un gest invitându-mă să-l urmez. L-am însoţit intrând într-o cameră simplă, cu piese clasice de mobilă şi un pat pe care era întins… Grig… nemişcat şi cu ochii închişi, respirând rar. Am crezut că voi leşina…

M-am apropiat privindu-l uimită. Oare visez? Am întins încet degetele ca să îl ating, numai aşa mă pot convinge…

- A fost afectat pe sistem nervos mai mult decât tine, şi de aceea îl mai ţin aşa pentru refacere.

- Este în comă? Am întrebat atingându-i emoţionată mâna.

- Nu, doar doarme mai profund. Dar îl voi trezi acum, zise în timp ce-i atinse tâmpla cu un dispozitiv mic rotund.

Cu o respiraţie profundă a început să clipească deschizându-şi cu greu ochii. Aceşti ochi verzi pe care îi iubesc, mă privesc din nou, după atâta durere…

- M-ai găsit, zise privindu-mă cald.

- Cu greu, i-am răspuns abia reuşind să nu izbucnesc în plâns. Deşi… tu m-ai găsit primul, doar că atunci eu eram întinsă şi tu îmi udai fruntea…

- Stai aici lângă mine, ca să mă refac mai repede.

- Stau… ca să te refaci…

- Şi pentru că… te iubesc, îmi zise strângându-mi mâna în mâna lui, şi mă pierd în ochii tăi, în zâmbetul tău, în orice gest pe care îl faci sau idee care îţi vine…

Zâmbeam amândoi privindu-ne extaziaţi şi asaltaţi de atâtea senzaţii euforice.

- Îmi pare rău că nu am putut să îţi spun adevărul despre acel loc şi de tot ce a urmat apoi... Am vrut să te protejez şi ştiam că sunt urmărit…

- Despre astea vom vorbi când te vei înzdrăveni, i-am zis privindu-l jucăuş.

- De ce? Ca să pot rezista vreunei palme? Începu să râdă însă o grimasă arată că are încă dureri ce nu îl lasă să râdă în voie.

- Poate… şi unui sărut poate…

- Cred că unui sărut rezist şi acum…

- Poate eşti prea sensibil încă, să nu cumva să îţi facă rău…

- Nu are cum, şi oricum până nu încercam nu ştim.

- Să îl întrebăm pe tatăl tău dacă se poate?

- Ce glumeaţă eşti…

- Sunt fericită... Deci asta e iubirea… şi fericirea… doar amândoi reali, fără să conteze locul şi timpul sau ambientul…

- Da, aşa este. Însă… eşti sigură că suntem reali?